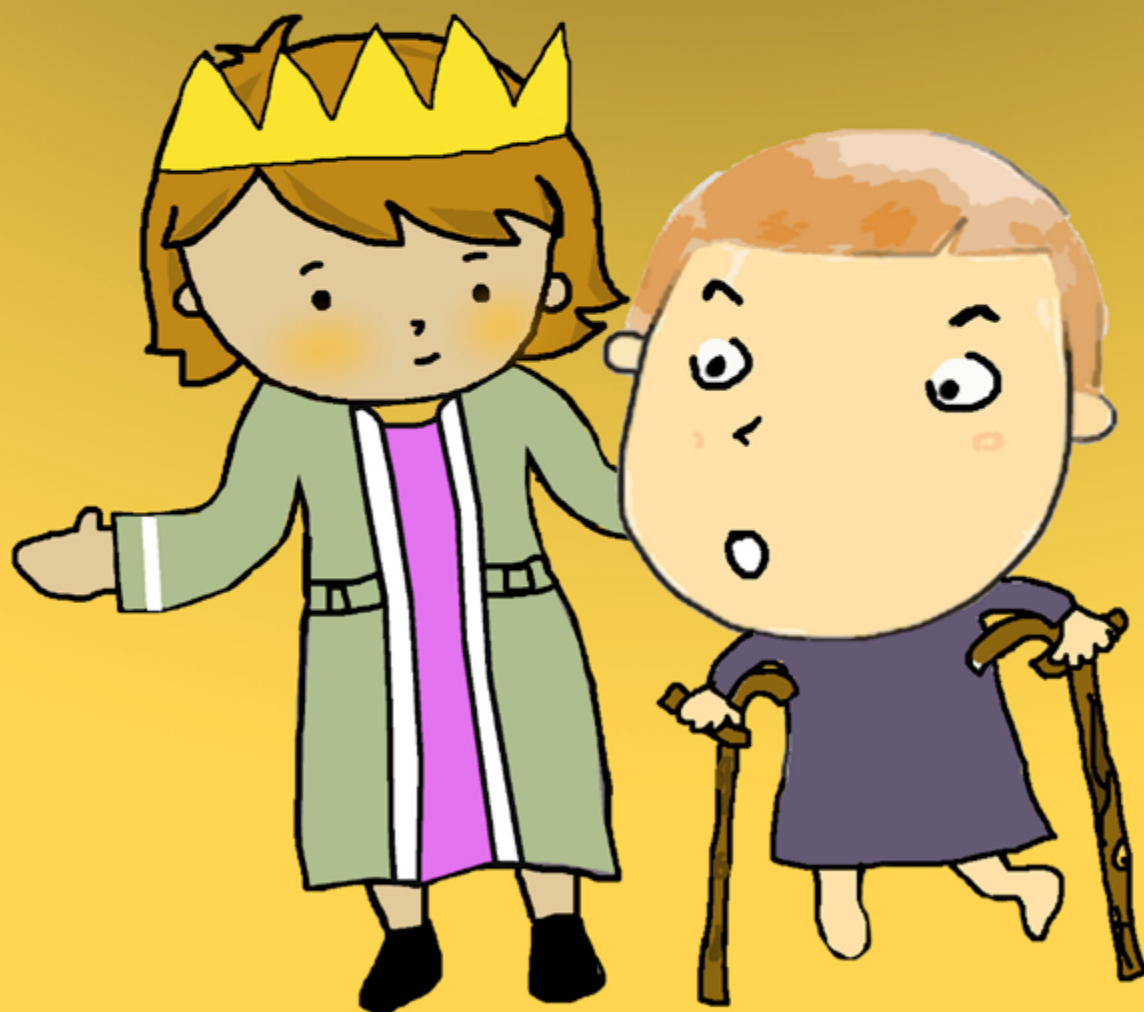

เป็นพยานด้วยชีวิต

ชั้นประถมปลาย J 2-2

บทเรียนในหน่วยนี้ประกอบด้วย

คำนำ

บทที่ 1	เลือกที่จะรับใช้พระเจ้า
บทที่ 2	ครอบครัวเราเป็นของพระเจ้า
บทที่ 3	พระเยซูทรงได้รับเกียรติ
บทที่ 4	เป็นเพื่อนที่ดี
บทที่ 5	เป็นพลเมืองที่ดี
บทที่ 6	จงซื่อสัตย์
บทที่ 7	แบ่งปันพระพร
บทที่ 8	การควบคุมคำพูด
บทที่ 9	ให้อภัยศัตรู
บทที่ 10	เป็นคนไว้วางใจได้
บทที่ 11	มีความจงรักภักดี
บทที่ 12	เป็นคนงานที่ดี
บทที่ 13	จงมีเมตตา

แบบทดสอบความจำ

คำนำ

เมื่อคณะกรรมการแผนการรื้อชีวิต เลือกลักสูตรได้แล้ว มีสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกพร้อมสรรพ มีวิธีการดำเนินการอย่างดีเยี่ยมแต่ยังขาดครูสอน ที่จริงครูเป็นกำลังสำคัญของรื้อชีวิต สิ่งอื่นๆ นั้นเป็นส่วนประกอบ เพราะครูเป็นตัวแทนของพระเจ้าเป็นผู้วางแผนและเข้าใจความจริงของพระเจ้า

พระเยซูได้ส่งสอนโดยการเป็นเหมือนตัวแทนของพระเจ้า และโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณได้ทรงประทาน หลายอย่างให้แก่คริสตจักรรวมทั้งของประทานในการเป็นครูด้วย พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีควรยึดถือเพื่อเป็น แบบอย่างและการทำตาม

ครูที่ถวายตัวต่อพระเจ้าเป็นเหมือนข้อต่อระหว่างพระคำของพระเจ้ากับนักเรียน เป็นท่อหรือทางที่พระวิญญาณ บริสุทธิ์จะนำความจริงใจของพระเจ้าออกไป การตั้งมั่นอยู่ในความสัมพันธ์ที่สำคัญนี้จะนำให้ครูจะอยู่ภายใต้การทรง นำของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุดการสอนรื้อชีวิต

ครูรื้อชีวิต ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า การรับใช้ของเขาจึงได้รับการเจิมจากพระเจ้า (เอเฟซัส 4:11)
มีผู้รับใช้ของพระเจ้าท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า

**“ครูรื้อชีวิต ยิ่งใหญ่กว่าจิตรกร ยิ่งใหญ่กว่าประติมากร หรือนักศิลปะทุกแขนง
เพราะครูรื้อชีวิตคือผู้ที่มีความชำนาญในการปั้นดวงวิญญาณของเด็กๆ”**

การปั้นดวงวิญญาณของเด็กๆ มี 2 ด้านคือ

1. ให้ความรู้เรื่องพระวจนะของพระเจ้า
2. นำให้ชีวิตเด็กได้สัมผัสกับพระเยซูคริสต์

ตลอดชีวิตของเด็กๆ ต้องให้ทั้งสองด้านเกิดขึ้นควบคู่กันไป ดังนั้น หลังจากที่เด็กตัดสินใจรับความรอด แล้ว ชีวิตส่วนตัวของเขาควรเติบโตขึ้นและใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น

คุณคือครู

หัวใจสำคัญของคำว่า “ครู”

พระวิญญูญาณบริสุทธ์คือผู้เจิมตั้งท่านให้ทำหน้าที่ครู ท่านคือแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่สำหรับเด็กๆ คำพูดและการกระทำที่ยังไม่สำคัญเท่ากับชีวิตของครูที่สำแดงออกมา ครูที่ดีจะทำให้บทเรียนที่ไม่สมบูรณ์กลายเป็นบทเรียนที่ดีและมีค่าสำหรับเด็กๆ ได้ ชีวิตของครูบวกกับคำพูดและการกระทำรวมเข้าด้วยกันจะกลายเป็นเครื่องมือสำคัญที่พระเจ้าจะใช้เพื่อปั้นชีวิตของเด็กๆ ให้เป็นเหมือนกับพระเยซูคริสต์

ครูคือกฎแฉอดอกสำคัญ

1. มาสอนเป็นประจำ วิธีที่ดีที่สุดที่จะมาสอนเป็นประจำได้คือ ทั้งครูและเด็กๆ จะต้องมีความสัตย์ซื่อด้วยกันทั้งสองฝ่าย ครูที่ต้องมาสอนแทนส่วนมากทำหน้าที่ได้ไม่ค่อยดีเท่ากับครูที่สอนเป็นประจำ
2. ตรงต่อเวลา ชั้นเรียนรวีฯ บางแห่งออกกฎว่าครูทุกคนจะต้องมาขึ้นเรียนก่อนเวลา 30 นาที เพื่อคอยต้อนรับเด็กๆ ที่มาก่อนเวลา บางคริสตจักรขอให้ครูมาก่อนเวลาสอนเพื่อร่วมประชุมอธิษฐาน การมาถึงห้องเรียนตามเวลาที่กำหนดไว้นั้นไม่เรียกว่าการมาตรงเวลา ครูต้องมีเวลาสำหรับการเตรียมตัวเด็กๆ น้อยๆ ก่อนที่จะเริ่มสอน มีเวลาอธิษฐาน และเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ให้พร้อม
3. เตรียมพร้อม ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานให้ข้อคิดเห็นว่า ควรจะมีการเตรียมการสอนตั้งแต่นั้นๆ คือ เริ่มตั้งแต่ต้นอาทิตย์เพื่อจะรวบรวมความคิด มีเวลาใคร่ครวญถึงความต้องการของนักเรียน และเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ให้พร้อมเพื่อจะทำให้บทเรียนน่าสนใจ
4. เยี่ยมเยียน การไปเยี่ยมเด็กที่บ้านทำให้ครูรู้จักเด็ก รู้ความต้องการของเด็ก และสาเหตุที่เด็กขาดเรียน เพื่อครูจะสามารถเลือกการสอนที่ตรงกับความต้องการของเด็กเพื่อช่วยให้เด็กเติบโตขึ้นในพระเจ้า
5. การประชุมครู ครูควรมีการประชุมกันเดือนละครั้ง เพื่อจะได้ทราบข้อมูลต่างๆ เพิ่มเติมทั้งในด้านวิธีการสอนใหม่ๆ หัวข้อที่จะสอน หรือการพัฒนาและหนุนใจซึ่งกันและกัน เมื่อมีการประชุมครูทุกคนควรเข้าร่วมประชุมโดยพร้อมเพรียงกัน ครูที่ยอมรับการสอนจะไม่พอใจกับความสำเร็จที่เขาได้อยู่ แต่จะแสวงหาทางที่จะพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ครูรวีฯ ควรจัดให้มีการศึกษาพระวจนะและอธิษฐานร่วมกัน เพื่อจะได้มีโอกาสดอธิษฐานเผื่อเด็กๆ และการสอนในแต่ละอาทิตย์ และเปิดโอกาสให้ครูได้รับการทรงนำจากพระวิญญูญาณบริสุทธ์
6. ส่วนหนึ่งของคริสตจักร การสอนรวีฯ เด็กไม่ใช่กลุ่มงานที่แยกตัวเป็นอิสระไม่เกี่ยวข้องกับงานพันธกิจอื่นๆ ของคริสตจักร ครูรวีฯ ควรประสานงานกับศิษยาภิบาลและทีมผู้นำของคริสตจักรอยู่เสมอเพราะเด็กเป็นอนาคตของคริสตจักร ควรจัดให้เด็กได้ผูกพันกับทุกคนในคริสตจักรเพราะเขาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร

เลือกที่จะรับใช้พระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์

โยชูวา 24:14-28, ฮีบรู 11:24-27

เป้าหมาย

เพื่อให้เห็นความสำคัญของการตัดสินใจที่ถูกต้อง ให้เด็กๆ เลือกดำเนินชีวิตกับพระเยซู และเริ่มต้นรับใช้พระองค์

ข้อท่องจำ

“ท่านจงเลือกเสียในวันนี้ว่าจะปรนนิบัติผู้ใด แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเจ้า” (โยชูวา 24:15)

ข้อคิดสำหรับครู

พระเจ้าบอกกับอาดัมว่า ถ้าเขากินผลจากต้นไม้ต้องห้ามนี้เมื่อใดเขาจะต้องตาย ในขณะที่ปราชญ์สมัยใหม่บอกกับเราว่า มนุษย์คือผลผลิตจากสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวเขา มนุษย์ไม่ได้เป็นคนบาปที่เขาเป็นเช่นนั้นเพราะความจำเป็นหรือไม่มีทางหลีกเลี่ยง เรากำลังถูกให้เชื่อว่ามนุษย์ไม่มีส่วนรับผิดชอบต่อการกระทำหรือความประพฤติของเขา ถ้าจะตำหนิก็น่าจะตำหนิพ่อแม่หรือสิ่งแวดล้อมมากกว่า แต่พระวจนะของพระเจ้ามีทัศนะที่ต่างจากคำกล่าวของปราชญ์สมัยใหม่มาก พระคัมภีร์กล่าวว่ามนุษย์จะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเขาทุกอย่าง “อย่าหลงเลยท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลงก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7) และ “ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตนเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:12)

เราจะต้องไม่ลืมว่าพระเจ้าทรงให้อำนาจการตัดสินใจแก่เราและให้เรารับผิดชอบต่อตัดสินใจนั้นด้วย เด็กชั้นประถมปลายโตพอที่จะใช้ประเด็นนี้เป็นข้อแก้ตัวเมื่อต้องตกอยู่ในการทดลองให้ทำบาป ครูควรช่วยให้เขาเข้าใจให้ถูกต้องว่า การทำบาปไม่มีข้ออ้างหรือคำแก้ตัว แต่หากเราพลั้งพลาดไปแล้วเราสามารถรับการอภัยได้

บทเรียนในอาทิศจนนี้เด็กๆ จะเห็นตัวอย่างจากโยชูวาและโมเสส ทั้งสองมีโอกาสดังเลือกและทั้งสองคนได้เลือกทางของพระเจ้าซึ่งทำให้พระเจ้าทรงใช้เขาเป็นผู้นำประชากรของพระองค์ได้

ก่อนเข้าสอนครูควรเตรียมเครื่องหมาย 3 อย่างที่จะใช้ในการสอน คือ ผลไม้ ไม้เท้า และไม้กางเขน ใช้ของจริงดีที่สุดแต่ถ้าไม่สะดวกให้ใช้กระดาษแข็งวาดและระบายสี หรือวาดบนกระดานในระหว่างที่เล่าเรื่องให้เด็กๆ ฟัง

นาสู่บทเรียน

(เรื่องสมมุติ)

กุ่มกับจอยกำลังเดินกลับบ้านหลังจากเลิกเรียนพระคัมภีร์ที่โบสถ์ ระหว่างทางก็เจอแดงกับเพื่อนเขาอีก 2-3 คนเดินสวนมา พร้อมกับพูดว่า

“โอ้อ้อ!...ดูสิ พวกเด็กพระเยซูมาแล้ว! ไปโบสถ์อีกแล้ว ศสนาของพระเยซู ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

“พระเยซูตายแล้ว คนเชื่อพระเยซูเป็นคนโง่จ๋างเลย มาดูคนโง่สิ” แดงตะโกน แล้วพาเพื่อนๆ วิ่งวนรอบ กุ่มและจอยพร้อมทั้งตบมือไปด้วย กุ่มตกใจกลัวจนร้องไห้ จอยจึงจับแขนพร้อมทั้งปลอบใจว่า

“อย่าได้ใจหายเลย แดงไม่รู้เรื่องอะไร คุณแม่ก็บอกว่าเราควรภูมิใจที่เชื่อพระเยซู อย่าอายเลย”

กุ่มมองหน้าจอยเขินอายแล้วบอกว่า “กุ่มตัดสินใจแล้ว”

คำถาม เด็กๆ คิดว่ากุ่มตัดสินใจจะทำอะไร?

(เขียนคำตอบบนกระดาน ให้เด็กๆ เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่กุ่มควรจะทำ)

- * จะไม่ไปเรียนพระคัมภีร์ที่โบสถ์อีกแล้ว
- * จะตอบโต้ไปว่า แดงเองเป็นคนโง่
- * เชื่อพระเยซูและไม่ใส่ใจกับคำเยาะเย้ย
- * ไปเรียนนรีฯ ที่โบสถ์อื่น เพื่อแดงจะไม่รู้

คำถาม เมื่อกุ่มตัดสินใจแล้วเขารู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่ได้ตัดสินใจไป?

คำถาม แม้ไม่ได้พูดอะไรสักคำแต่กุ่มเป็นพยานได้อย่างไร (ให้เด็กอภิปราย 2 คำถามนี้)

คำพยานคืออะไร? (คือคนที่เห็นหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นด้วยตัวเอง) พยานที่สัตย์ซื่อจะมีความยินดีที่จะเป็นพยานใช่ไหม?

กุ่มพร้อมที่จะแสดงให้แดงและเพื่อนเห็นว่าเขาเป็นคริสเตียนที่ไปโบสถ์เป็นประจำ ไม่ใส่ใจกับคำเยาะเย้ยและไม่ทะเลาะวิวาทกับคนที่เยาะเย้ยแต่เลือกที่จะอยู่อย่างสงบ นี่คือการเลือกให้ชีวิตของเราเป็นพยานเพื่อพระเยซู

บทเรียนจากพระคัมภีร์

บทเรียนอีกหลายอาทิตย์ต่อจากนี้จะเกี่ยวข้องกับการเป็นพยานเรื่องพระเจ้าด้วยชีวิต แต่ก่อนที่เราจะเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้ เราจะต้องผ่านการตัดสินใจครั้งสำคัญเสียก่อน นั่นคือ เราจะเลือกที่จะรับใช้พระเจ้าหรือซาตาน (ให้วาดหรือแสดงผลไม้มือซึ่งเป็นเครื่องหมายของการตกในความบาปของอาดัมและมนุษย์ทั้งหลาย)

พระเจ้าให้สิทธิ์แก่เราในการเลือกที่จะ “ยอม” หรือ “ไม่ยอม” อาดัมเองก็มีสิทธิ์ในการตัดสินใจด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงเตือนเขาแล้วว่าเราจะต้องตายถ้าเขาตัดสินใจผิด แต่ซาตานได้มาล่อลวงให้เขาเลือกทำสิ่งที่พระเจ้าห้ามไว้ เราควรจะตำหนิซาตานไหม? พระเจ้าและซาตานไม่ได้บังคับอาดัมในการตัดสินใจของเขา แต่อาดัมได้ตัดสินใจทำผิดต่อพระเจ้าด้วยตัวเอง อาดัมคือบิดาคนแรกของมนุษยชาติ เด็กที่เกิดมาไม่ว่าจะน่ารักและบริสุทธิ์ไร้เดียงสาแค่ไหน เขาก็มีเชื้อบาปติดมาจากบรรพบุรุษคนแรกของเขาคือ อาดัม

คำถาม คำว่า “เชื้อบาป” หรือ “พันธุกรรม” คืออะไร (รอคำตอบ)

พันธุกรรมคือ การได้รับลักษณะบางอย่างสืบทอดมาจากพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย เช่น รูปร่าง, หน้าตา สีผิว, อุปนิสัย และสติปัญญา แล้วสิ่งที่พ่อแม่ของเราเลือกตัดสินใจเลือกให้เราได้รับสิ่งนั้นสืบทอดมาด้วยหรือเปล่า? ตัวอย่างเช่นถ้าคุณแม่ชอบสีม่วง เราจะชอบสีม่วงเหมือนคุณแม่โดยอัตโนมัติไหม? การเลือกหรือการตัดสินใจไม่ใช่เรื่องของพันธุกรรมและไม่ใช่ว่าสิ่งที่บังคับกันได้ แต่เป็นเรื่องที่จะต้องตัดสินใจเองด้วยความสมัครใจของแต่ละคน (อ่านโรม 5:12)

มนุษย์ทุกคนเกิดมาและเดินอยู่ในทางที่ไม่ถูกต้องเพราะอาดัมได้ทำบาปต่อพระเจ้า ทว่าพระเยซูได้ให้โอกาสแก่เราในการเลือกหรือตัดสินใจเดินไปในทางที่เราต้องการ เราจะมาดูว่าวิบุรุษในพระคัมภีร์ตัดสินใจอย่างไรเมื่อเขาต้องเจอกับทางเลือก อ่าน โยชูวา 24:14-28 โยชูวาบอกให้พวกอิสราเอลละทิ้งอะไร? ให้ละทิ้งพระของบรรพบุรุษละทิ้งการไหว้รูปเคารพ

ก่อนเรียนต่อให้ทบทวนสั้นๆ ว่าโยชูวาเป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอลเมื่อเข้าไปยึดแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับเขา โยชูวาเป็นผู้นำต่อมามากหลังจากโมเสสเสียชีวิตแล้ว (ให้วาดหรือแสดงรูปไม้เท้า เป็นสัญลักษณ์ของการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องกับพระเจ้า)

ข้อท่องจำ โยชูวาพูดว่าอะไรเกี่ยวกับการรับใช้ของเขา? เขากล่าวว่า (แสดงภาพที่ 1-1) “ท่านจงเลือกเสียในวันนี้ว่าจะปรนนิบัติผู้ใด แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเจ้า” (โยชูวา 24:15)

โยชูวาตัดสินใจด้วยสติปัญญา เราทุกคนก็เช่นกันจะต้องตัดสินใจว่าจะรับใช้พระเจ้า หรือซาตาน หรือตนเอง บางคนอาจจะคิดว่าเราจำเป็นจะต้องเลือกหนึ่งในสามอย่างนี้หรือ? เลือกเดินสายกลางด้วยการไม่เลือกอะไรได้มัทธิว 6:24 กล่าวว่า “ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้” แต่มีบางคนที่พยายามจะเดินสายกลางคือวันจันทร์ถึงเสาร์ก็เป็นคริสเตียนลับๆ ทำอะไรตามใจชอบ ไปเที่ยวเกเร โกหก ลักขโมย แต่ในวันอาทิตย์ก็แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนเต็มที่ ไปโบสถ์ นมัสการพระเจ้า การเลือกใช้ชีวิตแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยที่เราจะตัดสินใจเลือกดำเนินชีวิตในแบบนี้

ทุกคนต้องเลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง ไม่มีใครเข้ามาเป็นคริสเตียนโดยบังเอิญ บางทีพระเจ้าทรงใช้พ่อแม่ที่คริสเตียนอยู่แล้วนำลูกๆ มารับเชื่อ หรือเราอาจได้ฟังคำพยานของเพื่อนจึงอยากมาโบสถ์ หรือมีโอกาสนำคำเทศนาที่โบสถ์ อย่างไรก็ตามเมื่อเราพบกับข่าวประเสริฐแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็นำมนุษย์ให้เข้ามาหาพระเยซูและช่วยให้เราเกิดความคิดว่า (แสดงภาพที่ 1-2) “จะต้องเปลี่ยนทางเดินชีวิตใหม่” ถ้าเราไม่เปลี่ยนทางเดินเสียใหม่ชีวิตจะดำเนินไปตามทางที่ผิดต่อไป และสุดท้ายทางของชีวิตทั้งสองสายนั้นแตกต่างกันมากคือ ถ้าไม่ใช้พระคริสต์ (ให้วาดหรือแสดงไม้กางเขน ให้ระลึกถึงความรอดในพระเยซูคริสต์)

แม้มนุษย์เราเป็นคนบาปทุกคน พระเจ้ายังทรงรักเราอยู่ ตั้งแต่ความบาปเข้ามาเนื่องจากอาดัม พระเจ้าทรงวางแผนไว้ว่าจะเตรียมทางรอดให้แก่มนุษย์ พระองค์ทรงใช้วีรบุรุษหลายๆ คนให้เป็นคนสำคัญในแผนการนั้น แต่พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้สำเร็จ พระเยซูอยู่ในสวรรค์แต่ยอมลงมาเป็นมนุษย์ พระองค์ดำเนินชีวิตบนโลกนี้โดยไม่ได้อภัยบาปเลย แต่ทรงรับแบกโทษบาปของมนุษย์ทุกคนและรับการลงโทษจากพระเจ้าแทนเราเมื่อตายบนไม้กางเขน แต่พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายและความบาปทั้งสิ้น เราจะเห็นว่าพระเยซูทรงเลือกที่จะเชื่อฟังพระบิดาเพื่อเปิดทางรอดให้แก่เรา เด็กบางคนได้เลือกที่จะดำเนินชีวิตกับพระเจ้าแล้วแต่บางคนยังไม่แน่ใจ การเลือกทางเดินชีวิตให้กับตัวเราเองไม่มีใครบังคับเราได้ แต่ละคนต้องสมัครใจมาหาพระเยซูด้วยตนเอง

เราจะเลือกทางเดินชีวิตที่มีพระเจ้าได้อย่างไร? ทำได้โดย

1. ยอมรับว่าเป็นคนบาป
2. เชื่อในพระเยซู
3. ขอการอภัยโทษบาป
4. ยอมให้พระเจ้าเป็นหนึ่งในชีวิต

เราจะต้องยอมรับว่าเราเป็นคนบาป ต่อมาที่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์ประทานหนทางใหม่ให้แก่เรา โดยการวางพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อลบล้างความบาปของเรา ต่อไปเราต้องสำราญบาป ขอการอภัยโทษจากพระเจ้าและเชื่อว่าคำอธิษฐานและการตัดสินใจนำเราเข้าสู่ทางชีวิตที่ถูกต้องแล้ว การตัดสินใจเช่นนี้และการเอาพระเจ้ามาเป็นหนึ่งในชีวิตทำให้เราทำอยู่ในครอบครัวของพระองค์

โมเสสเป็นใคร? โมเสสคือผู้นำประชากรของพระเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เพื่อเดินทางไปยังประเทศอิสราเอล ก่อนรับใช้พระเจ้าโมเสสต้องเลือกเหมือนกัน ให้อ่าน ฮีบรู 11:24-27 แล้วจะรู้ว่าเขาตัดสินใจอย่างไร ชีวิตกับพระเจ้าไม่ใช่ง่ายตลอดเวลา บางครั้งเรารู้สึกอึดอัด (แสดงภาพ 1-3) บางครั้งรู้สึกถูกล่อลวงให้ตัดสินใจผิด บางทีคริสเตียนก็มีการตัดสินใจผิดเหมือนกัน เราจะต้องเข้าใจว่าการตัดสินใจผิดเพียงหนึ่งหรือสองครั้งไม่ได้ทำให้เราออกนอกทางของพระเจ้าเพราะพระเจ้าพร้อมที่จะให้อภัยเสมอ บางทีการตัดสินใจผิดอย่างหนึ่งนำไปสู่การตัดสินใจผิดอีกอย่างหนึ่งอาจทำให้เราไม่กล้าขอการอภัยโทษจากพระเจ้า การคิดเช่นนี้เป็นเรื่องอันตรายและไม่ถูกต้อง อย่าลืมว่าพระเยซูเป็นเพื่อนที่ร่วมเผชิญทุกสิ่งกับเรา พระองค์เคยเป็นมนุษย์เหมือนเราและทรงคอยให้เรากลับมาหาพระองค์เพื่อรับการอภัย การปลอบใจ และการหนุนใจใหม่ เราอธิษฐานได้ทุกเวลา

ใช้ช่วงเวลาท้ายชั่วโมงในการเปิดโอกาสให้เด็กได้ต้อนรับพระเยซู จากนั้นให้ใช้เวลาอธิษฐานเผื่อเด็กๆ ที่ต้องตัดสินใจอะไรบางอย่างขอพระเจ้าประทานสติปัญญาให้ หากมีใครที่ตัดสินใจอะไรพลาดไปก็นำเด็กให้สำราญบาป ขอการอภัยโทษจากพระเจ้า และร้องเพลง “ฉันตัดสินใจแล้วจะตามพระเยซู” หรือ “ข้ายอมทุกสิ่ง” ด้วยกัน

กิจกรรม

1. โฉมบาย “พระเจ้าเป็นที่หนึ่ง”

เตรียม กระดาษแข็งรูปเลข 1, กระดาษแข็ง, ดินสอ, กรรไกร, ปากกา และเชือก

แจกกระดาษรูปเลข 1 เป็นแม่แบบให้เด็กๆ นำไปทาบกับกระดาษแข็งแล้วตัดออกเป็นรูปเลข 1 อาจจะให้แต่ละคนออกแบบตามใจชอบได้ แล้วเขียนคำว่า “พระเจ้าเป็นที่หนึ่ง” บนกระดาษเลข 1 ที่ทำไว้เจาะรูด้านบน แล้วใช้ด้ายหรือไหมพมร้อยสำหรับเป็นที่แขวน

2. โยงเส้นจับคู่

ให้เขียนข้อความต่อไปนี้บนกระดาน ให้เด็กจับคู่ข้อความกับการตัดสินใจเลือกของเขา โดยการลากเส้นเชื่อมโยงไปยังการตัดสินใจ

อาดัม	ร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า
โมเสส	ไม่เชื่อฟังพระเจ้า
โยชูวา	เลือกติดตามพระเยซู
พระเยซู	รับใช้พระเจ้ากับครอบครัว
ฉัน	ถ่อมตัวลงจนเสียชีวิต

1

บิงโก

ให้เด็กๆ ตัดภาพทั้งหมดออกมาจากนั้นนำไปวางในตารางบิงโก (อาจทำ 9 หรือ 16 ช่องก็ได้) ให้เลือกวางช่องใดก็ได้ตามที่ชอบ จากนั้นครูหยิบภาพใดออกมาให้เด็กๆ นำภาพนั้นออกจากใบบิงโก หากแถวใดหมดก่อนก็ให้หยุดบิงโก

๒๑:๒๖-๒๗
 ๒๒:๑-๒๒
 ๒๓:๑-๒๓
 ๒๔:๑-๒๔
 ๒๕:๑-๒๕
 ๒๖:๑-๒๖
 ๒๗:๑-๒๗
 ๒๘:๑-๒๘
 ๒๙:๑-๒๙
 ๓๐:๑-๓๐
 ๓๑:๑-๓๑
 ๓๒:๑-๓๒
 ๓๓:๑-๓๓
 ๓๔:๑-๓๔
 ๓๕:๑-๓๕
 ๓๖:๑-๓๖
 ๓๗:๑-๓๗
 ๓๘:๑-๓๘
 ๓๙:๑-๓๙
 ๔๐:๑-๔๐
 ๔๑:๑-๔๑
 ๔๒:๑-๔๒
 ๔๓:๑-๔๓
 ๔๔:๑-๔๔
 ๔๕:๑-๔๕
 ๔๖:๑-๔๖
 ๔๗:๑-๔๗
 ๔๘:๑-๔๘
 ๔๙:๑-๔๙
 ๕๐:๑-๕๐
 ๕๑:๑-๕๑
 ๕๒:๑-๕๒
 ๕๓:๑-๕๓
 ๕๔:๑-๕๔
 ๕๕:๑-๕๕
 ๕๖:๑-๕๖
 ๕๗:๑-๕๗
 ๕๘:๑-๕๘
 ๕๙:๑-๕๙
 ๖๐:๑-๖๐
 ๖๑:๑-๖๑
 ๖๒:๑-๖๒
 ๖๓:๑-๖๓
 ๖๔:๑-๖๔
 ๖๕:๑-๖๕
 ๖๖:๑-๖๖
 ๖๗:๑-๖๗
 ๖๘:๑-๖๘
 ๖๙:๑-๖๙
 ๗๐:๑-๗๐
 ๗๑:๑-๗๑
 ๗๒:๑-๗๒
 ๗๓:๑-๗๓
 ๗๔:๑-๗๔
 ๗๕:๑-๗๕
 ๗๖:๑-๗๖
 ๗๗:๑-๗๗
 ๗๘:๑-๗๘
 ๗๙:๑-๗๙
 ๘๐:๑-๘๐
 ๘๑:๑-๘๑
 ๘๒:๑-๘๒
 ๘๓:๑-๘๓
 ๘๔:๑-๘๔
 ๘๕:๑-๘๕
 ๘๖:๑-๘๖
 ๘๗:๑-๘๗
 ๘๘:๑-๘๘
 ๘๙:๑-๘๙
 ๙๐:๑-๙๐
 ๙๑:๑-๙๑
 ๙๒:๑-๙๒
 ๙๓:๑-๙๓
 ๙๔:๑-๙๔
 ๙๕:๑-๙๕
 ๙๖:๑-๙๖
 ๙๗:๑-๙๗
 ๙๘:๑-๙๘
 ๙๙:๑-๙๙
 ๑๐๐:๑-๑๐๐

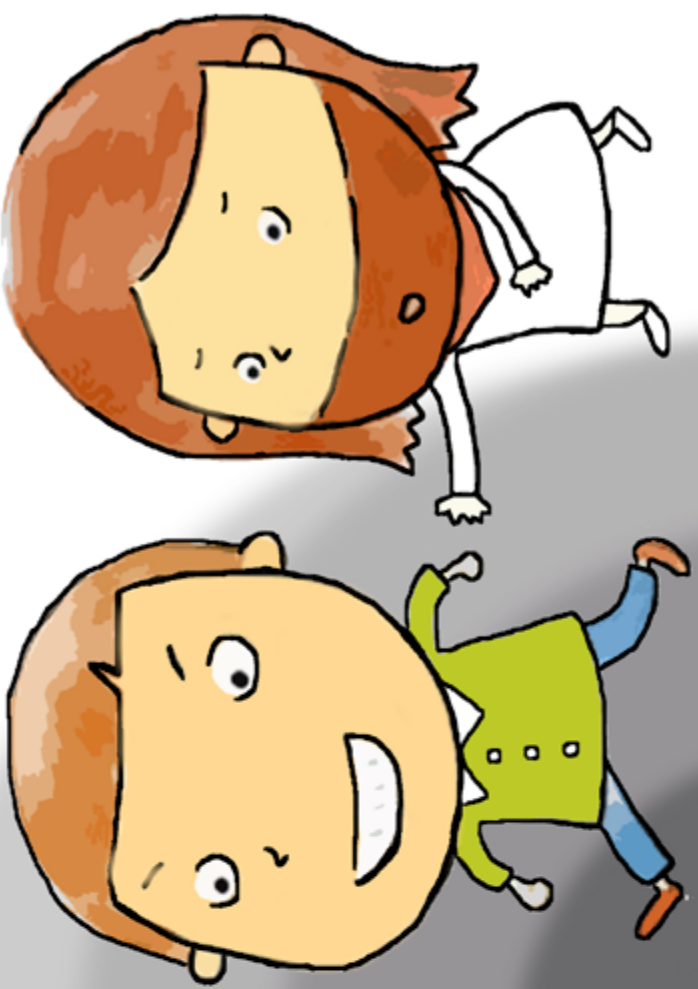

จงเลือกทางเดินที่ดึงดูดใจแต่วันนี้

ความบาป

เกมหาราชคูนตัว เข้บรู๋อวสนเ้ะรสม สลาเรอเ้ะเ้ะเ้ะเ้ะเ้ะ ดลลลลลลลลลลลลล

อันตราย

2

ครอบครัวเราเป็นของพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์

ลูกา 2:41-52, ยอห์น 19:25-27, เอเฟซัส 6:1-3

เป้าหมาย

เพื่อให้เด็กๆ รู้ว่าการเป็นพยานเพื่อพระเยซูนั้นเริ่มต้นจากครอบครัวของเราเอง
ง่ายๆ เพียงแค่ให้เด็กๆ ยอมเชื่อฟังพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

ข้อท่องจำ

“ฝ่ายบุตรทั้งหลาย จงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง
เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (โคโลสี 3:20)

ข้อคิดสำหรับครู

เมื่อโยเซฟและนางมารีย์เดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มระหว่างที่เดินทางกลับบ้านพวกเขาไม่รู้ว่าคุณหายไป ท่านคิดว่าทั้งสองคนจะรู้สึกอย่างไร? เขาคงจะตกใจมากเป็นธรรมดา เราไม่รู้นางมารีย์จะพูดด้วยน้ำเสียงแบบไหนเมื่อไปพบบุตรชายในวิหารและถามว่าทำไมจึงทำอย่างนี้? แต่เราก็พอจะเดาได้ว่านางคงจะมีความโกรธอยู่บ้าง แต่ก็โล่งใจที่ได้พบบุตรชายแล้ว

พระคัมภีร์ตอนนี้มีเนื้อเรื่องที่น่าคิดมาก ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูที่ต้องทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเราไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของพระองค์ได้แต่นั่นก็ไม่จำเป็นอะไร เพราะสิ่งสำคัญที่เราควรตระหนักคือ พระเยซูไม่เคยทำบาปเลยตั้งแต่เกิดมา ทรงห่วงใยความรู้สึกของคนอื่นเสมอและสิ่งที่เกิดขึ้นในบทนี้แสดงให้เห็นถึงการเชื่อฟังของพระเยซูที่มีต่อพ่อแม่ฝ่ายโลก โดยที่พระเยซูได้ยอมจะเดินทางกลับบ้านกับมารีย์และโยเซฟ แม้จะรู้ว่าทรงมีภารกิจหลายอย่างที่จะต้องทำ

อาจมีเด็กบางคนมาจากครอบครัวที่ไม่เป็นคริสเตียน หรือพ่อแม่แยกทางกัน เมื่อสอนควรสังเกตความรู้สึกของเด็กๆ และใช้ถ้อยคำด้วยความระมัดระวังเพื่อจะไม่กระทบกระเทือนจิตใจเด็ก

นำสู่บทเรียน

แจกกระดาษวาดรูป ให้เด็กๆ วาดภาพกิจกรรมที่เด็กๆ อยากทำร่วมกันกับครอบครัว

บทเรียนจากพระคัมภีร์

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างจักรวาล ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่อย่างมีระบบระเบียบตามแผนการของพระองค์ แม้แต่มนุษย์ก็เช่นกัน พระเจ้าทรงสร้างให้อยู่ร่วมกันในครอบครัว

การเริ่มต้นครอบครัวครั้งแรกนั้นทุกสิ่งทุกอย่างดีพร้อมหมด แต่ต่อมาความบาปได้เข้ามาทำลายครอบครัวที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ นับจากเวลานั้นมนุษย์เริ่มทำทุกสิ่งตามใจของตนเอง และการฆาตกรรมครั้งแรกก็เกิดขึ้นจากคนในครอบครัว ความอิจฉาเป็นสาเหตุให้เกิดการเกลียดชังจนทำให้คาอินฆ่าอาเบลน้องชายของเขาเองจากนั้นเขาได้แยกตัวออกจากครอบครัวของเขา (แสดงภาพ 2-1) ในพระคัมภีร์เดิมได้บันทึกเรื่องพี่น้องอีกคู่หนึ่งที่ไม่ถูกกันคือ ยาโคบ และเอซาว ทั้งสองมีความผูกพันใกล้ชิดกว่าคาอินกับอาเบลอีกเพราะว่าทั้งสองเป็นลูกฝาแฝด แต่มีลักษณะนิสัยที่ตรงกันข้ามเลยทีเดียว ทั้งสองมีเรื่องขัดแย้งกันเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อยาโคบหนีออกจากเอโดลบุตรหัวปีไปเอซาวมีความโกรธแค้นเป็นอย่างมาก ยาโคบต้องหนีออกจากบ้านเพราะกลัวเอซาวและทั้งสองคนต้องแยกกันอยู่หลายปีกว่าจะคืนดีกัน ผู้ที่หลงกลวงคนอื่นมักจะถูกคนอื่นหลงกลวงเช่นกัน นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้นกับชีวิตของยาโคบ ลูกๆ ของเขาไม่ถูกกัน พี่ชายแท้ๆ ได้ขายน้องของพวกเขาคือโยเซฟ ให้ไปเป็นทาสในอียิปต์แล้วพากันหลอกยาโคบว่าน้องชายตายไปแล้ว

เรื่องที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ทำให้เราเห็นว่าความเกลียดชังทำลายความสัมพันธ์ของครอบครัว แต่ด้วยความรักอันสูงส่งของโยเซฟ ทำให้ครอบครัวของเขากลับมาคืนดีกันอีกครั้งหนึ่ง เมื่อครอบครัวมีความรัก การนับถือซึ่งกันและกัน ความสงบสุข และความสุข ครอบครัวนั้นก็สามารรถเป็นพยานให้ครอบครัวคนอื่นสัมผัสได้

พระคัมภีร์ใหม่ได้พูดถึงครอบครัวหนึ่งที่รักพระเจ้าแต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกให้เราไปถึงกิจวัตรประจำวันของสมาชิกในครอบครัวนั้นมากนัก แต่มีเหตุการณ์สำคัญ 2 เรื่องที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของเราได้

เมื่อพระเยซูมีอายุได้ 12 ปี มารีย์และโยเซฟพาพระองค์ไปกรุงเยรูซาเล็ม เป็นครั้งแรกที่พระเยซูได้เข้าไปในเมืองคงจะตื่นเต้นมากทีเดียว ช่วงเดินทางกลับบ้านพระเยซูเกิดพลัดหลงกับพ่อแม่จึงต้องค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มคนเดียว (แสดงภาพ 2-2) พ่อแม่ได้ตามหาพระเยซูถึง 3 วันในที่สุดก็ได้พบพระเยซูในพระวิหาร

คำถาม เมื่อพบพระองค์แล้วมารีย์และโยเซฟทำอะไร? (ให้เด็กๆ อ่านลูกา 2:46-48)

พ่อแม่หรือผู้ปกครองส่วนมากจะเป็นห่วงกังวลใช่ไหม? เป็นเรื่องธรรมดาที่พ่อแม่จะต้องมีความรู้สึกเช่นนี้เด็กๆ เคยเจอเหตุการณ์เหมือนพระเยซูไหม? เด็กๆ เคยพลัดหลงกับพ่อแม่ที่ไหน (ให้เด็กเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง)

พระเยซูตอบคำถามของมารีย์และโยเซฟอย่างไร? (ขอให้เด็กๆ อ่านลูกา 2:49) เราคิดว่าพระเยซูพูดด้วยน้ำเสียงอย่างไร? (ให้เด็กๆ ตอบ ชี้ให้เด็กๆ เห็นว่าพระเยซูเป็นคนมีสัมมาคารวะกับพ่อแม่) ทรงคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะบอกให้พ่อแม่ของพระองค์ได้รู้ถึงพระราชกิจของพระองค์ที่มีบนโลกนี้ ทั้งโยเซฟและมารีย์รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้ามาบังเกิดเป็นมนุษย์แต่บางทีก็เป็นการยากที่ทั้งสองจะเข้าใจและจดจำเรื่องนี้ได้ตลอดเวลา

ต่อไปให้เราอ่าน ลูกา 2:51-52 พระเยซูคงจะตรัสในทำนองนี้ว่า “คุณพ่อคุณแม่อาจยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ลูกทำ แต่ลูกรู้ว่าอะไรคือสิ่งสำคัญที่ลูกต้องทำ” แต่พระเยซูทรงยอมเชื่อฟังและอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพ่อแม่ฝ่ายโลก จึงกลับไปบ้านกับพ่อแม่และอยู่ภายใต้การดูแลของท่านต่อไป

พระคัมภีร์ได้ให้คำแนะนำเรื่องการเชื่อฟังไว้อย่างชัดเจน ขอให้เด็กๆ อ่าน เอเฟซัส 6:1-3 พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้รางวัลอะไรแก่ผู้ที่ยอมเชื่อฟังพ่อแม่? (รอคำตอบ) ข้อทองจำอาทิตย์นี้แสดงให้เห็นผลดีของการเชื่อฟังกล่าวว่า (แสดงภาพ 2-3) “ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่างเพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (โคโลสี 3:20) ให้ทบทวนข้อทองจำด้วยกัน

เราควรจะเชื่อฟังและให้เกียรติพ่อแม่เฉพาะเวลาที่เรายังอยู่ภายใต้การดูแลของท่านเท่านั้นใช่หรือไม่? เราจะมาหาคำตอบด้วยกันโดยดูว่าเมื่อพระเยซูเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วพระองค์ทรงทำอะไรก่อนที่จะสิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงทอดพระเนตรมารดาของพระองค์ (อ่าน ยอห์น 19:25-27) คาดว่าในช่วงเวลานั้นโยเซฟคงเสียชีวิตไปแล้ว พระเยซูเป็นบุตรชายคนโตมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบดูแลมารดาของพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงทรงมอบมารดาให้อยู่ในความดูแลของยอห์นสาวกของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่พระเยซูก็ให้เกียรติแก่บิดามารดาของพระองค์เสมอ

ครอบครัวของโยเซฟและมารีย์ได้ใช้ชีวิตตามแผนการของพระเจ้า พระเจ้าก็มีแผนการสำหรับครอบครัวของเราทุกคนเหมือนกัน พระเจ้าทรงต้องการให้ทุกคนในครอบครัวดำเนินตามกฎครอบครัวที่พระเจ้าทรงตั้งไว้โดยที่พระเจ้าทรงเป็นหัวหน้าครอบครัว พระเจ้าทรงมอบหมายให้พ่อแม่ดูแลลูก และลูกเชื่อฟังพ่อแม่ ทุกคนในครอบครัวจะห่วงใยซึ่งกันและกัน ถ้าเราเป็นห่วงซึ่งกันและกันเราจะทำตามที่พระคัมภีร์ 1 ยอห์น 3:18 ได้กล่าวไว้ เราจะแสดงความรักกับคนที่บ้านได้โดยวิธีไหนบ้าง? (ให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็น)

ความหมายของคำว่า “ห่วงใย” หมายถึง “การจัดเตรียม” พ่อแม่คอยดูแลเอาใจใส่ความต้องการของลูกด้วยเหตุนี้โยเซฟและมารีย์จึงมีความห่วงใยต่อพระเยซูเพราะเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของเขา ลูกก็ควรดูแลความเป็นอยู่ของพ่อแม่เป็นการตอบแทนพระคุณเหมือนอย่างเช่นที่พระเยซูทรงกระทำ (ดู ยอห์น 19:25-27)

พระเจ้าทรงทราบว่าพ่อแม่รู้ดีว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับลูก ดังนั้น จึงได้ทรงสั่งให้ลูกยอมเชื่อฟังบิดามารดาของตน บางทีพ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนอาจจะทำบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่ลูกก็ยังต้องเชื่อฟังพ่อแม่ เพราะนั่นคือสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาให้เราทุกคนทำ เพราะพ่อแม่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลเราที่เป็นลูก นั่นคือความรับผิดชอบของเขา ถ้าพ่อแม่ทำไม่ถูกต้องเขาจะต้องรับผิดชอบกับพระเจ้าในเวลานั้น แต่เราในฐานะลูกพระเจ้าสั่งให้เราเชื่อฟังพ่อแม่ ดังนั้น เราต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่พระเจ้ามอบหมายให้เราทำเช่นกัน

เมื่อพระเยซูทรงเป็นเด็กนั้นทรงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระบิดาผู้ทรงสถิตบนสวรรค์ พระบิดาทรงให้ฤทธิ์อำนาจแก่พระเยซูในการทำพระราชกิจบนโลกนี้ และมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับคนที่อยู่ในครอบครัวของพระองค์บนโลกด้วย แต่ถ้ามีสิ่งที่ไม่ถูกต้องระหว่างเรากับพระเจ้าความสัมพันธ์ของเรากับครอบครัวก็จะไม่ถูกต้องไปด้วย ดังนั้น เราต้องจัดการกับสิ่งที่ไม่ถูกต้องระหว่างเรากับพระเจ้านั้นให้เรียบร้อยเสียก่อน เพื่อเราจะมีสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า จากนั้นความสัมพันธ์ของเรากับครอบครัวก็จะถูกต้องตามไปด้วย

ถ้าทุกคนในครอบครัวเดินอยู่ในแผนการของพระเจ้า ครอบครัวของเราก็จะสามารถเป็นพยานเพื่อพระเยซูได้ เพราะสิ่งที่เราปฏิบัติต่อกันในครอบครัวจะสะท้อนให้เห็นพระเจ้าได้ ผ่านทางนิสัยของเรา ทำที่ของเราที่มีต่อครอบครัว ความรักของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางทุกคนในครอบครัวจะเป็นแสงสว่างส่องนำทางให้คนมาหาพระเจ้าได้

ให้เด็กๆ อธิษฐานเพื่อครอบครัวของเราแต่ละคน ขอพระเจ้าช่วยให้ครอบครัวเรามีความรักของพระเจ้าและสามารถสะท้อนความรักนั้นไปสู่คนรอบข้างและทำให้คนอื่น ๆ เห็นพระเจ้าผ่านครอบครัวของเรา

กิจกรรม

1. โปสเตอร์

เตรียม กระดาษวาดเขียน, ดินสอ, ดินสอสี

ให้แบ่งกระดาษออกเป็น 2 ส่วน ด้านหนึ่งเขียนหัวข้อว่า “ความรักทำให้รวมกัน” อีกด้านหนึ่งเขียนหัวข้อว่า “ความเกลียดทำให้แยกกัน” จากนั้นให้วาดรูปตามหัวข้อทั้งสอง

2. บ้านของฉัน

เตรียม กระดาษแข็ง, กรรไกร, กาว, ภาพจากนิตยสาร, กระดาษสีหลาย ๆ สี

แจกกระดาษแข็งให้เด็ก จากนั้นให้เด็กตัดภาพจากนิตยสาร หรือตัดกระดาษสีเพื่อทำภาพที่ต้องการ โดยหัวข้อที่จะทำภาพคือ “บ้านของฉัน” ให้เด็กๆ คิดว่า บ้านของเราเป็นอย่างไร มีอะไรบ้างในบ้านเรา รอบๆ บ้านเป็นอย่างไร จากนั้นตัดภาพจากนิตยสารหรือตัดกระดาษสีเป็นภาพที่ต้องการ จากนั้นนำมาติดที่กระดาษแข็งประกอบกันจนกลายเป็นบ้านของเรา

3. ใช่หรือไม่ใช่

ครูจะเป็นคนพูดประโยคต่อไปนี้ (ครูอาจหาประโยคเพิ่มเติมได้) ให้เด็กๆ เป็นคนตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่ หากคำตอบคือ “ใช่” ให้ยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างขึ้น แต่ถ้าคำตอบคือ “ไม่ใช่” ให้เอานิ้วโป้งทั้งสองข้างคว่ำลง

“พ่อแม่ต้อง.....”

1. จัดเตรียมอาหารและเสื้อผ้าให้ลูก
2. อนุญาตให้ลูกทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ
3. เป็นแบบอย่างที่ดีให้ลูกทำตาม
4. ปกป้องลูกไม่ให้เกิดอันตราย
5. ให้เงินลูกเยอะๆ
6. ไม่ให้อภัยลูก

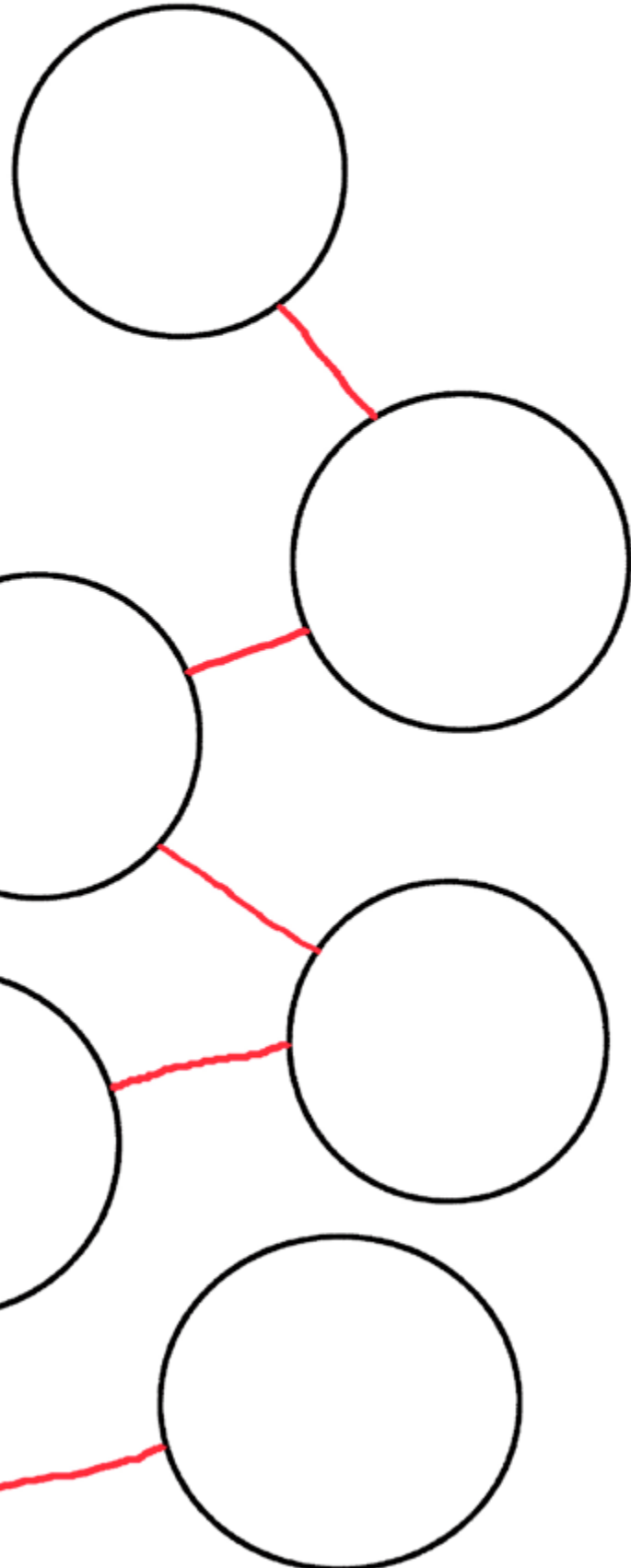
“ลูกต้อง.....”

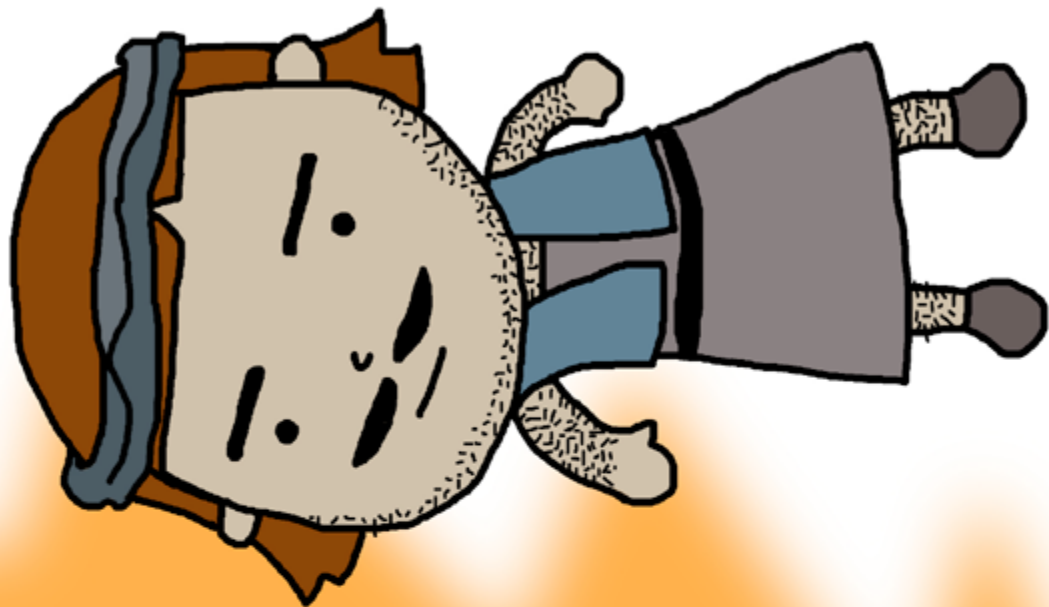
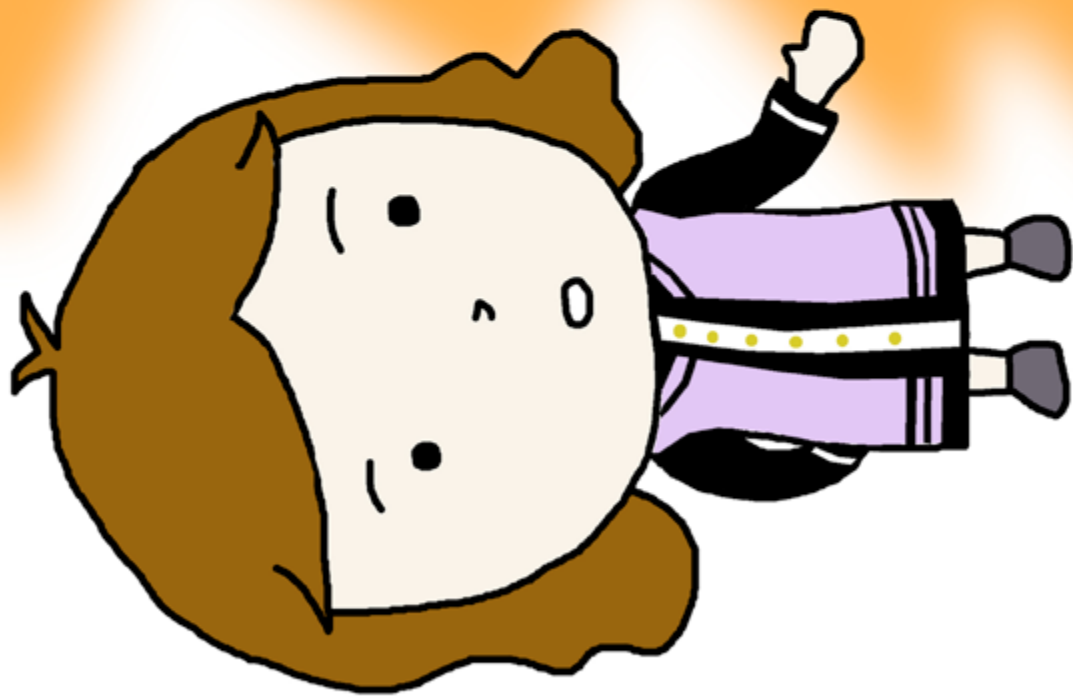
1. ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน
2. ขอโทษเมื่อทำผิด
3. ไม่สนใจคำสั่งของแม่
4. พูดกับพ่อแม่ด้วยความสุภาพ
5. เอาพ่อแม่ไปนินทาให้เพื่อนฟัง
6. รู้ดีกว่าพ่อแม่ที่น่าอาย

2

ครอบครัว ของเรา

ให้เด็กๆ วาดภาพสายใยในครอบครัวของเรา โดยเริ่มที่ตัวเด็กๆ ไปสู่พี่น้อง พ่อแม่
ไล่ไปถึงปู่ย่า ตายาย และไล่ไปเรื่อยๆ เท่าที่เด็กๆ จำได้และรู้จักต้นตระกูลของเรา
นี่คือ “ครอบครัวของเรา” ที่สามารถถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้าได้ ให้เด็กๆ อธิษฐาน
เผื่อครอบครัวของเราทุกวัน

ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของท่าน
ทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัย
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดโลส 3:20

พระเยซูทรงได้รับเกียรติ

ข้อพระคัมภีร์

มัทธิว 1:18-24, 2:1-12

เป้าหมาย

เพื่อให้เด็กๆ ได้รู้ถึงเรื่องของนักปราชญ์ที่ถวายนับถือแต่พระกุมารเยซู ผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้าเกิดมาเป็นมนุษย์ หนุนใจให้เด็กๆ นมัสการสรรเสริญพระเจ้าทุกวัน

ข้อท่องจำ

“จงให้ทุกสิ่งที่หายใจ สรรเสริญพระเจ้าเถิด” (สดุดี 150:6)

ข้อคิดสำหรับครู

พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ตั้งแต่นั้นวันครีตกาล เมื่อมนุษย์คู่แรกได้ล้มลงในความบาปพระเจ้าทรงสัญญาว่าพงศ์พันธุ์ของมนุษย์จะทำให้หัวของซาตานแหลก (ปฐมกาล 3:15)

บทเรียนอาทิตย์นี้คือเรื่องที่ทูตสวรรค์มาปรากฏตัวต่อโยเซฟ การกำเนิดของพระเยซู และการมาเข้าเฝ้าพระเยซูของเหล่าโหราจารย์ ทูตสวรรค์กล่าวกับโยเซฟว่ามารีย์คู่หมั้นของเขาได้ตั้งครรภ์แล้วโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์และจะคลอดบุตรที่จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก โยเซฟยอมจำนนต่อการเลือกของพระเจ้าทันทีโดยไม่โต้เถียงหรือสงสัย หลังจากการกำเนิดพระเยซูแล้วเหล่าโหราจารย์และนักปราชญ์ได้เดินทางมาเฝ้าพระองค์เพื่อนมัสการพระองค์ แต่เขาคงไม่รู้สถานการณ์ทางการเมืองของอิสราเอลในช่วงเวลานั้น เจตนาที่จะไปเพื่อนมัสการพระกุมารเยซูและให้เกียรติแด่พระองค์กลายเป็นก่อให้เกิดความโกลาหลจนวายเป็นทั่วประเทศอิสราเอล

พระเยซูถูกกำเนิดเป็นมนุษย์เหมือนเราทุกคนแต่พระองค์ไม่มีบาปเลย ทรงเป็นตัวแทนของเราต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า พระเยซูทรงแสดงให้เห็นพระลักษณะของพระบิดา ข้อพระคัมภีร์ในบทนี้สอดคล้องกับบทเรียนเรื่อง “เป็นพยานด้วยชีวิต” หรือสามารถนำบทเรียนนี้ไปสอนในช่วงเวลาคริสต์มาสก็ได้

นำเสนอเขียน

เตรียม กระดาษสีขาว, กรรไกร, ดินสอ, กาวกาบเพชร

วาดหรือพิมพ์รูปทูตสวรรค์บนกระดาษแข็งเป็นต้นแบบ ให้เด็กๆ ใช้แบบทูตสวรรค์มาวาดตามเส้นของและตัดออก (หรือครูเตรียมวาดไว้ให้เด็กคนละตัวล่วงหน้าก็ได้) ให้เด็กๆ วาดหน้า ผม มือ และใช้กาวกาบเพชรทาเพื่อตกแต่งทูตสวรรค์

บทเรียนจากพระคัมภีร์

วันนี้ให้ครูนำปฏิทินมาให้เด็กๆ ช่วยกันนับดูว่าอีกกี่เดือน สัปดาห์ วัน จะถึงวันคริสต์มาส พระเยซูทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เมื่อกี่ปีก่อนนี้เด็กๆ ทราบไหม (การนับเวลาเป็นคริสต์ศักราช เริ่มตั้งแต่การประสูติของพระเยซู แต่ไม่แม่นยำนัก)

เมื่อมีการฉลองวันเกิดของใครสักคนหนึ่ง แสดงว่าเรากำลังให้เกียรติแก่คนนั้นใช่ไหม? และเราให้ของขวัญแก่เจ้าของวันเกิดด้วย ในคริสตจักรเราจัดงานพิเศษทุกๆ ปี เพื่อถวายเกียรติแด่พระเยซู เพื่อเฉลิมฉลองวันเกิดของพระองค์

เมื่อทูตสวรรค์มาหามารีย์และบอกกับเธอว่า เธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า ตอนนั้นมารีย์ยังไม่ได้แต่งงานกับโยเซฟ เธอรู้ดีว่าการตัดสินใจแบบนี้จะก่อให้เกิดปัญหาตามมาอีกมากมายแต่มารีย์ก็ยอมและเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้า มารีย์รู้ว่าโยเซฟคู่หมั้นนี้อาจคิดว่าเธอไม่ซื่อสัตย์ต่อเขาก็เป็นได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรมารีย์ก็ยังคงมีความยินดีที่จะรับหน้าที่สำคัญซึ่งพระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่เธอ เมื่อโยเซฟรู้ข่าวแล้วว่ามีมารีย์ตั้งครรภ์แล้วเขาคิดว่าจะถอนหมั้นลับๆ เพื่อมารีย์จะได้แต่งงานกับพ่อของลูกในท้อง (แสดงภาพ 3-1) ขณะที่โยเซฟกำลังคิดเรื่องนี้อยู่ทูตสวรรค์ก็ได้มาปรากฏแก่เขา คิดว่าโยเซฟจะมีใจพร้อมที่จะรับหน้าที่เหมือนมารีย์ไหม? ให้คนหนึ่งอ่าน มีทธิ 1:18-24 สังเกตข้อที่ 20 และ 21 ให้ดีๆ ทูตสวรรค์ได้พูดถึง 3 เรื่องเกี่ยวกับพระกุมารที่จะมาบังเกิด มีอะไรบ้าง? (ขอให้เด็กๆ ออกไปเขียนบนกระดานคนละหนึ่งอย่าง) ทูตสวรรค์กล่าวว่าเด็กที่จะเกิดมานั้นปฏิสนธิในครรภ์โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะต้องเรียกชื่อว่า เยชู, และทารกนั้นจะเป็นพระผู้ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความผิดบาปของเขา

โยเซฟรู้ดีอย่างไรในเวลานั้น? ให้เด็กอ่าน ข้อ 24 อีกครั้ง เราจะเห็นได้ว่าโยเซฟรับผิดชอบและทำตามคำพูดของทูตสวรรค์ ทั้งมารีย์และโยเซฟรักและยำเกรงพระเจ้าจึงเตรียมตัวรับบุตรของพระเจ้าด้วยความยินดี ทั้งคู่อยากให้พระเยซูเติบโตขึ้นในครอบครัวที่มีความรักและความอบอุ่น เมื่อพระเยซูประสูติออกมาก็มีคนนำของขวัญมาให้เด็กๆ บางคนอาจจะรู้เรื่องนี้ดี

คำถาม เพลงคริสต์มาสเพลงไหนที่พูดถึงเรื่องของขวัญที่นำมาถวายแด่พระเยซู? (ให้เด็กตอบ)

มีเพลง “เราทั้งสามคือโหราจารย์” ที่มักจะใช้ร้องเสมอในวันคริสต์มาส เราจะมาดูเรื่องราวในพระคัมภีร์ว่าถูกต้องตามที่เรารู้ไหม (ขอให้เด็กๆ อ่าน มีทธิ 2:1-2)

ช่วงเวลาที่เราประสูติตอนนั้นกษัตริย์เฮโรดเป็นผู้ปกครองอิสราเอล ได้มีเหล่านักปราชญ์สามคนเดินทางตามดวงดาวประหลาดมาจากทิศตะวันออกเพื่อมาเฝ้าพระเยซู นักปราชญ์ทั้งสามคนนี้เป็นพวกโหราจารย์เมื่อเขาเห็นดวงดาวที่มีแสงประหลาดก็รู้ว่าจะมีกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เกิดมาในโลกตามที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ ดาวประหลาดนั้นนำนักปราชญ์ทั้งสามไปถึงประเทศยูดาห์ เมื่อถึงที่นั่นแล้วก็ไม่ทราบว่าจะไปไหนต่อจึงได้เข้าไปถามกษัตริย์เฮโรดในกรุงเยรูซาเล็ม

คำถาม สมมุติว่าเด็กๆ เป็นกษัตริย์เฮโรดเมื่อได้ยินคนมาถามเรื่องกษัตริย์องค์ใหม่เด็กๆ จะรู้สึกอย่างไร? (ให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็น)

)

ขอให้เด็กๆ อ่าน มัทธิว 2:3-6 (แสดงภาพ 3-2) กษัตริย์เฮโรดไม่รู้เรื่องของกษัตริย์เกิดใหม่เลย ดังนั้นจึงถามพวกนักปราชญ์และโหราจารย์ว่ากษัตริย์องค์นั้นจะบังเกิดที่ไหน พวกเขาได้บอกกับเฮโรดตามที่พวกผู้พยากรณ์มีคำให้ไว้ที่กล่าวไว้หลายร้อยปีมาแล้ว

คำถาม มีคำหรือว่าผู้ครอบครองยิ่งใหญ่จะเกิดที่ไหน? (ให้เด็กตอบ)
ผู้ครอบครองจะบังเกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย

อยากรู้ไหมว่าหมู่บ้านเบธเลเฮมมีสภาพอย่างไรในสมัยนั้น? เบธเลเฮมอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 14 กิโลเมตรแต่ทั้งสองแห่งมีสภาพที่แตกต่างกันมาก เยรูซาเล็มเป็นเมืองใหญ่ในขณะที่เบธเลเฮมเป็นหมู่บ้านเล็กๆ อาคารต่างๆ ในเยรูซาเล็มสวยงามน่าพิศมัยแต่หากได้ไปเมืองเบธเลเฮมแล้วไม่มีใครอยากย้อนกลับไปเมืองนี้อีกเป็นครั้งที่สอง ผู้ปกครองประเทศพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าหากจะไปเยรูซาเล็มจะต้องเดินทางผ่านเบธเลเฮมก่อนแต่ไม่มีใครอยากแวะพักมีแต่จะรีบเดินทางไปให้ถึงเยรูซาเล็มเร็วที่สุด แต่บัดนี้เบธเลเฮมมีความสำคัญเพราะกษัตริย์องค์ใหม่มาบังเกิดที่นั่น

เมื่อกษัตริย์เฮโรดรู้ความจริงจากเหล่านักปราชญ์ว่าเขามาเพื่อทำสิ่งใด เฮโรดจึงเรียกพวกนักปราชญ์ให้เข้าเฝ้าเป็นการลับ (อ่านมัทธิว 2:7-8) เฮโรดต้องการรู้เวลาที่ดาวประหลาดได้ปรากฏขึ้น เขาขอให้เหล่านักปราชญ์กลับมาบอกเขาด้วยเมื่อพบพระกุมารนั้นแล้วเพื่อเขาจะไปนมัสการพระกุมารด้วย สิ่งที่เฮโรดพูดจริงหรือไม่? เขาได้มีคนที่ดีคิดจะมาแย่งชิงบัลลังก์ของเขาแล้ว ดังนั้น ความตั้งใจที่แท้จริงของเขาที่อยากรู้ว่าพระกุมารอยู่ที่ไหนก็เพื่อจะกำจัดกษัตริย์ที่เกิดใหม่นั้นเสีย (ขอให้อ่าน มัทธิว 2:9-11) เมื่อเหล่านักปราชญ์ออกมาจากวังของเฮโรดเขาได้เห็นดวงดาวประหลาดอีกครั้งหนึ่ง พวกเขามีความปีติยินดีเพราะรู้ว่ามาถูกที่แล้วและอีกไม่นานจะได้พบกับกษัตริย์เกิดใหม่องค์นั้น

เหล่านักปราชญ์เดินทางมาถึงเบธเลเฮม ได้พบกับนางมารีย์และพระกุมารเยซู พระกุมารนั้นอยู่ที่ไหนเมื่อเหล่านักปราชญ์ไปถึง (ให้อ่าน มัทธิว 2:11 อีกครั้งหนึ่ง) นางมารีย์และพระกุมารเยซูพักอยู่ในบ้าน หลายครั้งเรามักจะคิดว่าพระกุมารและมารียังอยู่ในคอกวัวและมีคนเลี้ยงแกะอยู่ที่นั่นด้วย แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าในเวลานั้นพระเยซูและมารีย์อยู่ในบ้านที่เบธเลเฮมและกล่าวด้วยว่าพระเยซูโตเป็นเด็กเล็กแล้วไม่ใช่ทารกแรกเกิด

การเดินทางของเหล่านักปราชญ์ก็สิ้นสุดลงเมื่อดาวประหลาดมาหยุดอยู่เหนือบ้านหลังหนึ่ง ทั้งมารีย์และเด็กน้อยเยซูได้อยู่ที่บ้านหลังนั้น เหล่านักปราชญ์ได้คุกเข่าลงนมัสการพระเยซูและได้ถวายของขวัญแก่พระองค์ด้วย เขาทั้งหลายรู้ว่าเด็กน้อยเยซูผู้นี้จะเป็นผู้ครอบครองยิ่งใหญ่ในอนาคตตามคำพยากรณ์ที่ได้กล่าวไว้เมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว

คำถาม ของขวัญที่เหล่านักปราชญ์นำมาถวายมีอะไรบ้าง (ให้เด็กตอบ)

นักปราชญ์ได้นำของมาถวาย 3 อย่าง คือ ทองคำ, กำยาน (ยางไม้เมื่อเผาแล้วจะมีกลิ่นหอม) และมดยอบ (ยางไม้ใช้ทาสิบลึงหอม) เพราะว่าของขวัญมี 3 อย่างเราจึงคิดว่ามีนักปราชญ์ 3 คน แต่จริงๆ แล้วมีนักปราชญ์ที่คนกันแน่ พระคัมภีร์บอกว่ามีนักปราชญ์เดินทางมานนมัสการพระเยซูกี่คน? (อ่านมัทธิว 2:1) พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่ามีกี่คนและเรื่องจำนวนก็ไม่สำคัญอะไร ประเด็นสำคัญอยู่ที่ก่อนที่จะเหล่านักปราชญ์จะจากไปทูตสวรรค์ได้มาปรากฏแก่เขาในความฝันไม่ให้กลับไปหาเฮโรด ดังนั้น เขาจึงเดินทางกลับบ้านของเขาทางอื่น (มัทธิว 2:12) พระเจ้าทรงปกป้องพระบุตรของพระองค์ไว้เพื่อช่วยประชากรของพระองค์

เราไม่สามารถเดินทางไปเบธเลเฮมเพื่อถวายของขวัญแด่พระเยซูเหมือนเหล่านักปราชญ์ แล้วเราสามารถทำอะไรเพื่อเป็นการมอบของขวัญแด่พระเยซูได้? เราสามารถนมัสการ (แสดงภาพ 3-3) สรรเสริญพระเยซูในวันคริสต์มาสหรือนมัสการในทุกๆ วันอาทิตย์และในทุกๆ วัน พระเยซูทรงบังเกิดมาเพื่อช่วยเราให้รอดทรงต้องการให้เราสรรเสริญพระองค์ การสรรเสริญพระเยซูเป็นเหมือนของขวัญที่เรามอบถวายพระองค์เพื่อบอกว่าพระองค์มีค่าสำหรับเรา พระเยซูทรงพอพระทัยเมื่อได้ฟังคำสรรเสริญของเรา

ข้อท่องจำอาทิตย์นี้กล่าวว่า “จงให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระเจ้า จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด” (สดุดี 150:6) ให้ท่องจำด้วยกัน 2-3 เทียบ

นอกจากการนมัสการแล้วเรายังสามารถถวายสิ่งอื่นเพื่อเป็นของขวัญแด่พระเยซูได้อีก สิ่งนั้นคือถวายชีวิตของเราทั้งหมดให้พระเยซู เราได้มอบถวายชีวิตให้พระเยซูแล้วหรือยัง? ถ้ายัง วันนี้เป็นโอกาสที่ดีที่สุดเพราะเป็นวันฉลองวันเกิดของพระเยซู (ให้อธิษฐานกับคนบางคนที่ต้องการรับเชื่อและมอบชีวิตของเขาแด่พระเยซู และอธิษฐานเผื่อคนที่รับเชื่อพระเยซู ให้เขามีความไวต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในช่วงเวลาที่สำคัญนี้)

กิจกรรม

1. โปสเตอร์ “พระเยซู”

เตรียม กระดาษวาดเขียน, กระดาษโปสเตอร์หลายๆ สี, ดินสอ, สีเมจิก, กรรไกร, อุปกรณ์ตกแต่ง

แจกกระดาษวาดเขียนให้เด็กคนละแผ่น ให้เด็กๆ วาดเรื่องราวการกำเนิดพระเยซูจากที่ได้เรียนไปในบทเรียน จะเลือกตอนใดก็ได้ เช่น เหล่านักปราชญ์ไปพบกษัตริย์เฮโรด, ทูตสวรรค์มาหาโยเซฟและมารีย์, เหล่านักปราชญ์ไปพบพระเยซูและนมัสการพระองค์ เป็นต้น จากนั้นให้ระบายสีหรือตัดกระดาษโปสเตอร์ไปติดที่ภาพ หรือใช้อุปกรณ์ตกแต่งที่ครูเตรียมไว้ให้เพื่อทำให้เป็นโปสเตอร์ที่สวยงามตามแบบที่เด็กๆ ชอบ

2. ธงสายพระเยซู

เตรียม กระดาษโปสเตอร์สีอย่างบาง, เชือก, กรรไกร, ปากกาเมจิก, กาวหรือสก็อตเทป

ให้เด็กตัดกระดาษเป็นรูปสามเหลี่ยมเพื่อทำธง ทำธงตามจำนวนคำที่จะเขียน โดยให้เลือกว่าจะเขียนประโยคต่อไปนี้ หรือครูสามารถเปลี่ยนประโยคได้ “พระเยซูมาแล้ว” “นมัสการพระเยซู” “พระเยซูคือของขวัญ” “เรามาเฉลิมฉลอง” เป็นต้น

ให้เด็กเขียนข้อความใส่ธง จากนั้นนำเชือกมาวางที่ด้านบน พับกระดาษลงจะทากาวปิดหรือเอาสก็อตเทปติดก็ได้แล้วแต่สะดวก นำธงข้อความมาเรียงต่อกันจนได้ประโยคที่เลือกไว้ จากนั้นนำธงสายนี้ไปแขวนตกแต่งห้อง

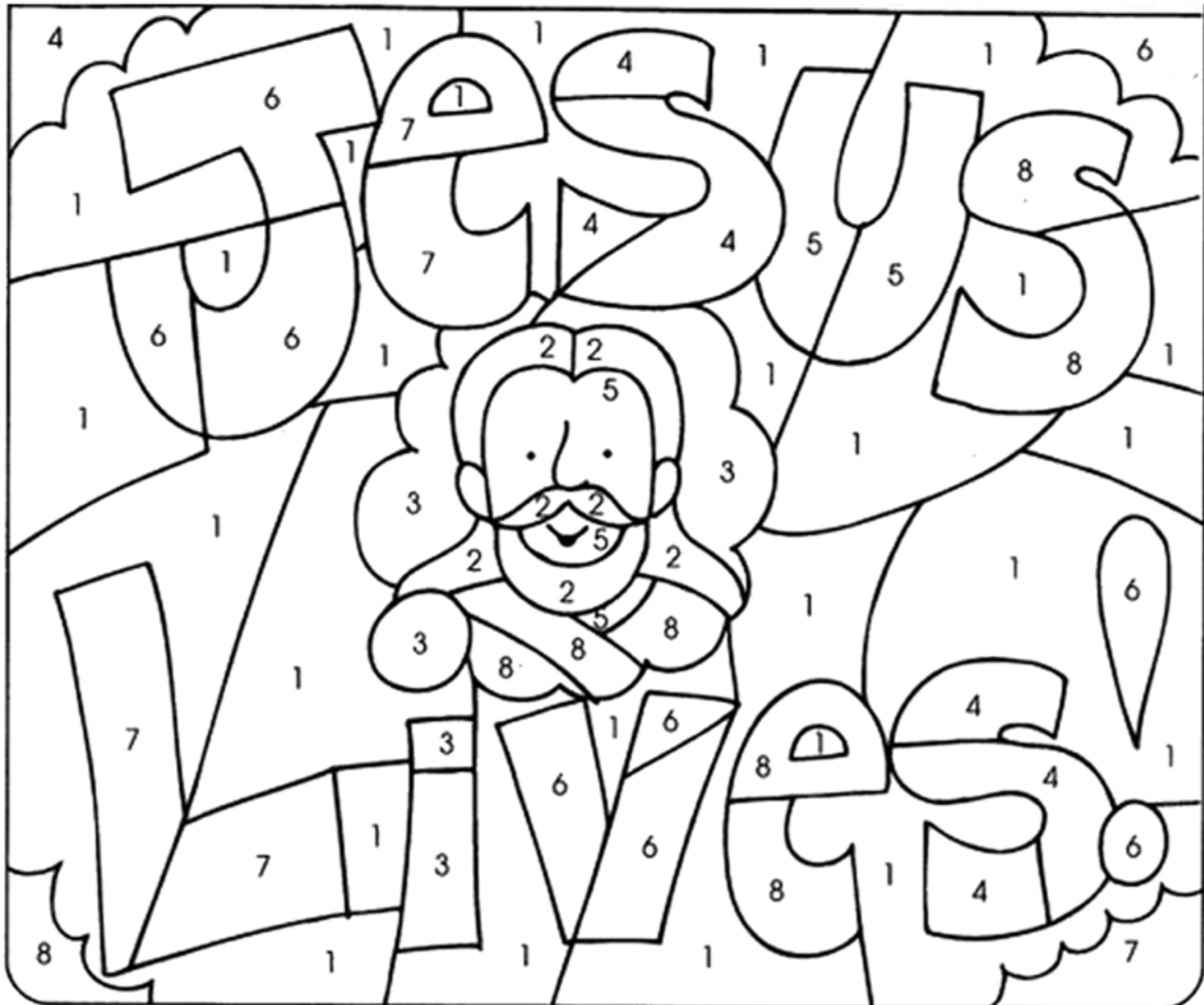

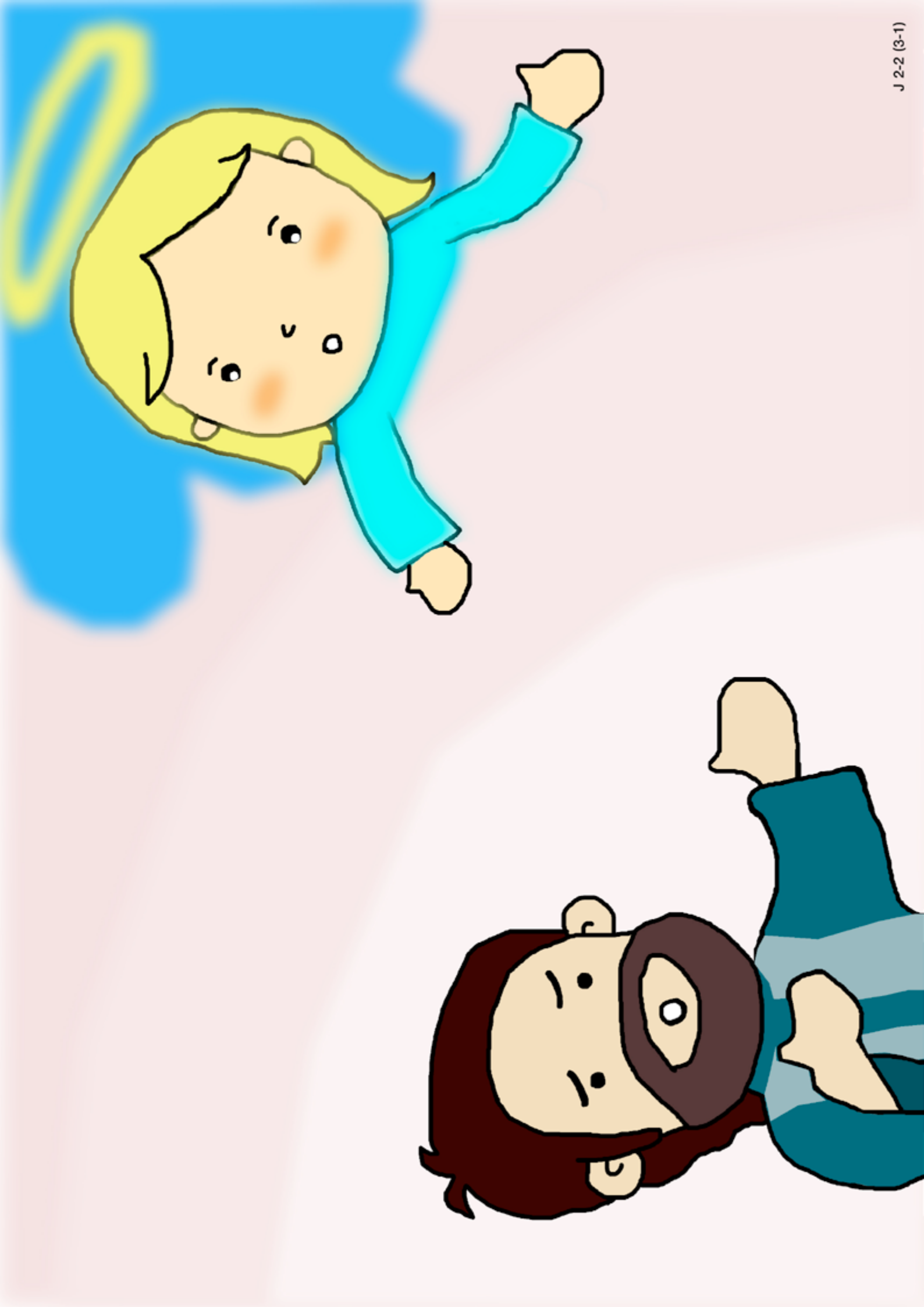
3

พระเยซู ของเร

ให้เด็กๆ ระบายสีพระเยซูของเรา โดยให้ดูว่าตัวเลขใดให้ระบายสีใด ระบายสีให้ตรงกับเลขที่กำหนดนะ แล้วจะได้ภาพที่สวยงาม พร้อมแนวมายงานศิลปะกันเลย

1 = สีเขียว	3 = น้ำเงิน	5 = ชมพู	7 = ม่วง
2 = น้ำตาล	4 = ส้ม	6 = เหลือง	8 = แดง

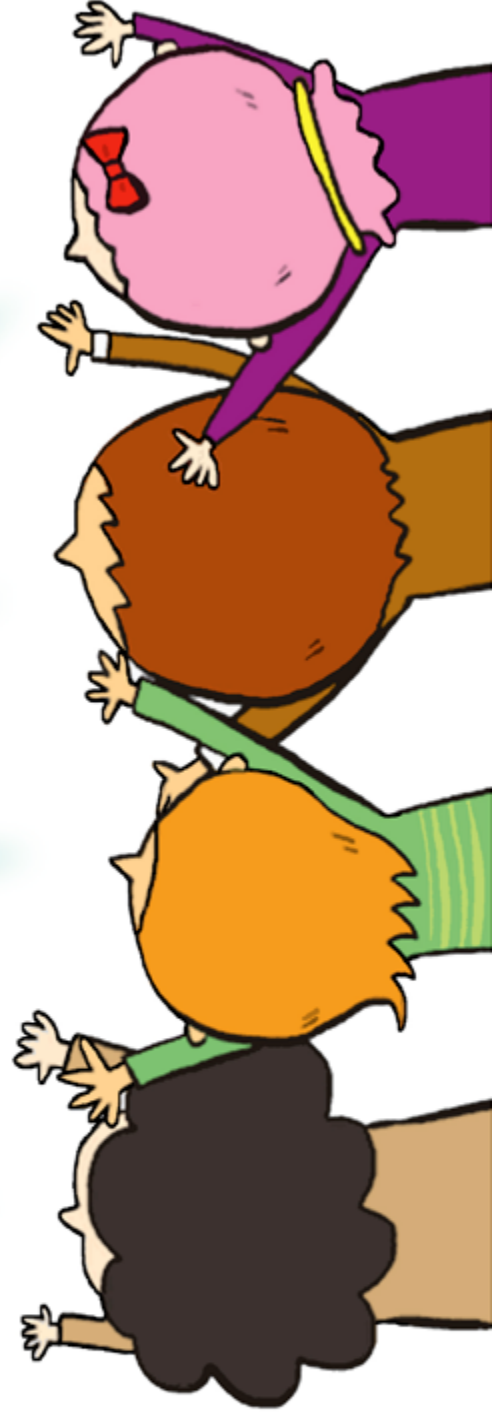

เพลง

สำหรับเด็ก

4

เป็นเพื่อนที่ดี

ข้อพระคัมภีร์

2 ซามูเอล 18:9-4, 20:11-17, 19-22

เป้าหมาย

สอนให้รู้ว่าอัครยาชัยไมตรีที่ดีมีพลังต่อการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์
หนุนใจให้เด็กๆ เป็นคนที่มีอัครยาชัยไมตรีที่ดีต่อคนอื่น

ข้อท่องจำ

“มีเพื่อนที่แฉ่งทำเป็นเพื่อน แต่มีมิตรบางคนทีโกลัซิดยิ่งกว่าพี่น้อง” (สุภาษิต 18:24)

ข้อคิดสำหรับครู

ดาวิดและโยนาธานเป็นเพื่อนกันแท้ของกันและกัน แม้จะมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้านและต้องเผชิญกับเรื่องที่ยากลำบากแต่สิ่งเหล่านั้นไม่ได้บั่นทอนความเป็นเพื่อนที่ดีของทั้งสองคนเลย อ่านหนังสือ 1 ซามูเอล 18:1-4, 20:11-17 ให้ข้อคิดที่ดีเรื่องคุณค่าของมิตรภาพ แม้ความเป็นเพื่อนกันของเด็กๆ ในชั้นเรียนจริงๆ จะไม่ได้ยาวนานนัก แต่การมีเพื่อนในคริสตจักรถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เด็กที่มาเรียนรวีหลายคน “หายหน้าไปเลย” เพราะไม่คุ้นเคย ไม่มีเพื่อน และไม่รู้จักว่าเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร

ให้สังเกตในชั้นเรียนว่ามีเด็กคนไหนที่รู้สึกว่าเขาไม่เป็นส่วนหนึ่งของห้องบ้าง? หรือมีเด็กคนไหนที่แยกตัวไปอยู่ห่างๆ คนเดียวเวลาที่เพื่อนๆ เล่นกัน ไม่ควรมีเด็กคนไหนที่รู้สึกอย่างนั้นเพราะที่นี่คือคริสตจักร ที่ทุกคนสามารถรับและให้ความรักแก่กันและกัน การจะสอนให้เด็กมีอัครยาชัยไมตรีดีและเป็นมิตรกับคนรอบข้างนั้นต้องมาจากการที่ครูเป็นแบบอย่างให้เด็กๆ ได้เห็น เมื่อครูมีความเป็นมิตรกับเด็ก เด็กก็จะเป็นมิตรกับครูและเป็นมิตรกับเพื่อนๆ

นาสู่บทเรียน

ให้เขียนรูปหัวใจและเขียนหัวข้อว่า “เพื่อนที่ดีต้องเป็นคนที่.....” ให้เด็กๆ ช่วยกันเสนอว่าลักษณะของเพื่อนที่ดีเป็นอย่างไร เขียนคำตอบที่เด็กเสนอบนกระดาน เช่น สัตย์ซื่อ, สนใจสิ่งเดียวกัน, รักษาคำสัญญา, ไม่เผยความลับ, ยกโทษให้กันและกันเมื่อทำผิด, มีน้ำใจ ฯลฯ

อ่านปัญญาจารย์ 4:9-10, สุภาษิต 17:17, 18:24 ซึ่งเป็นข้อท่องจำของอาทิตย์นี้ เป็นเป็นการสรุปกิจกรรมให้เด็กๆ ท่องด้วยกัน 2-3 รอบ (หรือครูทำรูปหัวใจแล้วเขียนข้อท่องจำไว้ ให้เด็กอ่านข้อท่องจำจากกระดาษที่เตรียมไว้หลายๆ รอบ เมื่อเล่าเรื่องพระคัมภีร์เสร็จแล้วให้ครูตัดแผ่นข้อท่องจำเป็นชิ้นเล็กๆ แจกให้เด็ก และให้เด็กช่วยกันต่อ ทำหลายๆ ชุดก็ได้แล้วให้เด็กเล่นเป็นกลุ่ม)

บทเรียนจากพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์เดิมพูดถึงเพื่อนคู่หนึ่งที่มีมิตรภาพที่แท้จริง คือดาวิดและโยนาธาน (ถ้าจำเป็นให้ทบทวนประวัติของดาวิดจนถึงเหตุการณ์ในเรื่องของเราวันนี้)

กษัตริย์ซาอูลซึ่งเป็นบิดาของโยนาธานมีความเกลียดชังดาวิด เพราะความอิจฉาที่ดาวิดได้เป็นวีรบุรุษในการทำสงคราม เขากลัวว่าในวันข้างหน้าประชาชนจะยกดาวิดเป็นกษัตริย์แทนโยนาธานและเขามีความกลัวต่อดาวิดเพราะรู้ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับดาวิด ในที่สุดดาวิดต้องหนีจากวัง เมื่อซาอูลพุ่งหอกใส่หวังจะฆ่าดาวิด

ทั้งโยนาธานและดาวิดเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันมาตั้งแต่ที่ดาวิดได้ฆ่ายักษ์ใหญ่โกลิอัท ทั้งสองได้ทำสัญญาในการเป็นเพื่อนกัน (แสดงภาพ 4-1) โยนาธานได้มอบเข็มขัด เลือดคลุม ดาบ และคันธนู ให้แก่ดาวิด การมอบของให้เช่นนี้เป็นเครื่องหมายแสดงว่า โยนาธานมีความรักต่อดาวิดมากเท่าชีวิตของตนเอง และมีความผูกพันต่อกันเสมือนพี่น้องกัน (อ่าน 1 ซามูเอล 18:1-4, 20:11-17) โยนาธานเป็นโอรสของกษัตริย์แสดงว่าเขาอยู่ในฐานะที่มีเกียรติและร่ำรวย ส่วนดาวิดเป็นเพียงเด็กเลี้ยงแกะ ฐานะของคนทั้งสองแตกต่างกันมาก เราคิดว่าความแตกต่างมีส่วนเกี่ยวข้องในการเป็นเพื่อนของโยนาธานและดาวิดหรือไม่? คำตอบคือไม่เกี่ยวข้องฝ่ายใดอาจจะมองเห็นลักษณะนิสัยซึ่งกันและกัน เช่น...ความสัตย์ซื่อ ความไม่เห็นแก่ตัว ความเมตตา มากกว่า ถ้าคนเราเลือกเพื่อนเพราะเห็นว่าเป็นคนกว้างขวาง เล่นกีฬาเก่ง หน้าตาดี หรือร่ำรวย มักจะต้องพบกับความผิดหวัง มิตรภาพอย่างแท้จริงต้องมีการให้และการรับจากทั้งสองฝ่าย

มิตรภาพของโยนาธานและดาวิดไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งภายนอก เมื่อพ่อของโยนาธานคิดจะฆ่าดาวิด ดาวิดกำลังคอยให้เพื่อนกลับมาเพื่อส่งสัญญาณให้เขารู้ว่าควรทำอะไรต่อไป เขาหลบซ่อนอยู่เพื่อความปลอดภัย (ขอให้เด็กอ่าน 1 ซามูเอล 20:19-22) จากนั้น 3 วันโยนาธานได้กลับไปหาดาวิดพร้อมทั้งมีข่าวร้ายบอกเขา ถึงเวลาที่ดาวิดจะหลบไปอยู่ที่ภูเขาสองแห่งไกลมากๆ เพื่อความปลอดภัย ดาวิดและโยนาธานต้องแยกกันอยู่ชั่วคราวเพราะไม่มีทางเลือก

มีคนๆ หนึ่งที่สามารจะเป็นเพื่อนกับทุกคนได้โดยไม่มีวันที่จากไปไหน (แสดงภาพ 4-2) คนๆ นั้นก็คือพระเยซู พระเยซูคือเพื่อนที่ดีที่สุดสำหรับเราทุกคน พระองค์ทรงสัญญาว่าจะไม่จากเราหรือละทิ้งเราเลย ทรงตรัสว่าจะทรงอยู่กับเราทั้งหลายจนกว่าจะสิ้นยุค นั่นคือมิตรภาพนิรันดร์ พระคัมภีร์บอกว่าการรักที่ยิ่งใหญ่นั้นคือมีคนหนึ่งได้ให้ชีวิตของเขาแก่คนอื่น เพื่อนส่วนมากก็ยังไม่เคยทำเช่นนั้น โยนาธานเสียชีวิตของตนเพื่อช่วยดาวิด แต่เพื่อนที่ดีที่สุดของเราได้ตายเพื่อเราแน่นอนเราจะต้องอยากเป็นเพื่อนกับพระเยซู แล้วใครคือเพื่อนของพระเยซู? (อ่าน ยอห์น 15:13-14) คือ คนที่ประพฤติตามคำสั่งของพระองค์ นั่นหมายความว่า เพื่อนของพระเยซูคือคนที่ตัดสินใจติดตามพระเยซูและรักพระองค์

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างที่ดีและเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา เมื่อเราได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงพูดและปฏิบัติต่อสาวก 12 คนที่เป็นเพื่อนสนิทของพระเยซู พระองค์ทรงเลือกเขาทั้งหลายให้เป็นเพื่อนของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่เริ่มต้นมอบความเป็นเพื่อนกับคนที่พระองค์ต้องการให้เขาเป็นเพื่อนของพระองค์ คนเหล่านั้นไม่ใช่คนดีพร้อมบางทีเขาก็ทำให้พระองค์ผิดหวังด้วยซ้ำแต่ทุกคนเป็นเพื่อนที่มีความรักต่อพระองค์ ยกเว้น ยูดาส อิสคาริโอท พระเยซูทรงทราบจิตใจของทุกคนดีกว่าที่เลือกเขาทั้งหลาย เพื่อนแท้ของพระเยซูจะต้องรักพระเจ้า (ไม่ควรพูดถึงยูดาสละเอียดยัก แต่ให้อธิบายว่าพระเยซูทรงรักยูดาสและรู้ว่าเขาจะเป็นคนทรยศต่อพระองค์เพื่อทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ)

เพื่อนสนิทของเราควรจะเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยคล้ายพระเยซู ไม่ใช่หมายถึงคนที่ดีพร้อมทุกอย่างแต่เป็นคน
ที่ดำเนินชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า เราควรจะทำดีต่อคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าด้วยแต่ไม่ควรเป็นเพื่อนสนิทกับเขา ให้ดู
ตัวอย่างจากที่พระเยซูทำ (มธ 4-3) พระองค์ทรงพูดคุย ร่วมรับประทานอาหารกับคนบาป และช่วยเหลือเขาทั้ง
หลายในทุกทางที่จะสามารถช่วยเขาได้ แต่พระองค์ไม่ได้ให้เขาเป็นเพื่อนสนิทของพระองค์

ข้อท่องจำอาทิตย์นี้บอกเราว่า “มีเพื่อนที่แท้จริงทำเป็นเพื่อน แต่มีมิตรบางคนทีใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง”
สุภาษิต 18:24

ดาวิดและโยนาธานมีเบื้องหลังชีวิตที่แตกต่างกัน คนหนึ่งเป็นเจ้าชายอีกคนหนึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะ รูปร่าง
ลักษณะภายนอกก็คงจะแตกต่างกันด้วย เรารู้ว่าดาวิดเป็นเด็กหนุ่มที่รักพระเจ้าด้วย ถ้าไม่อย่างนั้นทั้งสองคนคงจะ
ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย และคงจะเข้ากันไม่ได้และรักกันอย่างนี้

หากเราอยากมีเพื่อนแท้เราควรจะดูตัวอย่างจากดาวิดและโยนาธาน เพื่อนที่ไม่ได้ดูที่ภายนอก แต่ดูว่าภายใน
จิตใจนั้นเหมือนเราหรือมีความเชื่อที่จะช่วยสนับสนุนกันและกันให้เติบโตขึ้นในพระเจ้าได้หรือไม่ เรามีเพื่อนแท้หรือยัง?
หากยังให้ใช้โอกาสนี้ในการอธิษฐานเพื่อเพื่อนแท้

ก่อนที่จะเริ่มอธิษฐานให้คิดถึงคำถามเหล่านี้

1. เราเลือกที่จะเป็นเพื่อนแท้ของพระเยซูไหม?
2. เราเลือกเพื่อนที่โรงเรียนให้เป็นเพื่อนสนิทไหม?
3. เราเป็นมิตรกับทุกคนไหม โดยเฉพาะคนในคริสตจักร?

ให้เด็กๆ อธิษฐานขอพระเจ้าประทานเพื่อนแท้ให้กับเขา หากมีบางคนยังไม่มีพระเยซูเป็นเพื่อนให้เปิดโอกาส
นำเด็กรับเชื่อ ให้เพื่อนๆ ในห้องอธิษฐานเผื่อเด็กที่เชื่อใหม่ ขอพระเจ้าประทานเพื่อนแท้ให้กับเขาเพื่อเขาจะเติบโตขึ้น
ในความเชื่อ

กิจกรรม

1. แสดงละครสั้น

ให้เด็กแสดงละครเรื่อง มิตรภาพของเพื่อน โดยมีตัวละคร คือ กษัตริย์ชาฮูล ดาวิด และโยนาธาน ให้ ทบทวนเนื้อเรื่องจากหนังสือ 1 ซามูเอลบทที่ 18-20

2. กล่องแสดงความประทับใจ

เตรียม กล่องที่มีฝาเปิดและปิดได้ เจาะช่องตรงกลางฝากว้างพอที่จะสอดบัตรเข้าไปในกล่องได้ ทำการ์ดขนาด 3x5 นิ้ว, ปากกาหรือดินสอ

แจกการ์ดให้เด็กคนละใบ พิมพ์หรือเขียนประโยค “ประทับใจ (ให้เด็กเขียนชื่อตัวเองลงในช่องว่าง)” แจกการ์ดให้เด็กคนละใบ ให้เด็กเขียนชื่อตัวเอง เสร็จแล้วนำการ์ดไปหย่อนไว้ในกล่อง

ให้เด็กแต่ละคนไปหยิบการ์ดในกล่องขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หยิบมาแล้วให้อ่านชื่อเพื่อนที่เขียนในการ์ด ถ้าเจอชื่อตัวเองให้เปลี่ยนใบใหม่ จากนั้นให้เขียนในช่องว่างว่าเรารู้สึกประทับใจเพื่อนคนนั้นเรื่องใดบ้าง เมื่อเขียนเสร็จแล้วให้นำการ์ดไปหย่อนไว้ในกล่องอีกครั้ง รอจนทุกคนเขียนเสร็จ

ครูจะหยิบการ์ดขึ้นมาทีละใบและอ่าน อ่านเสร็จแล้วให้คืนการ์ดใบนั้นกับเด็กที่เป็นเจ้าของ

สิ่งที่ประทับใจใน.....ต้นไม้.....คือ

มีน้ำใจ

ยิ้มเก่ง

ชอบทำให้หัวเราะ

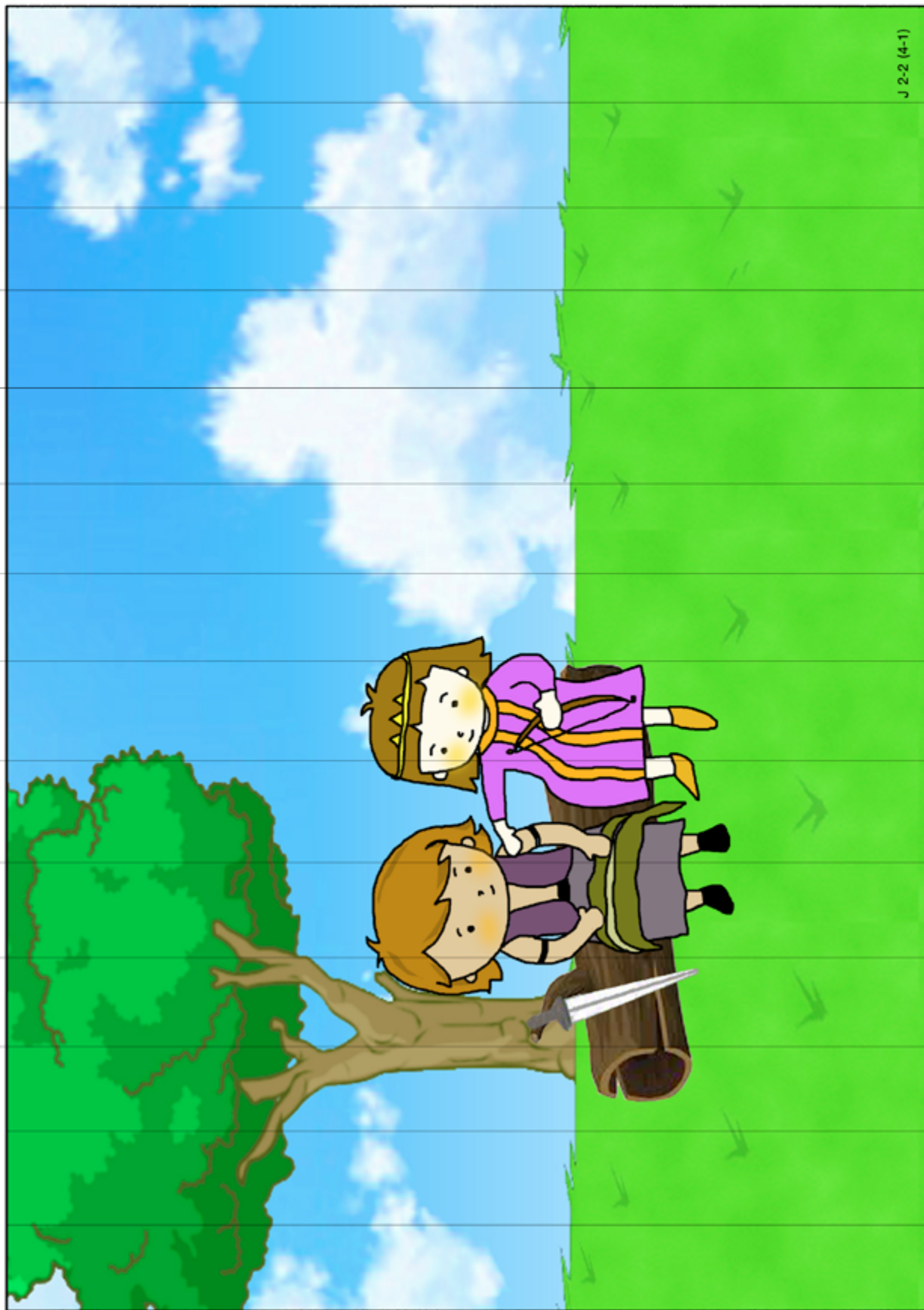
พูดสุภาพ

ไม่เอาเปรียบ

4

เพื่อนแท้

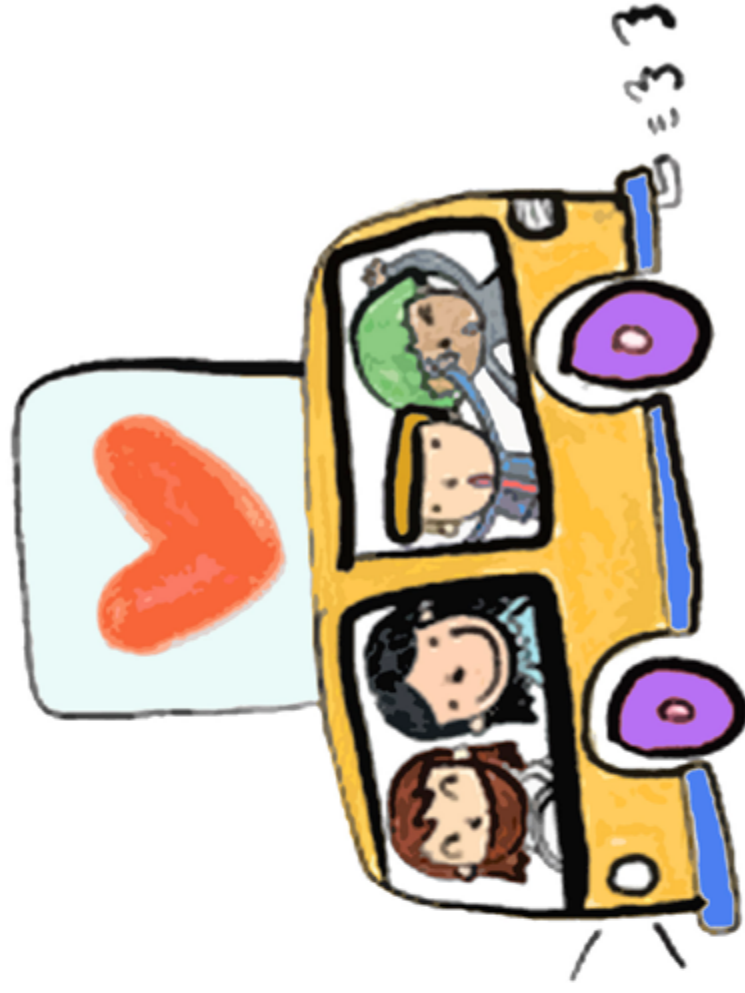
ให้เด็กๆ ตัดภาพตามรอยเส้นสีดำ จากนั้นให้นำกระดาษที่ตัดแล้วมาต่อให้เป็นภาพ
ที่สมบูรณ์โดยจับเวลาว่าใช้ไปเท่าไร ใครใช้เวลาน้อยที่สุดหรือต่อเสร็จก่อนชนะ

J 2-2 (4-1)

ພຣະເຊື້ອຢູ່ກັບເຮົາເສຍ ໄມ້ວ່າເຮົາຈະໄປທຸກໆ

เป็นพลเมืองที่ดี

ข้อพระคัมภีร์

สุภาษิต 14:34, โรม 13:1-7, 1 เปโตร 2:13-17

เป้าหมาย

การเป็นพลเมืองที่ดีเป็นสิ่งสำคัญ ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนเราควรเป็นแบบอย่างที่ดี หนุนใจให้เด็กๆ ทำตัวเป็นพลเมืองที่ดีต่อสังคมและประเทศของเรา

ข้อท่องจำ

“ท่านจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ จงเสียสละเพื่อการตามที่ดี
เสียภาษีตามที่ควร ความยำเกรงควรแก่ผู้ใด จงยำเกรงผู้นั้น
จงให้เกียรติยศแก่ผู้ที่ควรจะได้รับ” (โรม 13:7)

ข้อคิดสำหรับครู

เนื้อหาของบทเรียนในอาทิตย์นี้ได้แก่ๆ มักจะคิดว่าเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ แต่จริงๆ แล้วเราทุกคนไม่ว่าจะผู้ใหญ่หรือเด็กล้วนมีอิทธิพลต่อสังคมรอบข้างเรา และอิทธิพลนั้นจะกระทบต่อกันไปจนถึงระดับประเทศ พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือและความสว่างแห่งโลก (มัทธิว 5:13-16) กฎหมายและข้อบังคับของสังคมแสดงให้พลเมืองรู้ถึงบทบาทและหน้าที่ของเราแต่ละคน รวมถึงปกป้องสิทธิประโยชน์ด้านต่างๆ ที่เราควรจะได้รับด้วย

คริสเตียนจะต้องทำตามกฎหมายและเคารพผู้มีอำนาจปกครองทุกระดับของสังคมด้วยความซื่อสัตย์และจริงใจ อย่าลืมว่าครูวิไม่ได้เป็นแค่ครูสอนจริยธรรมเท่านั้นแต่เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตสำหรับเด็กๆ หนุนใจให้ครูอธิษฐานขอสติปัญญาจากพระเจ้าสำหรับการสอนในอาทิตย์นี้

นำสู่บทเรียน

“เครื่องหมายจราจร” ถ้าเป็นไปได้ให้นำภาพมาแสดง (หาได้ที่ร้านเครื่องเขียนหรือพิมพ์จากอินเทอร์เน็ต) เตรียม กระดาษโปสเตอร์, ดินสอ, ไม้บรรทัด, วงเวียน, กรรไกร, ปากกาเมจิก

ให้เด็กๆ เลือกรูปเครื่องหมายจราจรโดยวาดที่กระดาษแข็งแล้วระบายสี เสร็จแล้วตัดเครื่องหมายที่ทำสำเร็จออก และให้อธิบายให้เพื่อนๆ ฟังว่าเครื่องหมายนี้หมายความว่าอย่างไรและเราควรปฏิบัติอย่างไรเมื่อเจอเครื่องหมายนี้

บทเรียนจากพระคัมภีร์

คำถาม เมื่อเราโยนก้อนหินลงบนผิวน้ำนิ่งๆ อะไรจะเกิดขึ้น? สิ่งแรกที่เกิดขึ้นคือน้ำจะกระจาย เป็นวงกลมกว้างบนผิวน้ำ คำพยานของคริสเตียนก็เหมือนกับการโยนก้อนหินลงในสระน้ำ คริสเตียนใหม่จะเริ่มมี โอกาสสำแดงให้คนที่อยู่รอบข้างได้เห็นชีวิตของเขาอิทธิพลของการเป็นพยานนั้นจะแพร่ขยายออกไปเป็นวงกว้างเช่นกัน

เราได้เรียนรู้วงจรของการเป็นพยานโดยเริ่มต้นจากการเลือกหรือสนใจอย่างถูกต้อง จากนั้นก็แพร่ออกไปสู่ ครอบครัวและต่อไปก็ถึงมิตรสหาย อาทิตย์นี้เราจะไปยังวงกลมอีกวงหนึ่งคือการเป็นพลเมืองที่ดีคือต่อประเทศชาติ (ให้ดูวงกลมที่ใหญ่ที่สุด) พระคัมภีร์พูดถึงความประพฤติของคริสเตียนต่อสังคมหรือประเทศชาติไว้มากพอสมควร เราจะค้นหาความจริงในพระคัมภีร์และหาค้นถึงลงไปในพระวจนะของพระเจ้าว่า เราควรจะทำอะไรในสังคม

ประการแรก ที่เราจะสำรวจก็คือในสุภาษิต 14:34, โรม 13:1-7 ให้เด็กอ่านออกเสียง พระคัมภีร์ได้พูดถึงถึงหน้าที่ของพลเมืองที่ดีไปแล้ว ที่นี้เราจะมาดูว่าเราเจอพระคำเหล่านั้นมากใช้กับชีวิตประจำวันได้อย่างไร

ตัวอย่างประกอบบทเรียน

ตำรวจจราจรกำลังที่มอเตอร์ไซด์ตามรถเก๋งคันหนึ่งที่กำลังขับเร็วกว่าความเร็วที่กฎหมายกำหนดไว้และสังเกตเห็นว่าที่ข้างรถมีสติ๊กเกอร์ติดชื่อคริสตจักรแห่งหนึ่งไว้ด้วย เมื่อเขาบอกให้รถเก๋งคันนั้นจอดข้างทางเพื่อพูดคุย คนที่ขับรถซึ่งเป็นผู้หญิงแสดงความไม่พอใจ (แสดงภาพที่ 5-1) ถามขึ้นว่า “ทำไมสิ่งให้ฉันหยุดแล้วปล่อยให้รถบรรทุกคันอื่นผ่านไป” ตำรวจบอกเธอว่า เขาตัดสินใจเรียกให้เธอหยุดรถเพราะเห็นป้ายที่ข้างรถและรู้ว่าเธอเป็นคริสเตียน และถามว่าคุณเป็นคริสเตียนใช่หรือไม่ เธอตอบว่า “ใช่” ตำรวจก็บอกว่า “เขาเป็นคริสเตียนด้วย” และพูดว่า “ถ้าเราที่เป็นคริสเตียนไม่เชื่อฟังกฎหมายแล้วจะให้คนอื่นที่ไม่ใช่คริสเตียนเชื่อฟังกฎหมายอย่างไร” ผู้หญิงคนนั้นนั่งทำหน้าไม่พอใจ ขณะที่ตำรวจเขียนใบสั่งให้เธอ ก่อนที่จะจากไปเธอพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า “ขอพระเจ้าอวยพรนะคุณตำรวจ สมัยนี้ไม่มีใครใส่ใจเรื่องการขับรถตามกฎหมายจราจรกันบ้าง”

ที่นี้เราจะมาพิจารณาว่าพระคัมภีร์พูดอย่างไรเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ยกตัวอย่างไป ผู้หญิงคนนั้นมีความผิดใน 2 เรื่องด้วยกัน เด็กๆ คิดว่าเธอเรื่องอะไรบ้าง? (ให้เด็กๆ ตอบ แนวทางคำตอบคือ ฝ่าฝืนกฎจราจรเรื่องการขับรถเร็วกว่าที่กฎหมายกำหนดและมีท่าที่ไม่ถูกต้อง) ความผิดประการแรกคือ เธอทำผิดกฎหมายจราจร ขับรถเร็วกว่าที่กฎหมายกำหนด การฝ่าฝืนกฎจราจรเป็นความบาปหรือไม่ ทำไม? (ในโรม 13:1-5 บอกว่า ให้ยอมเชื่อฟังกฎหมายบ้านเมือง ผู้ที่ทำผิดกฎหมายก็เหมือนทำผิดต่อพระเจ้าด้วย) ประการที่สอง ผู้หญิงมีท่าที่ไม่พอใจและตำหนิตำรวจจราจรคนนั้นที่มาเตือนเธอ

ตัวอย่างประกอบบทเรียน

เหตุการณ์ที่สองสถานการณ์แตกต่างจากตัวอย่างแรก

- วัชรไม่ยอมเสียภาษีเพราะรู้ดีกว่าไม่ได้รับประโยชน์อะไรจากภาษีที่เขาต้องเสียไป
- โอมเห็นว่าค่าครองชีพแพงขึ้นทุกวันแต่รายได้กลับไม่เพิ่มขึ้นเลยเขาจึงไม่มีเงินพอที่จะเสียภาษีได้ เขาจึงไม่ยอมเสียภาษี
- ก้อยเป็นหนี้บุญญาของสโมสรแห่งหนึ่ง ก้อยรู้ว่าสโมสรมีเงินเข้ามาในบัญชีมากมาย และทางสโมสรมีจุดประสงค์ที่จะใช้เงินก้อนนี้ทำสมาธิไปปล่อยเรือเที่ยวที่ทะเลอันดามัน ก้อยไม่เห็นด้วยกับการเที่ยวครั้งนี้เลยไม่ยอมจ่ายค่าสมาชิกรายปีเพราะเขาคิดว่าสโมสรมีเงินมากพออยู่แล้ว

คำถาม โรม 13:7 พูดถึงการเสียภาษีไว้อย่างไร? เด็กๆ คิดว่ารวมถึงการจ่ายค่าสมาชิกด้วยไหม? เราแต่ละคนมีสิทธิที่จะเลือกว่าจะเสียหรือไม่เสียหรือไม่? (ให้เด็กตอบ แล้วให้ท่องข้อท่องจำด้วยกัน)

พลังของคำพยานจากชีวิตเราขึ้นอยู่กับความเต็มใจที่จะทำตามพระวาทะของพระเจ้า ถ้าวัชร โอม และก้อยได้อ่านพระธรรมโรม 13 พวกเขาน่าจะมีความเข้าใจในรัฐบาลและรู้ว่าเขามีความคิดที่ไม่ถูกต้อง พระคัมภีร์ตอนนี้เขียนถึงคริสเตียนที่อยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐบาลโรม รัฐบาลโรมไม่ใช่เพียงแต่จะเป็นรัฐบาลที่ไม่เชื่อพระเจ้าเท่านั้นแต่ยังเป็นรัฐบาลที่เกลียดชังคริสเตียนด้วย เขาต้องการกำจัดพวกคริสเตียนออกไป นอกจากนั้นรัฐบาลโรมยังใช้เงินภาษีที่เก็บได้มาทำสงครามและฆ่าประชาชน และยังบังคับคนจำนวนมากให้มาเป็นทาส ถึงกระนั้นคริสเตียนก็ยังได้รับการสอนว่าให้เสียภาษีให้แก่รัฐบาลโรม

ในมัทธิว 22:17-21 มีบางคนพยายามล่อหลอกพระเยซูโดยถามพระองค์ว่า “ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่จักรพรรดิซีซาร์นั้นควรหรือไม่” จากพระธรรมตอนนี้พระเยซูตอบว่าอย่างไร? (ให้เด็กตอบ) พระเยซูสั่งให้พวกคริสเตียนเสียภาษีให้แก่รัฐบาล แม้ว่าจะเป็นรัฐบาลที่ชั่วร้ายก็ตาม (แสดงภาพ 5-2)

ตัวอย่างประกอบบทเรียน

ต้อย เป็นคนหนึ่งที่ต่อต้านรัฐบาลและเธอจะไม่เห็นด้วยกับทุกเรื่องที่นายกและรัฐบาลเสนอ ต้อยมักจะมีคำตำหนิตามนโยบายหรือแนวทางแก้ปัญหาที่ทางรัฐบาลจะทำ ทุกครั้งที่ดูข่าวไม่ว่าจากโทรทัศน์ หรือหนังสือ ถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับรัฐบาลหรือนายกรัฐมนตรีต้อยจะพูดต่อว่าด้วยถ้อยคำที่รุนแรง ในกรณีของต้อย เด็กๆ คิดว่าข้อพระคัมภีร์ไหนที่เหมาะสมที่จะให้ต้อยได้อ่าน? (ขอให้เด็กอ่าน 1 เปโตร 2:17)

บางคนอาจจะให้เหตุผลว่าเขามีสิทธิที่จะขัดแย้งกับผู้นำที่ไม่เชื่อพระเจ้า (แสดงภาพ 5-3) แต่พระธรรมโรม 13:1 กล่าวว่า “ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่มีอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น” นี่ไม่ได้หมายความว่าทุกอำนาจหรือผู้ครอบครองทุกคนเป็นคนชอบธรรม แต่หมายความว่าพวกเขาจะไม่สามารถมีอำนาจได้ถ้าพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต (อ่านสุภาษิต 14:34)

ในสังคมประชาธิปไตย ประชาชนมีสิทธิที่จะออกความคิดเห็นในเรื่องการบริหารประเทศชาติ แต่คำพูด คำเขียน หรือการกระทำจะต้องทำด้วยความเคารพต่อกฎหมายและผู้ครอบครองในสังคม บางทีกฎหมายบ้านเมืองในบางกรณีก็ขัดกับบัญญัติของพระเจ้า แต่คริสเตียนต้องเลือกที่จะเชื่อฟังกฎของพระเจ้าและให้พระเจ้าเป็นหนึ่ง รัฐบาลโรมสมัยแรกพยายามบังคับให้พวกคริสเตียนกราบไหว้จักรพรรดิ ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพ และกินเนื้อสัตว์ที่ถวายรูปเคารพแล้ว คริสเตียนจะต้องตัดสินใจเลือกว่าจะปฏิเสธสิ่งที่รัฐบาลโรมบังคับหรือทำตาม คริสเตียนสมัยแรกหลายคนถูกฆ่าตายเพราะการเลือกที่จะปฏิเสธของพวกเขารวม

หลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมาคริสเตียนเป็นแสนเป็นล้านคนที่ถูกฆ่าตายเพราะเขาเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ให้อ่าน 1 ทิโมธี 2:1-2 หนุนใจให้เด็กทำตามที่พระคัมภีร์สอนและอธิษฐานเพื่อการใช้ชีวิตที่โรงเรียน เวลาอยู่กับเพื่อนและที่บ้าน แล้วอธิษฐานเผื่อซึ่งกันและกัน

กิจกรรม

1. เขียนโปสเตอร์

แบ่งเด็กๆ เป็นกลุ่มแจกกระดาษโปสเตอร์กลุ่มละ 1 แผ่น แล้วแบ่งโปสเตอร์ออกเป็นสองส่วน ซ้ายมือเขียน “คริสเตียนที่เป็นพลเมืองดี” ให้แต่ละกลุ่มเสนอความคิดเห็น และเสนอหน้าชั้นเรียน จากนั้นให้ครูสรุปอีกครั้งหนึ่ง

2. อภิปราย

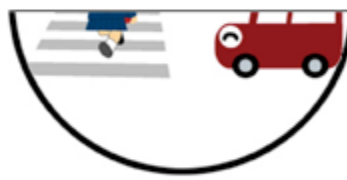
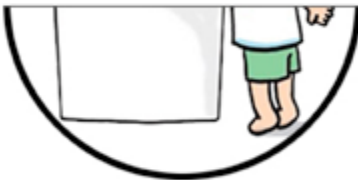
แบ่งกลุ่มอภิปรายตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เราจะพลเมืองดีที่โรงเรียนได้อย่างไร?
(การเชื่อฟังคุณครู, อ่อนน้อมถ่อมตน, ไม่ทั้งายะ เป็นต้น)
2. เราจะพลเมืองดีในจังหวัดหรือประเทศของเราได้อย่างไร?
(ไม่ทำผิดกฎหมาย, ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร, เป็นต้น)
3. คนที่เป็นพลเมืองดีควรจะเป็นคนประเภทไหน?
(กรรมการ คนที่บรรด คนทั่วไป เป็นต้น)

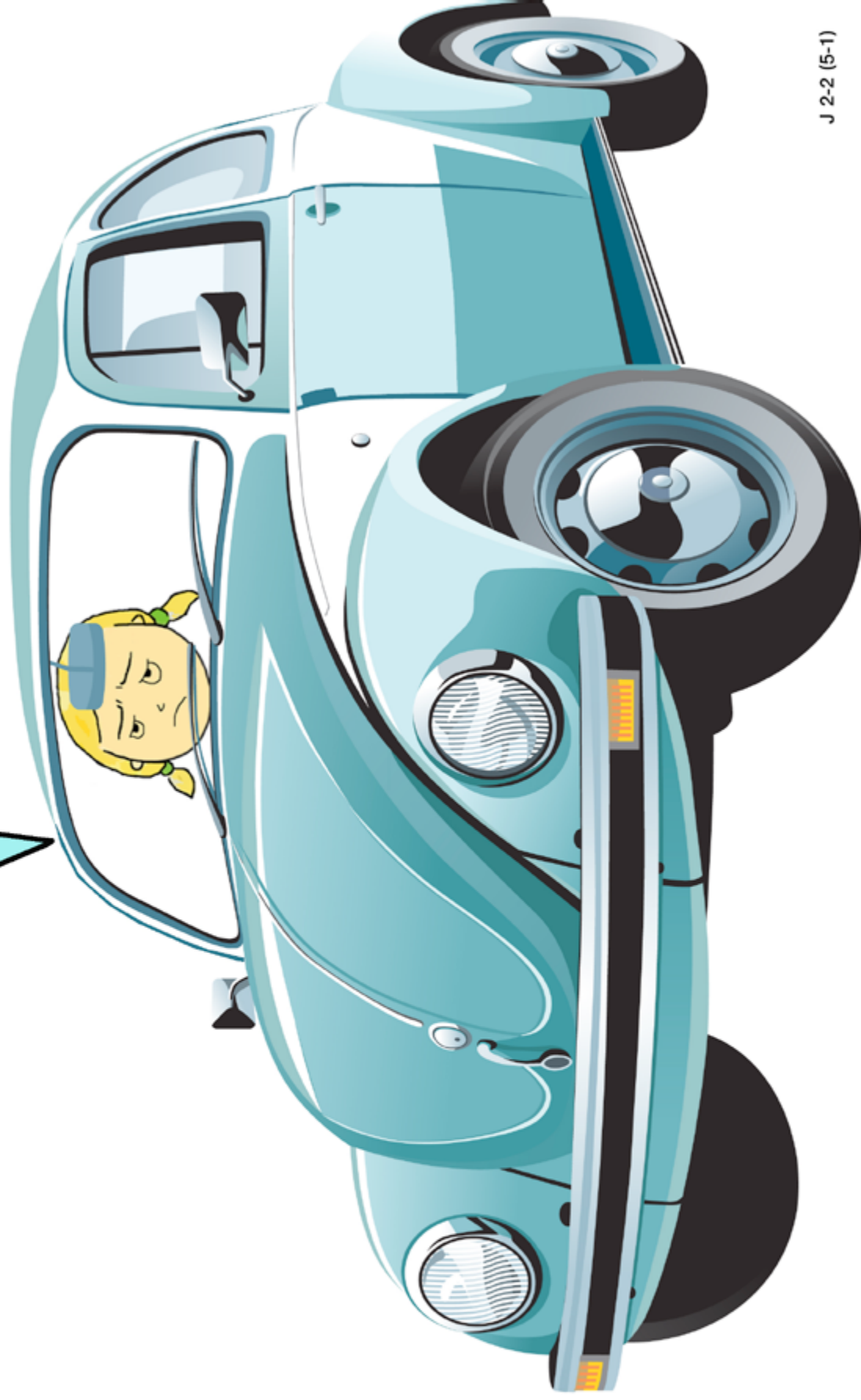
5

พลเมืองดี

พลเมืองที่ดีต้องรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตัวเองให้ดี จากนั้นจึงรับผิดชอบต่อสังคมที่อยู่ร่วมกัน ให้เด็กๆ ตัดรูปพลเมืองดีทั้งหมด จากนั้นแข่งกันว่าใครจะนำภาพมาต่อให้เสร็จครบทุกรูปก่อนกัน พลเมืองดีพร้อมแล้วลุยเลยยยย

ฉันผิดตรงไหนไม่ทราบ!!!

ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่ไม่มีอำนาจปกครอง
เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า
และผู้ที่มีอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้ง

โรม 13:1

6

วงสัจธรรม

ข้อพระคัมภีร์

กิจการ 5:1-11

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อจะสอนให้รู้ว่าความซื่อสัตย์คือคุณสมบัติของคริสเตียน
หนุนใจให้เด็กๆ ดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์และพูดความจริง

ข้อท่องจำ

“ริมฝีปากที่พูดมุสาเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่พระเจ้า
แต่บรรดาผู้ที่ประพฤติความซื่อสัตย์เป็นที่ปิติยินดีแก่พระองค์” (สุภาษิต 12:22)

ข้อคิดสำหรับครู

เราส่วนมากมักจะรู้สึกอายเมื่อถูกจับได้พูดโกหก แม้ว่าไม่มีใครรู้เรารู้สึกอายในใจต่อพระพักตร์พระเจ้า
ความบาปในการพูดโกหกเริ่มเมื่อยังเป็นเด็กและต่อมาก็กลายเป็นนิสัยไปเลย สำหรับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้ามีคน “ดี”
จำนวนมาก (บางที่รวมทั้งคริสเตียนบางคนด้วย) ที่ไม่พูดโกหกตรงๆ แต่มีท่าทีในการทำงานนั้นหรือ “พูดอ้อมค้อม”
เพื่อจะไม่ให้คนอื่นเสียใจหรือตัวเองจะไม่อายหน้า

เด็กบางคนอาจจะมาจากครอบครัวที่ไม่ค่อยเคร่งครัดในเรื่องความซื่อสัตย์มากนัก เขาอาจจะคิดว่าการ
“พูดปด” เล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่เป็นไร ถ้าจำเป็นเมื่อท่านสอนบทเรียนสำคัญอาทิตย์นี้ไม่ต้องลังเลใจที่จะพูดอย่างตรงไป
ตรงมา พระเจ้าไม่ทรงจะลุ่มเอะลว่กับความบาปหรือมองข้ามไป คำพูดมุสาเป็นสิ่งชั่วร้ายน่าเกลียดน่าชังสำหรับ
พระเจ้า ให้อธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยในการสอนของท่านที่จะทำให้เด็กมองดูการพูดมุสาเหมือนกับที่พระเจ้ามอง

นำสู่บทเรียน

หาคำจำกัดความของคำต่อไปนี้ น่าเกลียด ความเท็จ จิตสำนึก ปลอมแปลง ลับาน การทดสอบ
ความซื่อตรง ความจริง

บทเรียนจากพระคัมภีร์

(แสดงภาพ 6-1) เรื่องเล่า มีชายสองคนกำลังยืนคอยอยู่ที่หน้าห้องสอบสวน คนที่ตัวเตี้ยกว่ามีอาการประหม่า รุกี้รุกรน มีเหงื่อเต็มหน้าผาก มืออยู่ไม่สุข หายใจถี่ แต่อีกคนหนึ่งมีท่าทางสงบเยือกเย็น ทั้งสองคนถูกจับข้อหาเดียวกันคือคัดลอกโมย ชายสองคนจะต้องถูกทดสอบว่าใครเป็นคนพูดเท็จโดยใช้เครื่องมือจับเท็จเพื่อตรวจดูการเคลื่อนไหวของร่างกาย การหายใจ ความดันโลหิต และการเต้นของชีพจร คนที่ถูกทดสอบจะนั่งบนเก้าอี้ที่มีเครื่องวัดความดันรัดแขน เครื่องวัดการหายใจรัดไว้รอบอกและมือกำขั้วแบตเตอรี่ไว้ เก้าอี้จะมีเครื่องวัดการเคลื่อนไหวต่างๆ อย่างละเอียด

ชายสองคนจะต้องเข้ารับการทดสอบทีละคนโดยต้องตอบคำถามคนละ 10 ข้อ บางข้อจะเกี่ยวกับคดี แต่บางข้อไม่เกี่ยวกับคดี เมื่อมองดูชายสองคนที่รอการทดสอบอยู่นั้นบางคนอาจคิดว่าคนที่ตัวเตี้ยคงจะเป็นคนพูดเท็จเป็นแน่เพราะว่าเขามีอาการตื่นเต้นมากกว่าอีกคนหนึ่ง แต่เมื่อทั้งสองคนผ่านเครื่องมือจับเท็จแล้วผลออกมาว่าคนที่ตัวสูงเป็นคนพูดเท็จ เขาพูดเท็จมานานจนกลายเป็นนิสัยทำให้ภายนอกเขาดูสงบเหมือนคนปกติทั่วไป แต่ทุกครั้งที่เขาพูดเท็จเครื่องมือจับเท็จสามารถวัดอาการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายของเขาได้และได้บันทึกการเต้นของหัวใจที่ถี่กว่าปกติ แต่ตลอดเวลาที่เขาถูกถามและตอบคำถามร่างกายภายนอกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย เขายังคงสงบนิ่งไม่ว่าจะเจอคำถามอะไร

คำถาม ทำไมการพูดเท็จไม่สามารถดูอาการภายในร่างกายได้? (ให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็น)

เด็กๆ อาจคิดคำตอบได้หลากหลายแง่มุม ในความเป็นจริงคือ พระเจ้าได้สร้างให้มนุษย์มีปฏิกิริยาแสดงออกอย่างอัตโนมัติ คนที่พูดเท็จมาตลอดชีวิตจนติดเป็นนิสัยภายนอกอาจไม่แสดงอาการอะไรเพราะพูดจนเหมือนเป็นเรื่องปกติและไม่รู้สึกผิดแปลกแล้ว แต่ความรู้สึกลึกๆ ภายในใจเขาไม่สามารถนิ่งเฉยอยู่ได้แน่

สิ่งที่รวบรวมใจมนุษย์ที่พูดโกหกมากที่สุดก็คือ จิตสำนึกของเขา เมื่อเราทำอะไรผิดอะไรสักอย่างจิตสำนึกจะฟ้องอยู่ภายในจิตใจของเรา เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีจิตสำนึกที่ถูกต้อง เมื่อไหร่ที่เขาพูดโกหกเขาอาจจะแสดงอาการผิดปกติบางอย่างที่เราสามารถสังเกตเห็นได้ แต่ถ้าจิตสำนึกของเขาตายด้านไปแล้วภายนอกก็จะไม่แสดงอาการอะไรออกมา จิตสำนึกของบางคนอาจจะตายด้านถึงขั้นไม่รู้สึกลึกใดๆ เลยก็ได้ จิตสำนึกที่ตายด้านไปแล้วแม้มองภายนอกเราจะไม่เห็นพิรุณอะไรแต่เขาไม่สามารถซ่อนอาการที่เก็บไว้ในเมื่อเจอเครื่องมือจับเท็จได้ พระวจนะของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้ชี้แนะทางที่ดีที่สุดในการช่วยให้จิตสำนึก “ส่งสัญญาณ” ให้เรารู้ใจว่าอะไรผิดอะไรถูก

อ่าน กิจการ 5:1-11 แล้วให้ตอบคำถามนี้

คำถาม อานาเนียพูดโกหกใครเมื่อเขาบอกว่านำเงินทั้งหมดมามอบให้อัครสาวก?
(พระวิญญาณบริสุทธิ์)

คำถาม นอกจากหลอกลวงพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วยังมีใครที่ถูกหลอกลวงด้วย?
(องค์พระผู้เป็นเจ้า)

(แสดงภาพ 6-2) แม้ว่าการพูดมุสาเป็นการหลอกลวงมนุษย์ด้วยกัน แต่ที่จริงแล้วเป็นการพูดมุสาต่อพระเจ้าและทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย การทำบาปทุกอย่างไม่ใช่แค่การทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน แต่ที่จริงแล้วเป็นการทำผิดต่อพระเจ้าด้วย

พระคัมภีร์บอกว่าอานาเนียพูดว่าเขาได้นำเงินขายที่ดินทั้งหมดมามอบให้หรือเปล่า? (อานาเนียไม่ได้พูด แต่มีท่าทีว่าเขาได้นำเงินทั้งหมดมามอบให้) การมีท่าทีที่ไม่ถูกต้องโดยที่ไม่ได้พูดมุสาถือเป็นการมุสาด้วยหรือ? (ใช่แล้ว ท่าทีในจิตใจที่มีต่อพระเจ้านั่นถือเป็นสิ่งสำคัญกว่าคำพูด)

คำถาม คนจะโกหกโดยไม่พูดได้อย่างไร? (ให้เด็กแสดงความคิดเห็น)

สัปไฟราได้พูดหรือแสดงท่าทีว่ามุสาหรือเปล่า? (นางพูดมุสา) ทำไมเวลานั้นเธอสามารถที่จะบอกความจริงได้แต่ทำไมไม่พูด? (เพื่อปกป้องสามี) เด็กๆ คิดว่าในปัจจุบันมีคนโกหกด้วยเหตุผลคล้ายๆ กับสัปไฟราหรือไม่? (ขอให้เด็กยกตัวอย่าง)

คำถาม มีเหตุผลอะไรอีกที่ทำให้คนพูดโกหก? (ให้เด็กแสดงความคิดเห็น)

เมื่อมีคนได้ยินเรื่องการตายของสามีภรรยาคุณนี้มีผลอะไรเกิดขึ้น? ทุกวันนี้คนส่วนมากแล้วที่จะพูดโกหกไหม? (หลายคนถือว่าการพูดโกหกเป็นเรื่องธรรมดา) การที่พระเจ้าไม่ลงโทษคนในปัจจุบันที่พูดมุสาให้ล้มลงตายเหมือนอานาเนียกับสัปไฟราไม่ได้หมายความว่าทรงเปลี่ยนความรู้สึกละแ่นที่มีต่อการมุสา พระองค์ยังทรงเกลียดการมุสาอยู่เหมือนเดิม แต่คนที่พูดมุสวันหนึ่งเขาจะรับการพิพากษาในสิ่งที่ทำไปอย่างแน่นอน

ให้เด็กอ่าน เอเฟซัส 4:24-25 เพื่อจะได้รู้ว่าคุณพระบิดาอย่างชัดเจน คือการพูดมุสาจะไม่เป็นชีวิตใหม่ที่ได้รับการมาจากพระเจ้า ทิตัส 1:2 และฮีบรู 6:18 บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้า? ไม่มีการพูดมุสาออกมาจากพระเจ้า เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสมุสา ถ้าอย่างนั้นการพูดมุสามาจากไหน? อ่านยอห์น 8:44 ซาตานคือพ่อของการมุสา

กษัตริย์ซาโลมอนได้พูดถึงความสัตย์ซื่อไว้อย่างน่าฟังมาก ให้อ่านและพิจารณาด้วยกัน จากหนังสือสุภาษิต 6:16-19, 12:17, 13:5, 24:28 (แสดงภาพ 6-2) พระเยซูทรงรู้ว่าบางครั้งเราถูกล่อลวงแต่แม้เราล้มลงพระองค์ยังรักเราอยู่ และพร้อมที่จะให้อภัยการพูดมุสาทุกครั้ง เมื่อเรากลับใจสำราญต่อพระองค์และตั้งใจว่าจะไม่มุสาอีกต่อไป

คนที่ชอบพูดมุสากับคนต่างจากคนที่เสียใจเมื่อพูดเท็จ เพราะคนที่รู้สึกเสียใจเขารีบขอการยกโทษจากพระเจ้า เพราะเขากลับใจใหม่ คนที่ชอบพูดมุสาจัดเข้ากับคนจำพวกที่ชอบโกหกจนเป็นนิสัย ไม่รู้สึกเสียใจ ไม่เคยคิดจะเปลี่ยนนิสัย ไม่เคยขอให้พระเจ้าอภัยโทษให้ คริสเตียนไม่ควรจะมีนิสัยนี้ ในวิวรณ์บอกเราว่าคนที่พูดมุสาจะไม่มีส่วนในแผ่นดินสวรรค์แต่จะเป็นส่วนของบึงไฟนรก วิวรณ์ 21:8, 27, 22:15

ข้อท่องจำ

ข้อท่องจำอาทิตย์นี้กล่าวว่า (แสดงภาพ 6-3) “ริมฝีปากที่พูดมุสาเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่พระเจ้า แต่บรรดาผู้ที่ประพฤติความสัตย์ซื่อเป็นที่ปิติยินดีแด่พระองค์” (สุภาษิต 12:22) ให้ท่องจำด้วยกัน

เราจะเป็นพยานเพื่อพระเยซูได้ไหมถ้าคนอื่นรู้ว่าคำพูดของเราเชื่อถือไม่ได้? (ให้เด็กตอบ) บางทีเราอาจอยากเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนและต้องยอมโกหกเล็กๆ น้อยๆ เพราะกลัวเพื่อนไม่ยอมรับเข้ากลุ่ม แต่ในที่สุดมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่เราควรจะทำให้พระองค์พอพระทัย พระองค์ไม่มีข้อแก้ตัวให้กับการพูดมุสา เราก็ไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน

มารซาตานพยายามล่อลวงคริสเตียนอยู่เสมอ มันอาจจะชักชวนว่า “ถ้าไม่โกหกก็ต้องมีปัญหาแน่” จริงๆ แล้ว **เจอบัณฑิตว่าการพูดโกหก** การฟังคำชักชวนให้พูดโกหกไม่ใช่บาป การล่อลวงไม่ใช่ความบาป แต่ถ้าเรา ยอมทำตามคำชักชวนนั้นแหละเป็นความบาป พระเยซูพร้อมเสมอที่จะช่วยเราทำในสิ่งที่ถูกต้อง ครั้งต่อไปถ้าถูกชักนำ หรือถูกล่อลวงให้พูดโกหก จงขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ให้เด็กๆ ใช้เวลาอธิษฐานส่วนตัวกับพระเจ้า หากเด็กๆ ได้พลาดพลั้งโกหกไปให้ขอการอภัยโทษบาปกับ พระเจ้า และให้อธิษฐานขอพระคุณพระเจ้าสำหรับคนที่สัตย์ซื่อที่พูดความจริง ขอพระเจ้าอวยพระพรและช่วยเขาใน การดำเนินชีวิตให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้าต่อไป (ให้โอกาสบางคนรับเชื่อพระเจ้าในเวลา)

กิจกรรม

1. “เหรียญการพูดความจริง”

เตรียม กระดาษแข็ง ดินสอ ปากกาเมจิก เชือกเทป หรือไหมพรม

แจกกระดาษแข็งให้คนละแผ่น ให้เขียนคำว่า “จงพูดความจริง” บนกระดาษแข็ง ตัดเป็นรูปเหรียญ ทอง ตกต่างเหรียญตามที่เด็กๆ ชอบ ด้านหลังติดเชือกเทปหรือไหมพรม ทำเป็นที่แขวน

2. ละครสั้น

ให้แบ่งเด็กเป็นกลุ่มๆ ให้แต่งบทละครเกี่ยวกับการพูดโกหกและผลของการพูดโกหก จากนั้นให้แต่ละกลุ่มแสดง หน้าขึ้นเรียน

6

คนลี้ภัยชื่อ

วันนี้เราจะมาพาเด็กๆ ไปตามหาคนลี้ภัยชื่อกัน เพียงเด็กๆ เดินไปตามเส้นทางของเพื่อนแต่ละคนก็จะพบว่าพวกเขาลี้ภัยชื่ออย่างไรบ้าง แล้วเด็กๆ ละอยากเป็นคนลี้ภัยชื่อเหมือนเพื่อนๆ เหล่านี้ไหม?

ดิฉันรู้ว่ายายชอบอ่านหนังสือ
วิทยาศาสตร์จึงแบ่งหนังสือที่
ที่มีให้ยายอ่านด้วย

ปิงปองเดินกลับบ้านหลังเลิกเรียน
ระหว่างทางปิงปองเจอเด็กไร้บ้าน
นั่งอยู่ท่าทางจะหิว จึงหยิบขนมปัง
ที่อยู่ในกระเป๋าแบ่งให้เด็กคนนั้นกิน

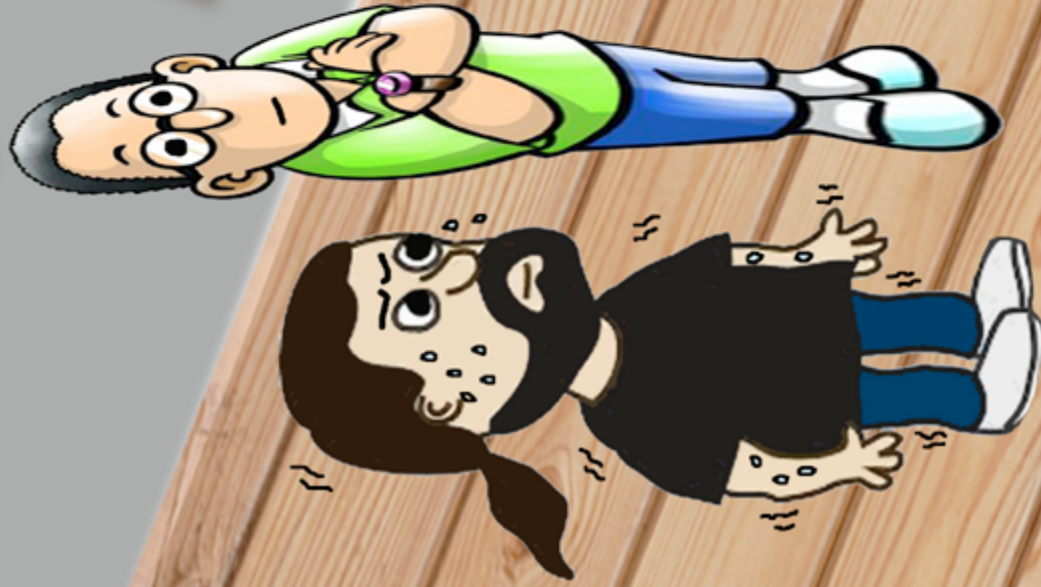

ต้องเตะลูกฟุตบอลไปโดนลูกทุเรียน
ของลุงเกิดร่วงลงมา ต้องรู้สึกผิดจึง
เดินไปบอกขอโทษลุงและขอรับว่า
เขาเป็นคนทำให้ลูกทุเรียนร่วงเอง

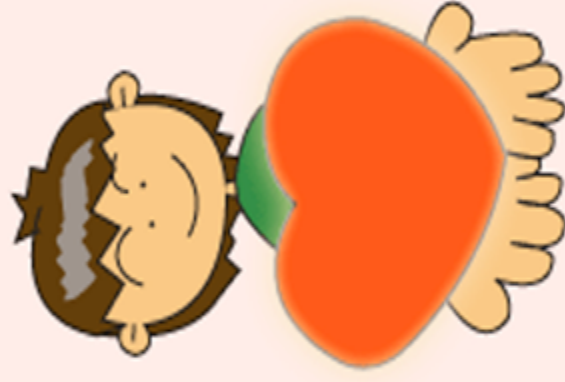

ตัวผมกับเก๋เล่นวิ่งไล่จับกัน แล้วตัวผม
เกิดหกล้มจนขาแพลง เก๋เดินไป
ขอโทษพร้อมกับพาตัวผมไปหา
พ่อแม่เพื่อพาไปหาหมอ

ห้องสอบ

การพูดโกหกทำให้พระเจ้านิ พระสมณทูตเสียพระทัย

พระเจ้ารักเรามากนะ

อย่าทำให้พระเจ้าเสียใจเลย

ริมฝีปากที่พุดมูซ่า
เป็นที่น่าเกลียดน่ารัง
แก้วระเจ้า

แต่ผู้ที่ประพาศิตามซอัสตย
เป็นที่ปิตินดีแด่พระองค์
สุภาชีต 12:22

แบ่งปันพระพร

ข้อพระคัมภีร์

1 พงศ์กษัตริย์ 17:8-16, มัทธิว 5:14-16

เป้าหมายของบทเรียน

สอนให้รู้ว่าการแบ่งปันพระพรเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อให้เด็ก ๆ แบ่งปันสิ่งที่เขาได้รับจากพระเจ้ากับคนอื่น

ข้อท่องจำ

“ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่าน ก็จงให้อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ยากขอยืมจากท่าน” (มัทธิว 5:42)

ข้อคิดสำหรับครู

ดูเหมือนว่าความคิดที่ว่าถ้ายิ่งให้มากก็หมดมากและเหลือน้อยจะมีให้เห็นมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเหตุนี้เองจึงหาคนมีน้ำใจกว้างขวางยากขึ้นทุกวัน เราต้องจำไว้ว่ากฎฝ่ายวิญญาณไม่เหมือนกับกฎของฝ่ายโลก คริสเตียนที่ใจกว้างจะมีทุกสิ่งที่เป็น (แม้ว่าจะไม่ใช่ทุกสิ่งที่เขาต้องการ) อย่างเช่น ถ้าแบ่งเทียนไขให้แกคนอื่นจะทำให้ห้องมีความสว่างมากขึ้น ดังนั้น การแบ่งปันสิ่งของและความรักของเรากับคนอื่นจะทำให้เราได้รับพระพรร่วมกับผู้ที่เราแบ่งปันให้เขาด้วย เป็นไปได้ว่าเด็กวัยนี้อาจจะยังไม่มีประสบการณ์หรือรู้จักกับความชื่นชมยินดีเมื่อได้แบ่งปัน ขอให้ครูแบ่งปันประสบการณ์ว่าเมื่อครูได้ให้กับผู้อื่นแล้วได้รับพระพรอย่างไร

นำสู่บทเรียน

เตรียมเทียนมาพอที่จะแจกเด็กๆ คนละแท่ง และอย่าลืมไม้ขีดหรือไฟแช็ค

ใช้เทียนไขตอนเล่าเรื่องช่วงบทเรียนจากพระคัมภีร์ ถ้าเป็นไปได้ทำห้องให้มีมืดเพื่อให้เด็กจะเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น

บทเรียนจากพระคัมภีร์

พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องการแบ่งปันไว้มากมาย เช่นเรื่องหญิงม่ายที่อาจจะต้องตายถ้าเธอไม่ยอมให้อาหารมื่อสุดท้ายนั้นกับเอเลียส หญิงม่ายคนนี้มีลูกชายคนหนึ่งทั้งสองอยู่บ้านกันเพียงสองคนในเมืองศารเพท ตอนนี้หญิงม่ายและลูกชายเจอภาวะขาดแคลนอาหารมานานแล้ว เมื่อผู้รับใช้พระเจ้ามาขออาหารมื่อสุดท้ายของเธอกินหญิงม่ายก็พร้อมที่จะให้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมใจของเธอให้มีความเชื่อ พระเจ้าทราบดีว่าทั้งแป้งและน้ำมันที่เธอมีอยู่นั้นจะหมดแล้ว เธอพึ่งเลี้ยงของพระเจ้าและยอมให้พระเจ้าใช้เพื่อสำเร็จในแผนการของพระองค์

ถ้าเราจะมองดูเหตุการณ์นี้และคิดด้วยเหตุผลของมนุษย์การทำตามคำสั่งของพระเจ้าแบบนั้นก็หมายถึงว่าทั้งลูกและเธอจะต้องอดตายแน่นอนแต่เธอยอมให้ด้วยความยินดี (แสดงภาพ 7-1) เธอเอาแป้งและน้ำมันที่เหลืออยู่ในบ้านมาทำขนมปังให้เอเลียสกิน การเชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจกว้างขวางของหญิงม่ายคนนี้ก็ก่อให้เกิดการอัศจรรย์เกิดขึ้น เธอให้สิ่งเล็กน้อยที่มีอยู่ด้วยการไว้วางใจพระเจ้าและรับพระพรที่เหลือจากพระเจ้า ผลของการให้คือทั้งหญิงม่ายและลูกชายรอดชีวิต ให้เปิดพระคัมภีร์ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17:8-16 และอ่านให้ดังๆ ฟัง (ถ้ามีเวลาอ่านข้อ 17-24 ด้วยจะได้ทราบว่าหญิงม่ายได้รับพระพรอะไรจากพระเจ้าอีก)

คำถาม

นอกจากให้สิ่งของแล้วเราสามารถให้อะไรแก่คนอื่นได้อีก?

(ให้เด็กแสดงความคิดเห็น เรื่องท้าวประเสริฐหรือเรื่องความรอดคือสิ่งที่ได้ก็สามารถให้ได้)

ให้อ่าน มัทธิว 5:14-16 มีสิ่งมีค่าอะไรอีกที่เราสามารถแบ่งปันได้?

เราสองความสว่างของพระเจ้าให้คนอื่นเห็นพระองค์ เมื่อให้อาหาร, เงินหรือสิ่งของจำเป็นอื่นๆ แก่คนขัดสน เราจะต้องให้ความช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เช่นคนพิการ คนตาบอด เด็กกำพร้า หรือบางที เราช่วยเพื่อนที่โรงเรียนที่ไม่มีเงินซื้อขนมได้ใช่ไหม?

พระคัมภีร์บอกว่า (แสดงภาพ 7-2) จงให้แก่ผู้ที่ท้อจากท่าน นี่หมายความว่าเราจะต้องให้ทุกสิ่งถ้ามีคนมาขอใช้หรือไม่? ไม่ใช่อย่างนั้น แต่หมายถึงให้ในสิ่งที่เขาต้องการความจำเป็นไม่ใช่ตามที่เขาอยากได้ พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ด้วยว่า ผู้ที่ไม่ยอมทำงานก็ไม่ต้องให้เขากิน (หมายถึงคนที่สามารถทำงานช่วยเหลือตนเองได้)

คำถาม

ถ้าเราไม่ต้องช่วยผู้ที่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ แล้วเราจะทำอะไรเพื่อเขาได้บ้าง?

(ให้เด็กตอบ)

สิ่งสำคัญที่สุดที่เราควรแบ่งปันคือ ความเชื่อของเรา ความเชื่อนั้นถ้าเรายังแบ่งปัน เรายัง มีมากขึ้น ให้เราเตรียมตัวเป็นพยานเรื่องพระเจ้าหรือ พระพรที่ได้รับเมื่อเราแบ่งปันแก่ผู้อื่น จากนั้นให้ออกมาเป็นพยานหน้าห้อง หากมีเวลาไม่มากให้เลือกเพียง 1 หรือ 2 คน

เราอาจจะเข้าใจเรื่องการแบ่งปันแล้วว่าเราควรให้กับใครบ้างแล้ว ที่นี้ให้เรามาดูว่าแบ่งปัน “อย่างไร” ต่อไป ถ้าเราอยากจะทำให้ทุกสิ่งเพื่อช่วยเหลือคนยากจนหรือแม้แต่ยอมให้ชีวิตของตนเองแต่ไม่มีความรักอย่างแท้จริงจะมีประโยชน์อะไรในสายพระเนตรของพระเจ้า? แน่นอนจะไม่มีความหมายอะไรเลย ท่าทีภายในเป็นสิ่งสำคัญในการให้ เราให้ด้วยความรักที่เป็นการตอบสนองต่อความรักของพระเจ้าต่อเรา เราไม่แบ่งพระพรเพื่อให้อื่นอื่นชมเชยเราแต่เพราะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตกับพระเจ้า

พระเจ้าไม่ได้มองดูหรือวัดจากสิ่งที่เราให้เปรียบเทียบกับสิ่งที่คนอื่นให้ พระเจ้าไม่ต้องการเงินและความสามารถจากคนเหล่านั้นที่มีมากแต่ให้เราแบ่งปันพระพรตามที่พระเจ้าประทานให้ เมื่อเราให้เราจะได้รับพระพร หวังว่าในเรื่องได้รับพระพรสำหรับชีวิตในโลกนี้และคนที่ให้จะรับบำเหน็จจากพระเจ้าในสวรรค์ด้วย

บางทีเราไม่ค่อยสังเกตเห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่จัดเตรียมทุกสิ่งให้แก่เรา พระเจ้าผู้ประทานให้แล้วทรงเตรียมโอกาสให้เราแบ่งปันกับคนอื่นด้วย ถ้าเราเต็มใจทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ทั้งคนให้และคนรับจะมีความสุขชื่นชมยินดีร่วมกัน

(ให้หยิบเปรียบเทียบที่เตรียมไว้มาใช้ช่วงนี้)

สมมุติชายคนหนึ่งเป็นคนเห็นแก่ตัวไม่ยอมแบ่งปันอะไรให้ใครเลยเพราะเขาคิดว่าถ้าให้คนอื่นแล้วตัวเองจะไม่มี เขาไม่เคยเห็นแสงสว่างอื่นนอกจากแสงอาทิตย์ วันหนึ่งเขาได้พบเทียนไขที่ติดไฟอยู่แห่งหนึ่ง (ให้จุดเทียนไข) เขาดีใจมากและรู้ว่าแสงสว่างจากแสงเทียนนั้นมีประโยชน์และมีค่าต่อเขาในยามค่ำคืนอย่างมาก เขาสามารถเห็นสิ่งของภายในห้องได้ ต่อมาเพื่อนบ้านของเขาได้พบเทียนไขเช่นกัน (ให้เด็กชูเทียนขึ้นมาคนละแท่ง)

เพื่อนบ้านจึงมาขอจุดเทียนจากชายคนนั้นแต่เขาไม่ยอมให้จุดเพราะกลัวไฟที่เทียนของเขาจะหมด ดังนั้น แสงสว่างจึงมาจากเทียนเพียงแท่งเดียวเท่านั้น เขาอยากให้เทียนสว่างมากๆ เพื่อเขาจะมองเห็นได้ไกลๆ แต่แล้วเทียนแท่งนั้นก็ค่อย ๆ หมดไปและทิ้งให้ทุกคนอยู่ในความมืดอีกโดยยังมีเทียนที่ยังไม่ได้จุดไฟอีกหลายแท่ง (ดับเทียนในมือครู) ชายคนนั้นทำสิ่งใดพลาดไป? (แสดงภาพ 7-3) ถ้าเขายอมให้เพื่อนบ้านจุดเทียนจากเทียนของเขาจะเป็นอย่างไร? (ให้ครูจุดเทียนอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นนำไปต่อเทียนของเด็กๆ เรื่อยๆ ขณะเล่าเรื่อง) เขาจะได้รับความอบอุ่นและแสงสว่าง หากมีแสงสว่างจากเทียนของเขาเพียงแท่งเดียวห้องนั้นก็สว่างแค่จุดเดียว แต่หากมีเทียนหลายแท่งค่อยๆ สว่างขึ้นห้องนั้นก็จะมีแสงสว่างทั่วห้อง

การแบ่งปันสิ่งที่มีในชีวิตก็คล้ายๆ กับการแบ่งปันแสงไฟ อาจดูเหมือนว่าถ้าเราแบ่งให้คนอื่นเราจะต้องหมดไป แต่คริสเตียนที่ยอมให้ด้วยใจกว้างขวางจะไม่ขาดสิ่งใดเลย ชายในเรื่องเล่านี้จะได้ผลประโยชน์มากกว่านี้ถ้าเขาทำตามข้อท่องจำอาทิตย์นี้ที่ว่า “ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน” มีทธิ 5:42 (ให้ทบทวนข้อท่องจำด้วยกัน)

ให้เด็กๆ เสนอความต้องการที่จะอธิษฐานเผื่อ และขอให้บางคนอธิษฐานเผื่อเรื่องต่างๆ ที่เสนอมา และปิดชั้นเรียนโดยการอธิษฐาน ขอพระเจ้าทรงช่วยทุกคนให้รู้จักการให้และแบ่งปันกับคนอื่น (ให้โอกาสบางคนที่ยังไม่เชื่อรับเชื่อในเวลา)

กิจกรรม

1. “แบ่งปันคำอธิษฐาน”

เตรียม กระดาษแข็ง, ดินสอ, สี

ให้เด็กตัดกระดาษแข็งเพื่อทำการ์ด จากนั้นเขียนชื่อตัวเองและสิ่งที่ยอยากให้อธิษฐานเผื่อในการ์ด ตกแต่งการ์ดในแบบที่เราชอบ เสร็จแล้วให้ทุกคนนำการ์ดไปได้ไว้ในกล่อง แล้วมาหยิบการ์ดที่ละคน คนละใบ หากหยิบเจอชื่อของตัวเองให้ใส่คืน จากนั้นให้เด็กนำการ์ดนั้นกลับไปที่บ้านและอธิษฐานเผื่อเพื่อนที่อยู่ในการ์ดตลอดทั้งสัปดาห์

2. โปสเตอร์คนรักการใช้

เตรียม กระดาษโปสเตอร์, ดินสอ, สีเมจิก

แจกกระดาษโปสเตอร์ให้เด็กทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ให้เด็กวาดภาพใบหน้าของคนที่ยรักในการให้ว่าเป็นอย่างไร เด็กจะวาดที่มุมใดก็ได้ของกระดาษ เขียนหัวข้อด้วยว่า “คนรักการใช้หน้าตาดีแบบนี้” จากนั้นนำโปสเตอร์ไปติดที่ผนังห้อง

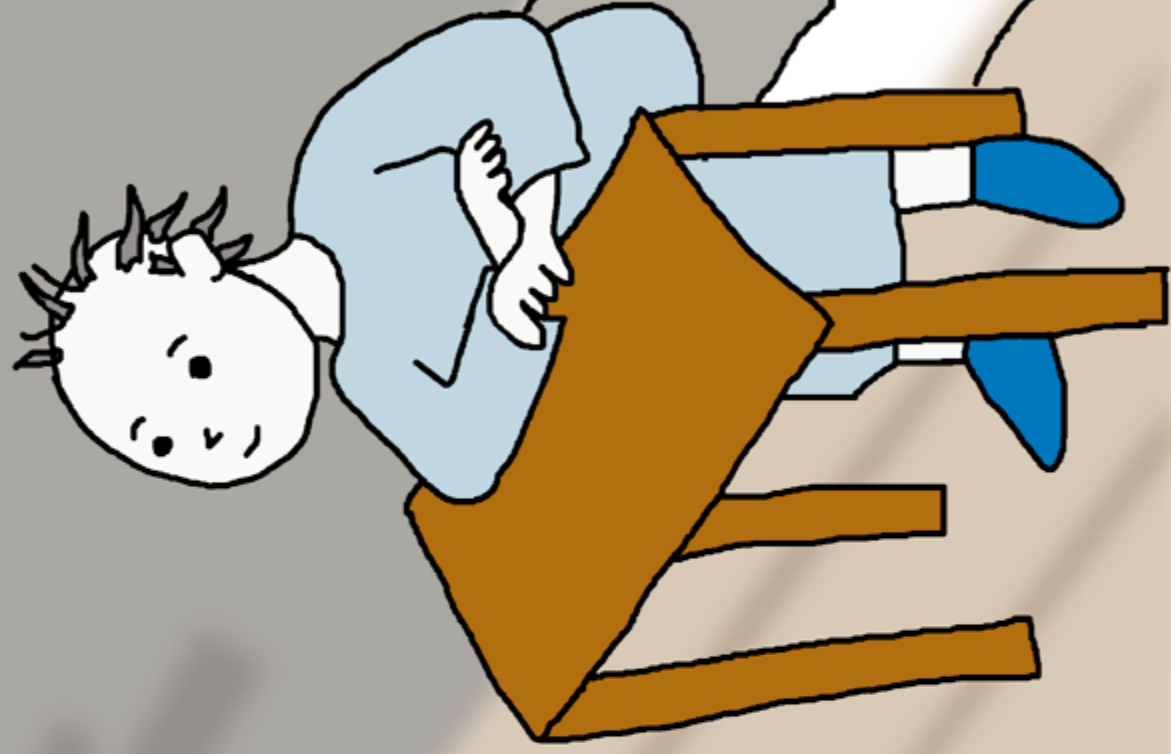
7

คนใจดี

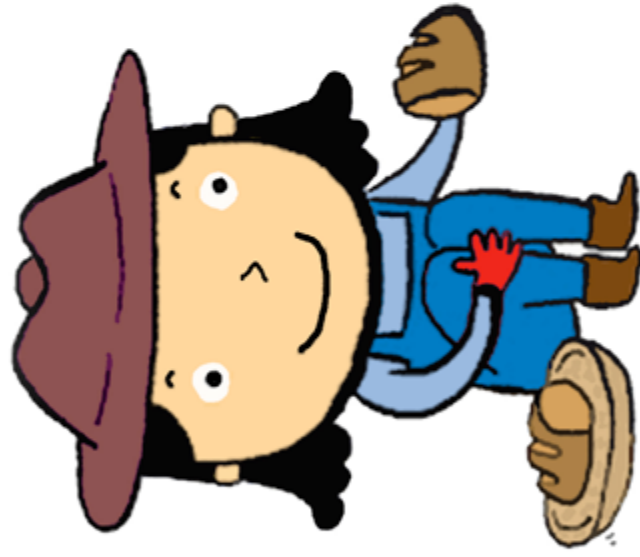
วันนี้เราจะมาชวนคนใจดีแบ่งปันสิ่งที่มีให้กับคนรอบข้าง วันนี้ให้เด็กๆ วาดภาพสิ่งที่เด็กๆ มีและอยากแบ่งปันไว้ในกรอบภาพแรก และกรอบที่สองให้วาดภาพคนที่เราอยากแบ่งปันสิ่งที่อยู่ในภาพแรกให้กับเขา

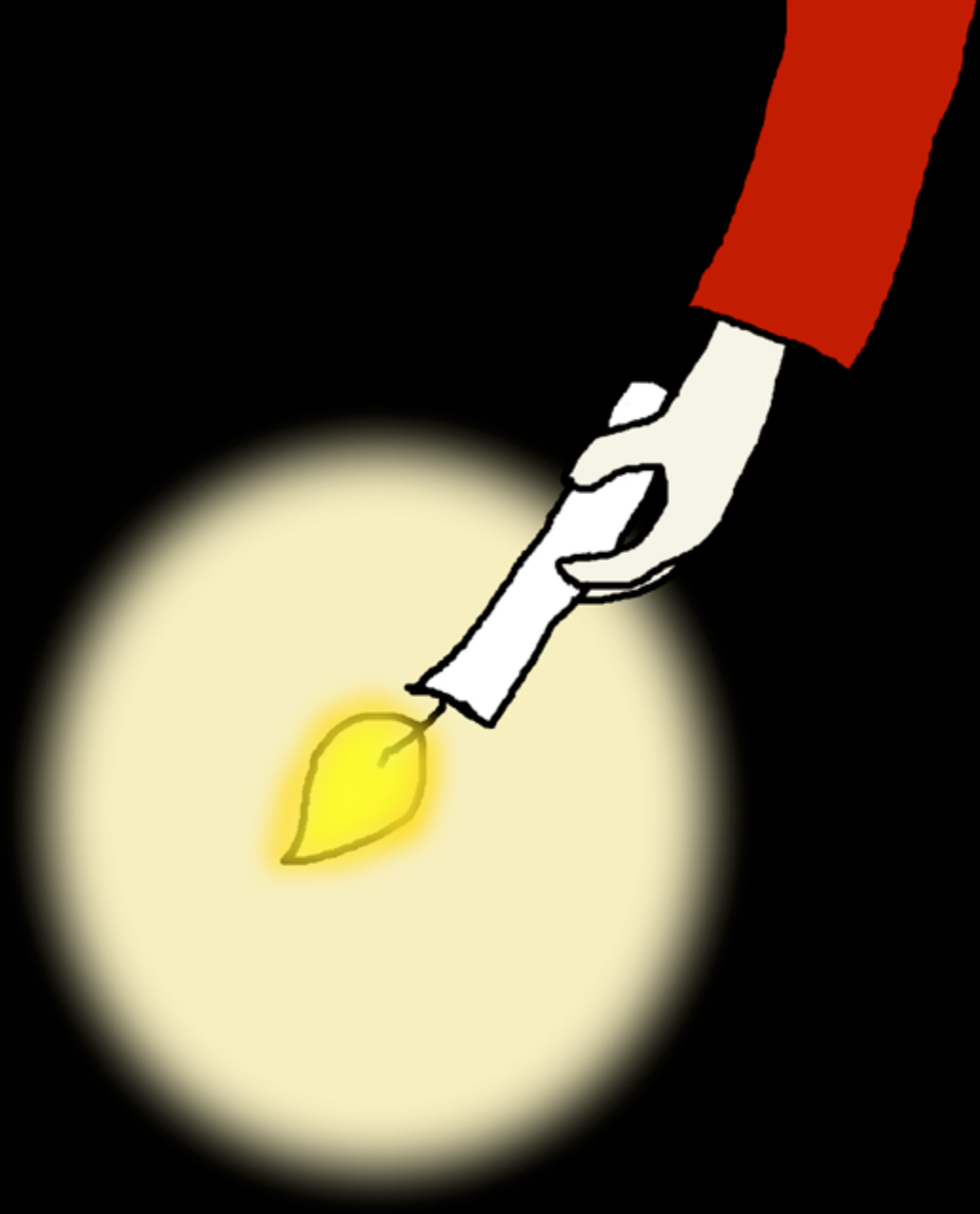
สิ่งที่อยากแบ่งปัน

คนที่เราอยากแบ่งปันสิ่งนี้ให้

จงให้แก่วัยที่ขอจากท่าน

8

การควบคุมคำพูด

ข้อพระคัมภีร์

ยากอบ 3:2-12, มัทธิว 5:33-37

เป้าหมายของบทเรียน

สอนให้รู้ว่าสิ่งที่เราพูดออกมานั้นแสดงถึงสิ่งที่อยู่ในใจ คำที่เราพูดสร้างประโยชน์หรือทำลายการเป็นพยานของเรา ให้เด็กๆ พูดและทำในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย

ข้อท่องจำ

“ขอให้ถ้อยคำจากปากของพระองค์ และการรำพึงภาวนาในจิตใจเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (สดุดี 19:14)

ข้อคิดสำหรับครู

คำพูดเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่น แต่บ่อยครั้งเรามีปัญหาเนื่องจากคำพูดของเรา พระคัมภีร์กล่าวว่า เราเป็นผู้บริสุทธิ์หรือถูกพิพากษาโดยคำพูดของเรา เป็นโอกาสดีที่ท่านจะสอนบทเรียนอาทิตย์นี้ให้เด็กๆ เข้าใจถึงความสำคัญของการควบคุมคำพูดของเขา ถ้าครูได้เห็นเวลาที่เด็กๆ เล่นกันก็จะรู้เลยว่าจำเป็นที่จะต้องสอนในเรื่องนี้เพราะบางทีเด็กก็พูดคำหยาบคายใส่กัน แม้แต่เด็กเล็กๆ ยังรู้จักใช้คำสบถสาบาน หรือแม้กระทั่งเด็กที่มาจากครอบครัวคริสเตียนก็ยังใช้คำพูดที่ไม่สุภาพเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน บ่อยครั้งเด็กๆ มักชอบทะเลาะด่าว่ากันให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียใจ ยกเว้นให้เด็กรู้ว่าพระเยซูเป็นผู้ชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราผิดพลาดไปแล้วให้เราการอภัยจากพระเจ้าด้วยความจริงใจพระองค์ทรงชำระใจอีกและช่วยเหลือให้เราพูดสุภาพ คำพูดดีๆ ออกมาจาก “คลังดี” ความรู้ในพระวจนะเป็นองค์ประกอบสำคัญของคลังดินนั้น

การสอนบทเรียนในอาทิตย์นี้จะต้องฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างมากทั้งในขณะเตรียมตัวและในขณะสอน อธิษฐานเผื่อเด็กๆ ขอให้พระวจนะของพระเจ้าเกิดผลในชีวิตของเขา

นำสู่บทเรียน

“รู้สึกละอายใจ”

แจกกระดาษคนละแผ่น ให้เด็กวาดวงกลม 2 วง วงแรกวาดใบหน้ายิ้ม อีกวงให้วาดใบหน้าบึ้งตึง เพื่อแสดงถึงความรู้สึกเวลาที่เราได้ยินคำพูดที่ดีและคำพูดที่ไม่ดี

บทเรียนจากพระคัมภีร์

เรื่องเล่า ชายคนหนึ่งนำयेไปเผา ขณะที่กำลังจุดไฟมีลมพัดแรงทำให้กระดาษที่ติดไฟชิ้นหนึ่งปลิวออกไปไกลหลายเมตรและไฟเริ่มไปติดใบไม้ให้ลุกไหม้ ชายคนนั้นจึงรีบไปดับไฟที่กำลังไหม้ใบไม้ ทันใดนั้นไฟก็ปลิวไปไหม้ใบไม้ที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ตอนนีไฟลุกลามไป 2 แห่งเขวิ่งไปดับทางโน้นที่ทางนี้ไฟก็ยังลุกลามไปเรื่อยๆ ตอนหลังต้องเรียกรถดับเพลิงมาช่วยดับไฟ เพราะไฟได้ลุกไหม้กองฟางของเพื่อนบ้านด้วย แลมนไฟยังลามไปไหม้ยุ้งข้าวอีก ชายคนนั้นไม่เจตนาที่จะทำเช่นนั้นเลยเขาเสียใจมากแต่ถึงอย่างไรก็ไม่สามารถทำให้สิ่งที่เสียหายไปแล้วนั้นกลับคืนมาได้

พระคัมภีร์กล่าวว่าในตัวของเรามีอวัยวะเล็กๆ อย่างหนึ่งสามารถทำลายหรือสร้างความเสียหายให้ทั้งตัวเราและคนอื่นได้ (แสดงภาพ 8-1) อ่านยากอบ 3:6 อวัยวะอะไรที่เป็นเหมือนไฟ? (ลิ้นของเรา)

คำถาม ลิ้นจะเหมือนไฟได้อย่างไร? (ให้เด็กตอบ ทั้งไฟและลิ้นสามารถทำลายโดยเริ่มต้นจากจุดเล็กๆ ก่อนแล้วจึงลุกลามใหญ่โตสร้างความเสียหายโดยไม่ตั้งใจจนไม่สามารถควบคุมได้)

ยากอบบทที่ 3 เปรียบเทียบลิ้นของเราว่าเหมือนกับสิ่งอื่นๆ ด้วย อ่านข้อ 3-5 พระคัมภีร์เปรียบลิ้นเราเหมือนสิ่งใดอีก (บังเหียนม้า, หางเสือเรือ) ลิ้นของเราเป็นเหมือนสิ่งเหล่านี้ คือเป็นอวัยวะเล็กๆ แต่เราสามารถทำสิ่งใหญ่ๆ ทั้งดีและไม่ดีได้

ข้อ 7-8 กล่าวว่า สัตว์สามารถควบคุมลิ้นของตนเองได้ ลิ้นเป็นสิ่งที่ชั่วที่อยู่ไม่เป็นสุขและเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย นั่นแสดงว่าไม่มีความหวังที่จะควบคุมลิ้นได้เลยเชียวหรือ? มนุษย์ไม่สามารถทำได้แต่พระเจ้าทำได้ ถ้าเรายอมให้พระองค์ช่วย

อ่านยากอบ 3:9-12 เราจะเห็นว่าสิ่งที่ออกมาจากปากก็เป็นสิ่งที่อยู่ในใจ บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือไม่ ไม่ได้แน่ คำพูดของเราก็เช่นเดียวกัน เราจะพูดสรรเสริญพระเจ้าพร้อมกับพูดคำมุสาและแช่งด่าไม่ได้ พระเจ้าทรงมองดูภายในจิตใจ เคล็ดลับในการควบคุมลิ้นของเราคือ ให้จิตใจของเราถูกต้องต่อพระเจ้า

ลิ้นของเราอาจจะเป็นเหมือนไฟในทางที่ดีได้ด้วย ให้คิดถึงผลประโยชน์ของไฟ (ให้ความร้อน แสงสว่าง หุงอาหาร ทำให้แห้ง และเผาสิ่งที่ไม่ต้องการ) ดังนั้น ลิ้นสามารถมีพลังในทางที่ดีเช่นเดียวกัน

ให้เด็กๆ บอกถึงสิ่งดีต่างๆ ที่เกี่ยวกับลิ้นโดยใช้ข้อพระคัมภีร์เป็นต้นว่า การพูดความจริง พูดภาษาแปลกๆ และพูดเป็นพยานเรื่องพระเจ้า เป็นต้น ให้เขียนสิ่งที่เด็กพูดบนกระดาน

ศึกษาพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ดูว่าพระคัมภีร์ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ลิ้นไว้ว่าอย่างไร (อาจแบ่งเด็กเป็นกลุ่มๆ แล้วแบ่งข้อพระคัมภีร์ให้แต่ละกลุ่ม โดยไม่ต้องหาทั้งหมด เสร็จแล้วให้เขียนใส่กระดาษ แล้วออกมาอ่านหน้าห้อง)

1. สดุดี 119:172
2. สุภาษิต 10:19
3. สุภาษิต 15:28
4. สุภาษิต 20:19

5. สุภาษิต 29:11
6. สุภาษิต 31:26
7. มาระโก 16:17
8. กิจการ 26:25
9. เอเฟซัส 4:25
10. ทิโมธี 3:2
11. ยากอบ 4:11
12. ยากอบ 4:16
13. ยากอบ 5:12

(แสดงภาพ 8-2) นี่คือการเล่าเรื่องที่แท้จริงของสามีภรรยาซึ่งเป็นผู้รับใช้พระเจ้าในคริสตจักรแห่งหนึ่ง ทั้งสองมาทานอาหารในร้านแห่งหนึ่ง โต๊ะอาหารถัดไปมีใครสักคนหนึ่งสวมชุดที่ชื่อว่า “เปียร์” ตีคอดูมา ตกใจมากเมื่อเห็นบริการนำแก้วสองใบที่ใส่น้ำดื่มให้สองคนนั่งอยู่ข้างบนและที่ข้างแก้วมีตัวหนังสือคำว่า “เปียร์” ตีคอดูมา วางตรงหน้าสามีภรรยาคนนั้น โยงคิดว่าทั้งสองต้องสั่งเปียร์มาดื่มแน่ หลังจากนั้นโยงได้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้สมาชิกอีกคนหนึ่งฟัง สามีภรรยาคนนั้น เมื่อได้ฟังก็รู้สึกเสียใจและเชื่อในสิ่งที่โยงบอกแต่ไม่อยากเล่าให้ใครฟังอีกต่อไป จึงเก็บไว้เป็นความลับ วันหนึ่งหลังจากนั้นดาวได้ไปทานอาหารที่ร้านแห่งเดียวกันเมื่อเขานำเครื่องดื่มมาให้เธอรู้สึก ตกใจ น้ำแอปเปิ้ลที่เธอสั่งเป็นน้ำดื่มให้สองคนและใส่อยู่ในแก้วที่เขียนว่าเปียร์ด้วย ดาวจึงมองไปรอบๆ ดูว่ามีคน รู้จักร้านอาหารนั้นหรือไม่

- คำถาม จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นโยงทำไมถึงไม่พูดในสิ่งใด?
1. ตัดสินคนอื่นโดยไม่รู้ความจริง
 2. นำเรื่องไปบอกคนอื่น พูดซุบซิบนินทา

ทำไมของดาวถูกต้องหรือไม่ อย่างไร? (เธอเก็บความไม่พอใจไว้โดยไม่ได้เล่าเรื่องนั้นให้คนอื่นฟังต่อ)
ทำไมเธอจึงมองดูรอบๆ เมื่อบริการนำน้ำแอปเปิ้ลมาให้? (เพราะมีคนชอบตัดสินคนอื่นแบบผิดๆ แบบโยงเยอะ)
ดาวควรจะทำอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้ (พูดความจริงให้โยงเข้าใจเรื่องน้ำแอปเปิ้ล)

อานาโชน 20:7 เป็นบัญญัติหนึ่งในบัญญัติสิบประการและยังใช้ได้ทุกวันนี้อยู่ คำว่า “อย่าออกพระนามของพระเจ้าอย่างไม่สมควร” หมายความว่าอะไร? (รอคำตอบ)

การกระทำเช่นนี้ถือเป็นการหมิ่นประมาทคือ การพูดลบและสาบานโดยอ้างหลายสิ่งหลายอย่าง เช่น “ข้าพเจ้าสาบานต่อสวรรค์” (ดูมัทธิว 5:33-37) และคำพูดอีกอย่างที่อยู่ในลักษณะการหมิ่นประมาทคือ คำอุทาน เช่นคำว่า “โอพระเจ้า” อะไรทำนองนี้ เป็นต้น คริสเตียนไม่ควรใช้คำอุทานเหล่านี้

การพูดอีกประเภทหนึ่งซึ่งถือเป็นการพูดผิดก็คือ การพูดมากเกินไปความจริง หรือการขยายความจริง คำพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงอีกอย่างก็คือ การอ้า หรือการปิดบังความจริง บางคนอาจให้เหตุผลว่าที่ต้องพูดแบบนี้ เพื่อให้ไม่ให้บางคนเสียใจอะไรทำนองนั้นแต่ไม่ว่าอย่างไรการพูดไม่จริงก็คือการมุสา การการมุสาทุกอย่างเป็นความชั่ว เราจะต้องมีความตั้งใจว่าเราจะไม่พูดโกหกแต่วางใจพระเจ้าในทุกสิ่ง

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องลี้้น คือการพุดมุสาที่จริงครึ่งไม่จริงครึ่ง (แสดงภาพ 8-3) ตัวอย่างเช่น คุณแม่อาจจะถามลูกชายว่า ก่อนกินอาหารล้างมือหรือยัง? เขาตอบว่าล้างแล้ว แต่ในใจเขาบอกว่าตอนนี้ไม่ได้ล้าง แต่เมื่อวานล้าง คือจริงครึ่งไม่จริงครึ่ง

สุดท้ายคือ การพุดประจบสอพลอ คำชมเชยอย่างจริงใจนั้นเป็นสิ่งที่ดีแต่ถ้าไม่ได้พุดด้วยความจริงใจก็ถือเป็นสิ่งที่ไม่สมควร เราเรียกว่า เป็นการประจบสอพลอ คริสเตียนควรจะพุดในสิ่งที่ออกมาจากใจ ยากอบกล่าวว่า “ลี้้นเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้และเต็มไปด้วยพิษร้าย” นี่คือนิยามของลี้้นตามธรรมชาติที่ไม่มีพระเจ้า เมื่อพระเจ้าควบคุมชีวิตของเรา ริมฝีปาก เสียง และลี้้นของเราจะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า ทรงช่วยให้เราเติบโตขึ้นในพระองค์ เพื่อเราจะสามารถมีคำพุดที่เป็นพยานเพื่อพระนามของพระเยซูได้

ก่อนเปิดชั้นเรียนให้ห้องจำอาทิสนี้ด้วยกัน หนุนใจให้ทุกคนยอมถวายตัวและลี้้นให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์พระผู้เป็นเจ้า และร้องเพลงด้วยกัน “ข้ามอบถวายหมดแด่พระองค์” และเชิญชวนให้บางคนรับเชื่อด้วย

กิจกรรม

1. “ซูบชิบนิินทา”

ให้เด็กๆ อธิบายลักษณะการนิินทาว่าเป็นอย่างไร

ให้เด็กเข้าแถวตอนเรียงหนึ่ง อาจแบ่งเป็นสองหรือสามกลุ่มก็ได้ตามจำนวนเด็ก ให้ครูกำหนดประโยคใดก็ได้ จากนั้นกระซิบให้คนที่อยู่ใกล้ที่สุดฟัง ให้เด็กกระซิบกันต่อไป แล้วถามคนสุดท้ายว่าเขาได้ยินอะไร ให้บอกดังๆ ให้คนแรกพูดประโยคที่พูดครั้งแรกแล้วดูว่าข้อความตอนแรกและสุดท้ายเหมือนกันหรือไม่

2. ร้องเพลง “อย่าพูดในสิ่งที่มันไม่ดี”

อย่าพูดในสิ่งที่มันไม่ดี

จดจำให้ดีต่อคำเตือนนี้

เมื่อเราพูดกันอย่างเมามัน

อาจทำร้ายใครได้เหมือนกัน

จงรู้ดชิบปากติดกันแล้ว ซูลี

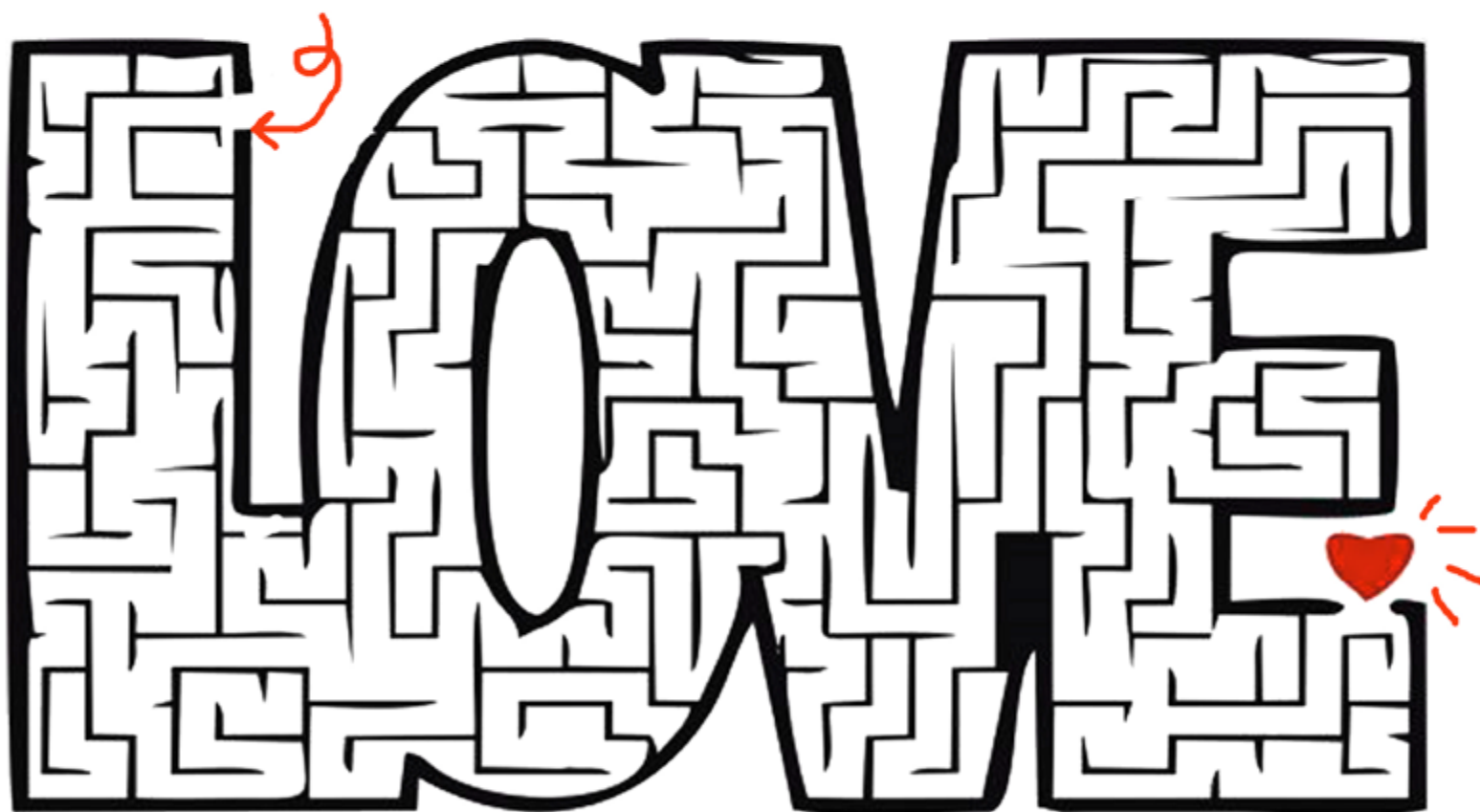
ถ้าไม่สามารถพูดสิ่งที่ดีและจริงให้

มีอยู่ทางเดียวที่เราควรทำ ซูลี

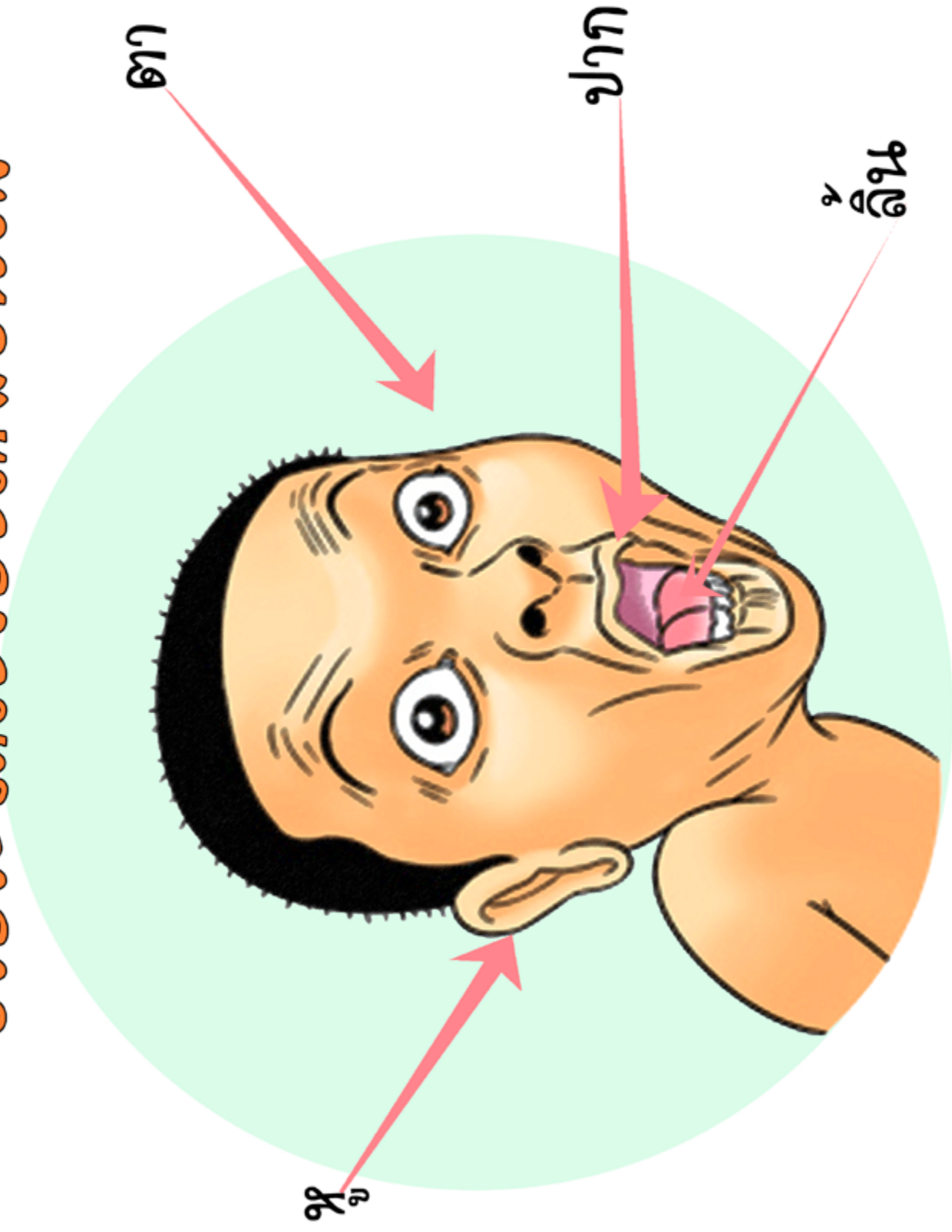
8

พูดด้วย
ความรัก

พระคัมภีร์กล่าวว่า คำพูดที่ดีก็ทำให้คนมีกำลังใจ วันนี้เราจะมาหาวิธีเพื่อจะ
พาทุกคนไปพบกำลังใจที่ดีที่ได้รับจากคำพูดเพราะๆ
“วันนี้เด็กๆพูดให้กำลังใจใครหรือยัง?”

อวัยวะใดเปรี๊ยะบเขมือมนะ?

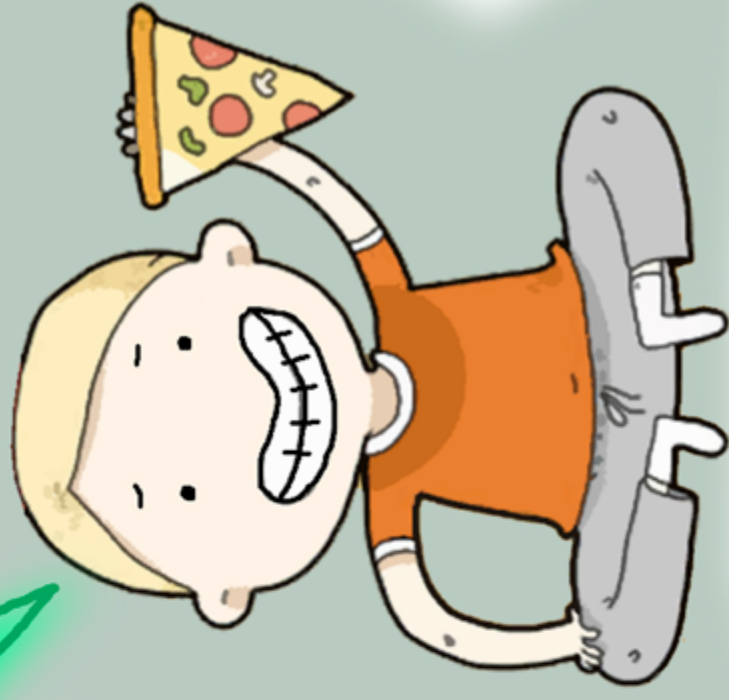

ล้างมือหรือยังลูก

ล้างแล้วครับแม่ (เมื่อวานนี่ อออิ)

9

ให้อภัยศัตรู

ข้อพระคัมภีร์

1 ซามูเอล 26:1-12, 21:25 มาระโก 11:25-26, มัทธิว 18:21-22

เป้าหมายของบทเรียน

สอนให้เข้าใจความสำคัญของการมีท่าทีในการให้อภัย หนุนใจให้เด็กๆ ให้อภัย
แก่คนที่ทำผิดต่อเขา

ข้อท่องจำ

“ถ้าท่านยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะทรงโปรดยกความผิดของท่านด้วย” (มัทธิว 6:14)

ข้อคิดสำหรับครู

การจะให้อภัย 490 ครั้งดูเหมือนว่ามากเกินไป แต่นั่นเป็นจำนวนครั้งที่พระเยซูแนะนำให้เราให้อภัยแก่พื
่น้องร่วมความเชื่อของเรา ความหมายที่แท้จริงคือการให้อภัยไม่มีที่สิ้นสุด แต่สำหรับบางคนการที่จะพูดให้อภัยแม้แต่
ครั้งเดียวก็เป็นเรื่องยากลำบาก การที่จะแสดงความเมตตาหรือให้อภัยแก่ผู้ที่ไม่เคยมาขอให้อภัยโทษให้ก็ยังเป็นเรื่อง
ยาก และบางครั้งคนเหล่านั้นอาจจะไม่เคยเรียนรู้ที่จะให้อภัยใครเลยตั้งแต่เกิดมา

ความที่พวกเขาเป็นเด็กจิตใจยังไม่แข็งกระด้างเขาสามารถเรียนรู้ว่าคริสเตียนที่สามารถยอมให้อภัยคนอื่นได้คือ
คนที่มีความกล้าหาญมาก ท่าทีแบบนี้เป็นท่าทีของคนของพระเจ้า เช่นที่กษัตริย์ดาวิดแสดงต่อศัตรูของเขา ท่าทีเช่นนี้
เป็นแบบอย่างที่ดีให้เราทุกคนได้ทำตาม

นำสู่บทเรียน (ละครสั้น)

ให้ครูทำแผลปลอมที่แขน โดยใช้สำลีผสมกาวลาเท็กซ์เล็กน้อยหยดสีแดงใส่ลงไปแล้วนำไปติดที่แขนให้เหมือน
แผล อาจใช้สีน้ำตาลหรือดำแทนๆ เพื่อให้ดูเหมือนสกริปก ทำไว้ก่อนที่เด็กๆ จะเข้าห้อง

ทักทายเด็กๆ เสร็จแล้วก็ต้องแกล้งทำเจ็บแผล เล่าให้เขาฟังว่าครูได้รับบาดเจ็บได้อย่างไร เล่าให้เด็กๆ ฟัง
ว่าแผลลึกมาก ยังไม่ได้เย็บ แผลยังมีที่ดินและสิ่งสกปรกติดแผลอยู่ แต่ไม่เป็นไรครูมีวิธีการรักษาให้หาย วิธีเดียวที่ทำได้
คือ เอาผ้าพันแผลหรือใช้พลาสติกห่อขึ้นใหญ่ปกปิดทับไว้ (หาผ้าพันแผลมาพันทับแผลที่แขนให้รอบ) สังเกตดูปฏิกิริยา
ของเด็กๆ ว่าเป็นอย่างไร บอกเด็กๆ ว่า เอาละทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เดี่ยวก็หาย

บทเรียนจากพระคัมภีร์

(แสดงภาพ 9-1) เมื่อค.ศ. 1956 (พ.ศ. 2499) มีเรื่องน่าเศร้าปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ชาวอินเดียในอเมริกาใต้ได้ฆ่ามิชชันนารีตาย 5 คน Jim Elliott (จิมเอลเลียต) มิชชันนารีคนหนึ่งของกลุ่มนั้นกล่าวว่า “เราได้รับคำสั่งให้นำทางประเสริฐออกไปทั่วทุกประเทศชาติ” แม้จะรู้ว่าชนเผ่านี้ได้ฆ่าคนแปลกหน้าหลายศตวรรษมาแล้ว แต่พวกเขายังพยายามที่จะนำคนอินเดียชนเผ่านี้มาถึงพระคริสต์ให้ได้ ตอนแรกได้โยนของวิญญูจากเครื่องบินให้แก่อินเดียชนเผ่าออกเป็นเวลาหลายอาทิตย์ หลังจากนั้นมิชชันนารีเดินทางไปหาเขาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ แล้วก็ต้องเผชิญกับเหตุการณ์เหมือนกับมิชชันนารีทั้ง 5 คนนั้น เมื่อคนได้ฟังข่าวนี้ต่างก็รู้สึกสลดใจ

หลังจากนั้นมิชชันนารีปรากฏหน้าหนังสือพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ไม่ใช่เรื่องโหดร้ายแต่เป็นเรื่องเหลือเชื่อ คือพวกภรรยาของมิชชันนารีที่ถูกฆ่าตายนั้ยังอยู่ในอิตาลีเพื่อทำงานประกาศข่าวดีในท่ามกลางเผ่าชนล่าสัตว์ของพวกเธอ พวกเธอพยายามช่วยให้คนอินเดียชนเผ่าล่าสัตว์ของพวกเธอกลับใจเชื่อพระเยซู พวกเธอยอมให้อภัยได้อย่างไร? คำตอบอยู่ในบทเรียนของเราอาทิตย์นี้

ถ้ามีคนหนึ่งพยายามฆ่าเราให้ตายหลายครั้งหลายหนจนทำให้เราต้องหนีหัวซุกหัวซุนเราจะมีความรู้สึกละอายใจต่อคนอื่นอย่างไร? (ขอให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็นตามความรู้สึกของตัวเอง) ตอนนี้ให้เด็กๆ ดูที่ “ผล” ของครูอีกครั้ง ถ้าใครที่ทำความผิดต่อเราความรู้สึกในใจก็อาจจะเกิดเป็นแผลแบบนี้ ถ้าเราเอาผ้าหรือพลาสติกมาปิดแผลไว้โดยไม่ล้างทำความสะอาดแผลก่อนความสกปรกจะทำให้แผลอักเสบและเน่าดูกลามใหญ่ขึ้น แต่ถ้าเราล้างแผลด้วยยาล้างแผลก่อนแผลก็จะหายดีใช่ไหม (ขณะที่พูดให้ครูล้าง “แผล” โดยใช้สำลีชุบแอลกอฮอล์หรือน้ำเพื่อกำจัดสิ่งสกปรกที่ก่อให้เกิดแผล) การให้อภัยก็เหมือนการล้างแผลที่คนอื่นได้ทำความผิดต่อเราไว้

กษัตริย์ดาวิดที่โดนกษัตริย์ชาวอูโลไล่มานับครั้งไม่ถ้วนก็คงจะมีความรู้สึกไม่ดีต่อกษัตริย์ชาวอูโลไล่นั่นเอง เราคงจำเรื่องที่ดาวิดต้องหนีเอาชีวิตรอดจากการตามฆ่าของกษัตริย์ชาวอูโลไล่นั่นได้ (บทพบถ้อยคำเป็น บทที่ 4) อ่าน 1 ซามูเอล 26:1-12 มีธรรมบัญญัติข้อหนึ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์เดิมบอกว่า “ตาแทนตา” หมายความว่า “จงตอบแทนการชั่วด้วยการชั่ว” ดูเหมือนเป็นการสมควรที่ดาวิดจะทำการแก้แค้นกษัตริย์ชาวอูโลไล่นั่นเอง (แสดงภาพ 9-2) ดินหนึ่งดาวิดและหลานชายคืออาบียาได้ลอบเข้าไปในค่ายเห็นชาวอูโลไล่นอนหลับและมีหอกปักอยู่ข้างๆ อาบียาของอนุญาตที่จะฆ่าชาวอูโลไล่นั่นดาวิดแต่ดาวิดปฏิเสธ เขากล่าวว่า “ขออย่าทำลายเขา พระเจ้าจะทรงจัดการเขาเอง” แทนที่เอาชีวิตรอดของชาวอูโลไล่นั่นที่มีโอกาสเหมาะที่จะทำได้แต่ดาวิดไม่ทำเขาได้เอาหอกและเหยือกน้ำของชาวอูโลไล่นั่นแล้วออกจากค่ายไป เมื่อออกไปไกลพอสมควรแล้วดาวิดได้ตะโกนเรียกถามพวกทหารรักษาพระองค์ว่า หอกและเหยือกของพระราชอยู่ที่ไหน เมื่อชาวอูโลไล่นั่นนั้นจึงรู้ว่าดาวิดได้ไว้ชีวิตเขา ชาวอูโลไล่นั่นก็รู้สึกสำนึกผิดและขอให้ดาวิดกลับไปอยู่พระราชวังด้วยกัน (อ่านข้อ 21-25)

แต่ดาวิดไม่แน่ใจว่าชาวอูโลไล่นั่นจะเปลี่ยนใจจริง ๆ ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมกลับไปวัง แต่อย่างน้อยความเมตตาของดาวิดได้ทำให้จิตใจของชาวอูโลไล่นั่นอ่อนลง ก่อนที่ดาวิดจะจากไปเขากล่าวว่ากับชาวอูโลไล่นั่นว่า “ดูเถิดในวันนี้ข้าพเจ้าทูลขอชีวิตของพระองค์ประเสริฐ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นชีวิตของข้าพเจ้าพระบาปประเสริฐ และทรงช่วยกู้ข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ลำบากด้วย” ดาวิดรู้สึกดีว่าเมื่อเรายอมรับให้อภัยคนอื่นพระเจ้าจะทรงให้อภัยเราด้วย

ข้อท่องจำอาทิตย์บอกเราว่า การยกโทษบาปจากพระเจ้าทำให้เราได้รับความรอดในพระเยซูคริสต์ สิ่งนี้จะผลักดันให้เราเป็นเหมือนพระองค์ คือมีใจอภัยให้คนที่ทำความผิดต่อเรา เราไม่สามารถรับการอภัยโทษจากพระองค์ได้ นี่เป็นกฎเกณฑ์ฝ่ายวิญญาณที่จะดำเนินการไปในชีวิตของคริสเตียน

คำถาม

การให้อภัยที่แท้จริงคืออะไร? (ให้เด็กๆ เล่นความคิดเห็น)

การให้อภัยคือ

- 1) ตั้งใจให้อภัย
- 2) เปลี่ยนท่าทีต่อคนที่ทำผิดต่อเรา
- 3) ขอการอภัยจรรยาจากพระเจ้า ให้พระองค์ทรงรักษาจิตใจของเราของเรา
- 4) ความรู้สึกที่ไม่ดีต่อคนนั้นหายไปนับปณหรือค่อยๆ หาย
- 5) รักเขาเหมือนสิ่งผิดนั้นไม่เคยเกิดขึ้น

ฉะนั้น การให้อภัยเริ่มต้นด้วยการรู้สึกด้วยการมีท่าทีและความปรารถนาที่จะกำจัดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อคนอื่นให้หมดสิ้นไป บางทีจะต้องเริ่มมีความต้องการก่อนเป็นเวลานานกว่าจะกำจัดความรู้สึกนั้นให้หมดไป นั่นเป็นการดีพระเจ้าไม่ได้ขอให้เราเปลี่ยนเท่านั้น หลังจากนั้นหรือในเวลานั้นเราอาจจะยังจดจำสิ่งที่คนอื่นทำผิดต่อเราแต่ไม่มีจิตใจโกรธเกลียดต่อเขา ไม่ปรารถนาที่จะเห็นเขาได้รับการพิพากษาในสิ่งที่เขาทำเราก็ก้าวไปถึงก้าวแรกของการให้อภัย และพระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นผู้ทำให้เรามีความรู้สึกที่ดีได้ เราต้องอธิษฐานที่จะได้รับสิ่งนั้น เป็นการยากในการให้อภัย แม้แต่ก้าวแรกก็ยังยากกว่าจะก้าวไปได้ ให้เรามาดูข้อพระคัมภีร์ในมัทธิว 5:44 และ 1 เธสะโลนิกา 5:15 ก้าวที่สองคืออะไร? (จงกระทำดีตอบบทเพลง)

บางคนอาจคิดว่า ทำไมเราจะต้องให้อภัยแก่คนที่ทำผิดต่อเรา? เราจะพบคำตอบได้จากพระคัมภีร์ มีเหตุผลพื้นฐาน 3 ประการ

ประการแรก พระเยซูทรงให้อภัย

เราได้ศึกษาชีวิตเป็นแบบอย่างที่ดีที่สมบูรณ์ที่สุด และพยายามเป็นเหมือนพระองค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (แสดงภาพ 9-3) คำว่า “คริสเตียน” หมายถึงผู้ติดตามพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างในการให้อภัยที่ดีที่สุด มีหลายคนเกลียดชังพระเยซูจนในที่สุดได้นำพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน คนส่วนมากถ้าต้องถูกตรึงเหมือนพระเยซู เขาคงแข่งด่าพวกทหารเหล่านั้น แต่พระเยซูทรงอธิษฐาน “พระบิดาเจ้า ขอทรงโปรดยกบาปโทษให้แก่เขาด้วย เพราะเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” ดังนั้นเหตุผลแรกการให้อภัยคือ เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ยอมให้อภัย

ประการที่สอง พระเจ้าจะให้อภัยเรา เมื่อเราอภัยให้ผู้อื่น

ให้เรามาดูเหตุผลของการให้อภัยในมัทธิว 5:7, 6:14-15, มาระโก 11:25-26 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราที่ดาวิดรู้และเข้าใจก่อนแล้ว? (พระเจ้าไม่ทรงให้อภัยเราจนกว่าเราจะยอมให้อภัยคนอื่น)

ประการสุดท้าย เพื่อคำพยานของเราจะมีพลัง

สาเหตุที่เราควรให้อภัยเพื่อเราจะสามารถเป็นพยานถึงความรักของพระเจ้าได้ การที่เราจะแสดงความรักต่อเพื่อนก็เป็นสิ่งที่เพื่อนสามารถเห็นและสัมผัสได้ คนที่ไม่เชื่ออาจแปลกใจเมื่อเห็นการกระทำของเรา ทำให้เขาต้องการมีความรักของพระเยซูคริสต์เหมือนกับที่เรา

เราได้พูดไปแล้วว่าเพราะอะไรเราจึงควรให้อภัย คราวนี้ให้เรามาดูว่าควรจะให้กี่ครั้งบ้าง การให้อภัยบางคนควรจะมีการกำหนดครั้งหรือไม่ ในการทำผิดอย่างเดียวกัน? (ให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็น) เปโตรมีความสงสัยอยากรู้เช่นกัน เมื่อเขาถามพระเยซูว่าเขาควรจะให้อภัยพี่น้องที่ทำผิดต่อเขาก็ครั้งถึง 7 ครั้งหรือไม่

ให้ดูมัทธิว 18:21-22 และอ่านคำตอบของพระเยซู เราคิดว่า พระเยซูหมายความว่าเราควรจะให้มัทธิว 490 ครั้งเท่านั้น ใช่หรือไม่? (รอคำตอบและให้อธิบายว่าลักษณะการพูดของพระเยซู หมายความว่า การให้มัทธิวนั้น ไม่มีความจำกัด)

การให้มัทธิวแก่นั้นไม่ได้มาขอโทษและยังทำผิดต่อเราเรื่อยไปนั้นจะเป็นอย่างไร? เราจะเป็นมิตรกับคนที่ทำให้เราอายหน้าในที่ชุมชนได้อย่างไร? เราจะยอมให้ความช่วยเหลือคนที่นิินทว่าร้ายเราได้อย่างไร? คำตอบก็คือ ไม่ใช่การใช้ความพยายามมากขึ้น เราจะไม่สามารถทำได้เลยถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า เพราะว่าการให้มัทธิวไม่ใช่เรื่องธรรมชาติของมนุษย์ เราต้องอธิษฐานขอพระเจ้าช่วยเราให้เปลี่ยนความคิดความรู้สึกที่ไม่ดีให้ไปในทางที่ดี เราและพระเจ้าต้องร่วมมือกันทำสิ่งนี้จึงจะสำเร็จได้

ขอให้ทุกคนหลับตา ก้มศีรษะ แล้วพิจารณาดูว่าตัวเองเรายังไม่ได้ให้มัทธิวแก่ใครบ้าง ขอพระเจ้าทรงเปิดเผยให้เราเห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ เพื่อเราจะสามารถยกโทษให้กับคนที่ทำไม่ดีกับเราได้ ให้อธิษฐานขอการช่วยเหลือจากพระเจ้าที่จะเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกเหล่านั้น และอธิษฐานกับบางคนที่ยังไม่ได้รับการอภัยโทษจากพระเจ้า

กิจกรรม

1. การแสดงละคร

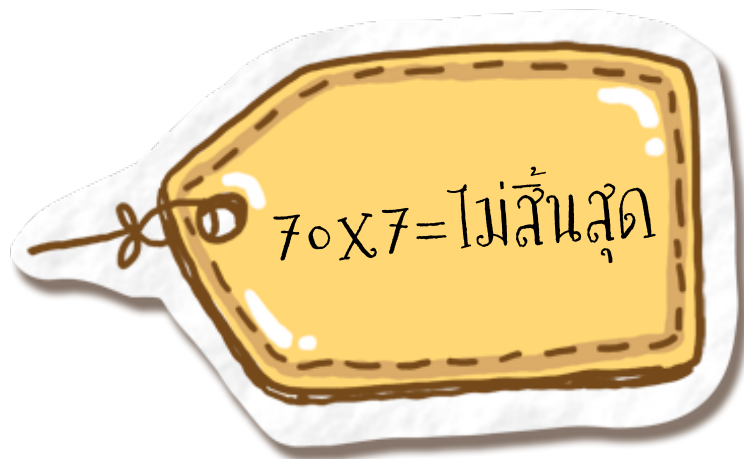
ให้ทบทวนเรื่องในหนังสือ 1 ซามูเอล 26:1-12, 21-25 แบ่งเด็กๆ เป็นสองกลุ่ม ย้ายไปอยู่คนละมุมห้อง ในกลุ่มหนึ่งจะมีตัวละครแสดงเป็นดาวิดและอาบียัย อีกกลุ่มหนึ่งมีซาอูลและอับเนอร์ ให้ซ้อมสักครู่หนึ่ง ให้ตัวละครแต่ละคนแต่งคำพูดขึ้นเองโดยให้สอดคล้องกับเรื่องพระคัมภีร์ ให้เด็กๆ ที่ไม่มีบทบาทพูด แสดงเป็นทหาร เมื่อแสดงในห้องเรียนเสร็จแล้ว บางทีควรให้โอกาสแสดงในชั้นเรียนอื่นดูด้วย

2. ป้าย 70x7

เตรียม

กระดาษแข็งแผ่นสีเหลืองขนาดประมาณ 20 x 10 ซม., เมล็ดพืช เช่นข้าวโพด เมล็ดถั่ว ถั่วโมหรือเมล็ดฟักทอง

ให้เขียนเลข 70x7 บนป้าย เสร็จแล้วเอากาวทาตามเส้นตัวเลขที่เขียนไว้ จากนั้นเอาเมล็ดพืชติดเรียงกัน เป็นเส้น อาจโรยในช่องว่างด้วยทรายหรือกากเพชร เมื่อแห้งดีแล้วนำไปประดับไว้ที่บ้านเพื่อเตือนความจำเรื่องการให้อภัย

9

บัญญัติรัก

พระเจ้าทรงสั่งให้เรารักกัน วันนี้เด็กๆ เชื่อฟังสิ่งที่พระเจ้าสั่งไว้หรือไม่?
ให้เด็กๆ กำหนดว่าแต่ละหมายเลขคือสีอะไร จากนั้นระบายภาพด้านล่าง
ตามหมายเลขที่เด็กๆ เลือกได้เลย

1. = 2 = 3 = 4 = 5 = 6 =
7 = 8 = 9 = 10 = 11 = 12 =

เป็นคนที่ไม่ไวใจได้

ข้อพระคัมภีร์

ลูกา 19:11-26, ยอห์น 1:19-28, 2 ทิโมธี 2:2

เป้าหมายของบทเรียน

สอนให้รู้จักคุณค่าของการเป็นคนที่ไม่ไวใจได้ และหนุนใจให้ทุกคนเป็นคนที่ไม่ไวใจได้
สามารถไวใจได้

ข้อท่องจำ

“ท่านจงตั้งมั่นอยู่อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้บริบูรณ์ทุกเวลา” (1 โครินธ์ 15:58)

ข้อคิดสำหรับครู

เด็กๆ มักจะสังเกตดูความไม่น่าไว้วางใจของผู้ใหญ่ เขาอาจจะไม่พูดแต่เขารู้และสังเกตทุกสิ่ง การเป็นคน
ไวใจได้คือ การทำตามที่เขาพูด แม้ว่าจะลำบากน่าเบื่อหรือไม่สะดวกก็ทำตามที่เขาพูด เด็กๆ ชอบดูมากกว่าชอบฟัง

ในการรับใช้พระเจ้าเป็นครูวิชา ต้องจดจำไว้ว่า เด็กๆ สังเกตแบบอย่างจากครูอยู่เสมอ ถ้าเขาเห็นแล้วว่า
ครูเป็นคนทำตามสิ่งที่พูดไว้แล้วทุกครั้ง เด็กๆ ก็จะมีเชื่อถือในตัวครู และเขาจะรับฟังคำสอนของท่านด้วยใจ
เปิดกว้าง

ส่วนมากคนที่ไวใจไม่ได้มักจะเป็นคนมีนิสัยที่ไม่ดีตั้งแต่ยังน้อย ท่านมีโอกาสนำเด็กให้เดินไปในทางที่ถูก
ต้องและดีกว่า ช่วยให้เด็กเห็นว่าการเป็นคนที่ไม่ไวใจได้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า

นาสู่บทเรียน

ให้ครูเตรียมรูปผึ้งและรังผึ้งที่มีช่อง 4 ช่อง เขียนหัวท่อนว่า “พระราชกิจของพระเจ้า” เตรียมรูปรังผึ้งอีก
หลายรูปเพื่อให้พอที่จะแจกเด็กๆ คนละรูป

เมื่อเด็ก ๆ เข้าห้องเรียน เขาคงสนใจภาพผึ้งนั้น แต่ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องรูปจนถึงช่วงคำถามในบทเรียน

บทเรียนจากพระคัมภีร์

คำอุปมา (แสดงภาพ 10-1) มีเศรษฐีคนหนึ่งต้องการเดินทางไปทำธุรกิจในเมือง จึงเรียกลูกน้องของเขามา 10 คนและมอบเงินให้คนละ 1,000 บาท ให้ไปทำการหรือธุรกิจบางอย่างเพื่อให้เงินนั้นเกิดประโยชน์แทนเขาในขณะที่เขาไม่อยู่ เมื่อเศรษฐีคนนั้นกลับมาเขาได้เรียกลูกน้องทุกคนมาเพื่อซักถามว่าแต่ละคนได้นำเงินที่เขามอบให้ไปทำธุรกิจเป็นอย่างไรบ้าง ลูกน้องคนแรกเข้ามารายงาน ว่า ธุรกิจของเขาได้ผลกำไร 10 เท่า นายของเขาชอบใจมากชมลูกน้องว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นคนที่ดี เพราะสัจย์ซื่อในของเล็กน้อย” เศรษฐีจึงแต่งตั้งให้เขาดูแลบริษัทอีก 10 แห่ง

ลูกน้องคนที่สองเข้ามารายงาน ว่า ธุรกิจของเขาเกิดผล 5 เท่า แม้ว่าจะได้ผลน้อยกว่าคนแรก แต่เขาพยายามอย่างสุดความสามารถ นายก็พอใจในผลงานของเขามากด้วย จึงมอบอำนาจให้เขาดูแลงาน 5 แห่ง ลูกน้องแต่ละคนมีผลงานจากความสามารถของเขา

แต่มีอยู่คนหนึ่งไม่ได้ทำอะไรเลยเอาเงิน 1,000 บาทที่นายให้นั้นห่อไว้อย่างดี เขาไม่กล้าทำอะไรเพราะกลัวขาดทุน เขาได้นำเงินนั้นมาคืนให้แก่ นาย เศรษฐีรู้เช่นนั้นจึงไม่พอใจและเอาเงินคืนมาจากเขา (ลูกน้องคนนี้ไม่ได้ใช้สิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ แม้แต่เอาเงินไปฝากธนาคารอย่างน้อยก็ยังได้ดอกเบี้ยแต่เขาก็ไม่ได้ทำ เขาจึงไม่สมควรจะได้รับสิ่งใด เพราะไม่ได้ทำอะไรเลย) ตัดแปลงมาจากคำอุปมา ลูกา 19:11-26

ข้อท่องจำอาทิตย์นี้กล่าวว่า “จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา” 1 โครินธ์ 15:58 พระเยซูทรงมอบงานให้เราทำและทรงให้เราแต่ละคนมีความสามารถพิเศษที่จะทำงานของพระองค์ (ทบทวนข้อท่องจำ)

คำถาม การเป็นคนไว้ใจได้หมายความว่าอะไร? (ไปที่รูปรังผึ้งที่เตรียมไว้)

ให้ครูเขียนข้อความ “ไว้ใจได้” ในช่องแรกของภาพรังผึ้ง แจกรูปรังผึ้งคนละรูปแล้วขอให้เด็กๆ เขียนคำตอบตามความคิดเห็นของแต่ละคน คนที่ทำพระราชกิจของพระเจ้านอกจากจะเป็นคนที่ไว้ใจได้จะต้องเป็นคนที่ได้รับผิดชอบ รักพระเจ้า รักคนอื่น เต็มใจ เรียนรู้มากขึ้น ฯลฯ เขียนเสร็จแล้วให้เด็กๆ แต่ละคนเอารูปของผึ้งมาติดภาพใหญ่

ตัวอย่าง

ทำไมตอนนี้ฉันจะต้องเดินไปส่งจดหมายที่ไปรษณีย์ให้คุณปู่ตามสัญญาด้วยล่ะ? แต่ตร้อนจะตายไป แล้วตอนนี้เป็นเวลาที่คุณต้องฝึกเล่นเปียโนด้วย ไม่เอาล่ะ ตอนเย็นค่อยเดินไปส่งก็แล้วกัน เพราะคุณปู่สั่งว่าให้ส่งก่อนสามโมงเย็น ข้าไปส่งสามชั่วโมงก็คงไม่เป็นไร (อธิบายเรื่องนี้ในชั้นเรียน)

(แสดงภาพ 10-2) การเป็นผู้ที่ไว้ใจได้คือ การทำตามที่ได้สัญญาไว้ว่าจะทำ นอกจากว่าจะจะเป็นเหตุผลวิสัยที่ไม่สามารถทำได้ การปฏิเสธไม่ทำตามที่ถูกขอหรือ กับ การให้คำสัญญาว่าจะทำแล้วไม่ทำ อะไรดีกว่ากัน? (รอคำตอบ) ถ้าลูกน้องคนสุดท้ายปฏิเสธไม่ยอมรับเงิน 1,000 บาทจากเศรษฐีตั้งแต่แรกก็ดียิ่งจะดีกว่าเอาเงินเก็บไว้เฉยๆ

คำถาม เป็นการง่ายหรือเป็นการสะดวกสบายไหมที่พระเยซูต้องรับผิดชอบกับความผิดบาปและตายเพื่อชดใช้ความบาปแทนเรา? (รอคำตอบ)

ตัวอย่าง

“ฉันเห็นวิวของทุ่งเดิมหนีออกจากคอก กินหญ้าอยู่ที่ชายทุ่ง ตอนนี้นฉันกำลังกลับบ้าน ฉันคิดว่าน่าจะไปบอกให้ลุงเดิมรู้แต่ไม่เป็นไรนะเดี๋ยวลุงเดิมคงจะรู้เอง ตอนนี้นฉันกำลังรีบกลับบ้านด้วย ถ้ากลับช้าเดี๋ยวถูกแม่ว่า” เด็กคนนี้เคยให้สัญญาว่าจะไปบอกลุงเดิมถ้าเห็นวัวออกจากคอกหรือเปล่า? เขามีเหตุผลมากพอไหมที่จะไม่ไปบอกและเขาต้องรีบกลับบ้านเพราะอะไร ถ้าไม่ไปบอกแล้ววัวตัวนั้นต้องอยู่นอกคอกตลอดคืนจะเป็นอย่างไร? ถ้าเราเป็นคนไวใจได้เขาควรจะไปบอกลุงเดิมหรือไม่? (ให้เด็กแสดงความคิดเห็นที่ละประเด็น)

บางทีเราจะต้องเอาใจใส่กับสิ่งอื่นแม้ว่าจะให้สัญญาไว้หรือไม่ก็ตาม การเป็นคนไวใจได้ต้องเกี่ยวกับการกระทำในสิ่งที่คิดว่าดีและสมควรไม่ว่าจะสะดวกหรือไม่ บางทีลูกน้องคนสุดท้ายที่กล่าวในเรื่องอาจจะไม่มีความสะดวกพอที่จะนำเงินไปใช้ให้เกิดประโยชน์ บางทีเขาอาจคิดว่าควรจะทำแต่ในที่สุดเขาไม่ได้ทำ เขาอาจจะมีเหตุผลมากมายแต่ข้อสำคัญเขาเป็นคนที่ไวใจไม่ได้

ตัวอย่าง

คุณแม่สั่งให้ทำความสะอาดบ้านและเก็บห้องรับแขกให้เรียบร้อยก่อนคุณแม่กลับ (แสดงภาพ 10-3) แต่เราล้มตั่งนั่งดูการ์ตูนและเล่นกับสุนัข จึงไม่สามารถทำงานที่คุณแม่สั่งไว้ให้เรียบร้อยได้ เมื่อคุณแม่กลับมาพร้อมทั้งพาคนสองคนมาดูบ้านเพื่อจะเช่าบ้านหลังนั้น (ให้อธิบายตามเรื่อง) เหตุการณ์นี้ทำให้เราเห็นถึงความสำคัญของการแสดงความนับถือและการเชื่อฟังว่าเกี่ยวข้องกับการเป็นคนไวใจได้อย่างไร? นอกจากจะทำตามที่ตกลงกันไว้แล้ว คนที่ไวใจได้จะต้องทำในสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำจากผู้มีอำนาจเหนือกว่าเขา ใครเป็นคนที่มีความเหนือกว่าเขา (รอคำตอบ)

ยอห์น บัพติศมาเป็นคนประเภทไหน? (ขอให้บางคนอ่าน ยอห์น 1:19-28) การแสดงของยอห์นบอกให้รู้ลักษณะนิสัยของเขาอย่างไร? (เขาไม่ได้ทำตัวเป็นคนสำคัญ ได้ทำงานตามที่พระเจ้ามอบหมายให้เขาทำคือ เตรียมทางไว้สำหรับพระเยซูคริสต์) พระคริสต์ทรงมอบงานอะไรให้คริสต์ศาสนิกชนในโลกนี้? (เราจะต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคนที่เราเกี่ยวข้องด้วย) เราคิดว่าคริสต์ศาสนิกชนทุกคนเป็นคนที่ไวใจได้หรือไม่? เราจะทำให้เพื่อนที่ไม่เคยรู้จักคริสต์ศาสนิกชนมาก่อน รู้เรื่องเกี่ยวกับคริสต์ศาสนิกชนโดยการกระทำและคำพูดของเราได้หรือไม่? พระเยซูคิดว่าเราเป็นคนน่าไวใจได้แค่ไหน? (หยุดคิดคนเดียวหนึ่ง ให้เด็กๆ คิดถึงชีวิตของเขา)

เปาโลเป็นคนที่ไวใจได้ สัตย์ซื่อ และน่านับถือ เป็นผู้ที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐตั้งแต่วันที่เขากลับใจใหม่ จนถึงวันตาย เขาดำเนินชีวิตกับการเป็นคริสต์ศาสนิกชนอย่างแท้จริง เปาโลได้เขียนข้อความถึงทิโมธีเพื่อนของเขาว่า “จงมอบคำสอนเหล่านั้น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อที่สามารถสอนคนอื่นได้” (2 ทิโมธี 2:2)

ในคำสอนของเปาโลนี้ ทิโมธีควรเป็นคนแบบไหน? (เขาจะต้องมอบคำสอนกับคนที่สัตย์ซื่อเป็นผู้ที่ไวใจได้ที่จะสอนคนอื่นต่อไปอย่างถูกต้อง) เราต้องการให้ชีวิตเราเป็นพยานตามแบบที่พระเยซูทรงเป็น เราเคยได้ยินว่าพระเยซูทรงตรัสว่าจะทำบางอย่างแล้วไม่ได้ทำบ้างไหม? เราอยากให้คนอื่นพูดถึงเราว่า “พวกเขาเป็นคริสต์ศาสนิกชนจริงหรือ”

ขอให้ครูนำในการอธิษฐาน ขอพระเจ้าช่วยให้เราเป็นพยานเพื่อพระองค์ และเป็นคนที่น่าไวใจได้ ทรงโปรดช่วยที่จะทำลายนิสัยที่ไม่ดีให้หมดสิ้นไป ให้โอกาสบางคนรับเชื่อในเวลานี้

กิจกรรม

1. คำขวัญ

ให้เตรียมอุปกรณ์เกี่ยวกับงานศิลปะ แล้วแต่ละจะทำอะไร ให้เขียนคำขวัญบนการ์ด รูปธงหรือโปสเตอร์ ขอแนะนำคำขวัญดังต่อไปนี้ (ให้ตีความหมายเป็นคำพูดของเขาเอง)

“พูดในสิ่งที่ท่านจะทำ และทำในสิ่งที่พูด”

“จงเป็นคนที่ไวใจได้เหมือนพระเยซู”

“สัญญาต้องเป็นสัญญา”

“อย่าทำให้คนอื่นผิดหวัง เพราะพระเยซูไม่เคยทำให้ท่านผิดหวัง”

2. แต่งเพลง

ให้เด็กจับเป็นคู่ หรือแบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ ให้ช่วยกันแต่งเพลงโดยให้เพลงมีเนื้อหาเรื่อง
การเป็นคนไวใจได้, รักษาสัญญา, เสร็จแล้วให้แต่ละกลุ่มออกมาร้องเพลงที่เขาช่วยกันแต่งขึ้น

10

คนนี้ไวใจได้

เพื่อนที่เราไวใจคือใคร? ให้เด็กๆ เขียนชื่อเพื่อนคนนั้น พร้อมทั้งเขียนว่าเราไวใจเพื่อนคนนั้นในเรื่องใด และให้เราวาดภาพหน้าของเพื่อนเราคนนั้นในที่ว่างตรงช่องใบหน้า

คนทั่วไปได้ คือ คนที่ไม่ได้เรียนรู้

มีความจงรักภักดี

ข้อพระคัมภีร์

รูธ 1:1-22, ลูกา 16:13, 2 ทิโมธี 2:3-9, 3:14-15, 4:6-8

เป้าหมายบทเรียน

เพื่อจะสอนให้รู้ถึงความสำคัญของความจงรักภักดี และให้เด็กๆ เป็นคนมีความจงรักภักดีต่อพระเยซู ครอบครัว และเพื่อนฝูง

ข้อท่องจำ

“จงทนการยากลำบากด้วยกันกับทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์” 2 ทิโมธี 2:3

ข้อคิดสำหรับครู

โดยนิตยแล้วเด็กวัยนี้มีความจงรักภักดีต่อครอบครัวและต่อเพื่อนฝูงของเขา ถึงกระนั้นเขามักมีอารมณ์โกรธง่ายและชอบการโต้เถียง เราสามารถช่วยเขาในการแก้ปัญหาเรื่องความโกรธที่อาจทำลายความอดทนหรือความจงรักภักดีที่เขาถืออยู่ เมื่อเพื่อนแยกตัวไปอยู่กับเพื่อนคนอื่นจะทำให้เด็กๆ เสียใจมากและอยากทำการแก้แค้นหรือร้องไห้ง่าย ครูสามารถช่วยได้โดยทำให้เด็กเข้าใจถึงความรับผิดชอบของคริสเตียนในเรื่องความจงรักภักดี

ฝ่ายจิตวิญญาณเด็กๆ เริ่มมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าและมีความรับผิดชอบต่อคริสตจักร เราควรเปิดโอกาสให้เขาแสดงความรักต่อพระเจ้าโดย การนมัสการอย่างอิสระ ครูที่พยายามช่วยเหลือเด็กในความต้องการของเขา ด้านร่างกาย และจิตใจ และจิตวิญญาณ จะได้รับความจงรักภักดีจากเด็กๆ เป็นการตอบแทน

นำสู่บทเรียน

“ค้นคว้าพระคัมภีร์”

แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ให้ทุกคนมีพระคัมภีร์ ขอให้เปิดดูข้อพระคัมภีร์ ต่อไปนี้ดูว่าใครมีความจงรักภักดีต่อใคร?

นางรูธ 1:14-17	(รูธมีความจงรักภักดีต่อนาโอมิ)
1 ซามูเอล 17:37-47	(ดาวิดจงรักภักดีต่อพระเจ้า)
1 ซามูเอล 20 :12-17	(โยนาธานจงรักภักดีต่อดาวิด)

เมื่อค้นคว้าเสร็จแล้วให้แต่ละกลุ่มแบ่งปันกลุ่มละ 2-3 นาที

บทเรียนจากพระคัมภีร์

อาทิพย์ที่พวกเราได้เรียนถึงเรื่องการเป็นคนไว้วางใจได้หรือคนที่ทำตามสัญญาที่ตกลงกันไว้ บทเรียนอาทิพย์นี้มีบางอย่างคล้ายๆ กันคือ พูดถึงความจงรักภักดี ให้เรามาศึกษาความหมายของคำว่า “จงรักภักดี” (ขอให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของคำนี้) ให้เขียนคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับคำว่า “จงรักภักดี” บนกระดานดังนี้ ทรยศ หักหลัง ไม่เชื่อ (บางทีการพูดถึงความหมายตรงกันข้ามจะช่วยให้เข้าใจความหมายคำที่ต้องการชัดเจนยิ่งขึ้น)

ความจงรักภักดี คือ ความสัตย์ซื่อต่อบุคคลต่อหน้าและลับหลัง ความจงรักภักดีเป็นเหมือนสิ่งยึดเหนี่ยวที่ผูกพันเราไว้กับบุคคลหรือสิ่งของเหมือนกับกาว อาจจะใช้กาวติดกาว สิ่งของบางอย่างเพื่อประกอบคำอธิบาย มีกาวบางชนิดที่ลอกง่าย เมื่อมีอะไรมากระทบกระเทือนหรือถูกดึงแรงๆ บางชนิดก็ติดแน่นถึงดึงแรงๆ ก็ไม่แยก แต่พอเอาจุ่มในน้ำก็ทำให้ค่อยๆ แยกออกจากกันได้ มีกาวบางชนิดที่ใช้เชื่อมภาชนะต่างๆ จะไม่ลอกหลุดง่ายแม้จะจุ่มน้ำหรือสารเคมี กาวบางชนิดจะเป็นส่วนของวัตถุทั้งสองชนิดที่นำมาติดกันและไม่วันแยกออกจากกันได้เลย

คราวนี้ให้เรามาคิดถึงเรื่องความจงรักภักดี เวลานี้ชีวิตของเราติดอยู่กับอะไร? ทำไม? จะต้องติดด้วยกาวชนิดเดียวกันหรือไม่? ให้เรามาดูกันทีละขั้นตอนดังนี้

ประการแรก ให้เรามาดูหรือตัดสินใจก่อนว่าเราจะติดอยู่กับอะไร? เขียนบนกระดาน เช่น (เพื่อน พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ชุมชน พระเจ้า คอมพิวเตอร์ เกมส์ โทรศัพท์ หรือประเทศชาติ) ความจงรักภักดีของคนหนึ่งจะไม่เหมือนกับอีกคนหนึ่ง บางทีเราอาจจะต้องถามตัวเองว่าทำไมเราจึงเลือกสิ่งนั้น สิ่งนี้ ทั้งๆ ที่มีสิ่งอื่นที่เราน่าจะเลือก

มีเรื่องผู้หญิง 3 คน ในพระคัมภีร์ ต่างคนต่างก็เลือกจะมีความจงรักภักดีต่อใครหรืออะไรบางอย่าง ให้เราฟังเรื่องของนางรูธและลูกสะใภ้ทั้งสอง ให้กลุ่มที่ 1 เล่าหรืออ่านเรื่องนี้จากพระคัมภีร์ให้กลุ่มอื่นฟังพร้อมภาพประกอบ (แสดงภาพ 11-1) จากนั้นอภิปรายเรื่องของโอรพาห์ รูธ และนาโอมิ ให้ดูว่าแต่ละคนได้ตัดสินใจอย่างไร? เพราะเห็นแก่อะไร? การตัดสินใจของรูธเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะนางรูธได้กลายเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของพระเยซู ถ้าเธอยังอยู่ที่โมอับโดยไม่ได้อพยพตามแม่สามีไปเธอคงจะไม่ได้รับเกียรติมากมายเช่นนี้

คริสเตียนควรมีความจงรักภักดีไหม? จงรักภักดีแบบใด? (อภิปราย) ความจงรักภักดีของคริสเตียนคือการรับใช้พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ (อ่าน ลูกา 16:13) และให้สนใจเป็นพิเศษกับความหมายของความจงรักภักดี

มีความจงรักภักดีอีกอย่างหนึ่งที่กล่าวไว้ใน 2 ทิโมธี 2:3 เป็นข้อท่องจำของอาทิพย์นี้ (ให้ท่องหลายๆ เที่ยว) อ่าน 2 ทิโมธี 2:3 เป็นข้อท่องจำของอาทิพย์นี้ (ให้ท่องหลายๆ เที่ยว) อ่าน 2 ทิโมธี 4-9 อาจารย์เปาโลกล่าวเปรียบเทียบว่า คริสเตียนเป็นเหมือนทหารที่ดีจะต้องมีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ต่อผู้บังคับบัญชา ต่อเพื่อนทหาร และต่อหน้าที่ของการเป็นทหาร สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเป็นเรื่องยากลำบาก พวกเราที่ได้เลือกเชื่อพระเจ้ารู้ว่าจะต้องมีความทุกข์ยากลำบากแต่ให้มุ่งมั่นที่จะจงรักภักดีต่อพระเจ้า ต่อคนอื่น และต่อการปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าเองเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของเรา

(แสดงภาพ 11-2) เมื่อเราตัดสินใจแล้วว่าจะมีความจงรักภักดีต่อใครหรือต่อสิ่งใดแล้ว เราจะต้องมีความตั้งใจให้สิ่งนั้นมีความสำคัญอันดับหนึ่ง การลำดับความสำคัญก่อนหลังในชีวิต บางทีเป็นเรื่องลำบาก บางทีจะต้องเลือกหรือตัดสินใจระหว่างสองสิ่งสองคน หรือสองเป้าหมาย ให้เรามาคิดถึงการลำดับความสำคัญก่อนหลังใน

ชีวิตของเรา ตลอดพระคัมภีร์เราอ่านว่าพระเจ้าควรจะเป็นอันดับแรกในชีวิตของเรา บางคนอาจจะเอาพ่อแม่มาเป็นอันดับแรก และจะต้องมีความรักและรักดีต่อครอบครัวของเขา ให้เราอ่าน 2 ทิโมธี 1:5 จะเห็นว่าพ่อแม่ของเขาได้เอาพระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่ง บางคนอาจมีพ่อหรือแม่ บางคนทั้งสองไม่เป็นคริสเตียน ให้ครุ่นสนใจทุกคนรักและเคารพผู้ปกครองและแสวงหาการนำของพระเจ้า ถ้าเกิดสถานการณ์ที่เราต้องเลือกทางหนึ่งทางใด เมื่อเราตัดสินใจว่าจะมีความจงรักภักดีต่อใครหรือต่ออะไร (อ่าน 2 ทิโมธี 3:10-15) (แสดงภาพ 11-3) เราจะต้องแสดงตัวและยึดมั่นในสิ่งที่เราเลือก พระเจ้าไม่พอพระทัยกับการติดตามพระองค์อย่างเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ คือเพียงอ่อน ๆ ไม่ค่อยกล้าแสดงตัวอย่างจริงจึงเปิดเผย ทำทีเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ ไม่ใช่การแสดงว่ามีความจงรักภักดีที่แท้จริง

มีหลายวิธีที่จะแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดี เมื่อได้รับความรอดแล้วมีการแสดงออกอะไรที่บอกว่าเรายืนอยู่ฝ่ายพระคริสต์ (การรับบัพติศมา) เราแสดงให้เห็นถึงความรักชาติอย่างไร? (เคารพธงชาติ เพลงชาติ เป็นคนดีของประเทศชาติและสังคม) ครูควรเตือนเด็กๆ ไม่ให้เข้าร่วมพิธีที่มีการไหว้พระ (รูปเคารพ) หรืออำนาคใดๆนอกจากพระเจ้า

ชายและหญิงที่แต่งงานกันถูกเลือกให้มีความจงรักภักดีต่อกันตลอดชีวิตและต่อพระเจ้าด้วย (คำมั่นสัญญาในพิธีแต่งงาน) กับคนอื่นซึ่งเป็นผู้ที่เรารักที่สุด เราจะแสดงความจงรักภักดีได้อย่างไร? (ขอให้อภิปรายกัน อาจจะพูดถึงท่าทีการแสดงออกคำพูด) ความจงรักภักดีเป็นเหมือนต้นไม้ต้องได้รับการดูแลรักษา ถ้าไม่อย่างนั้นอาจจะตายไปได้ เราจะต้องมีความสัมพันธ์กับคนที่เรารักและอุทิศตัวเพื่อเขาและจะต้องรักษามิตรภาพนั้นให้คงอยู่ เราจะทำได้อย่างไร? (อภิปราย) คริสเตียนจะต้องทำอะไรที่จะมีความสัมพันธ์และความจงรักภักดีต่อพระเจ้า? (รอคำตอบ)

อ่าน 2 ทิโมธี 4:6-8 เปาโลมีประสบการณ์มากมายในชีวิตเพราะความจงรักภักดีเขามีต่อพระเจ้า เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ได้แข่งขันจนถึงที่สุด ได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว” ท่านได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่มีต่อพระเยซูคริสต์เปรียบกับการแข่งขันหรือการต่อสู้ เราจะต้องมีความจงรักภักดีต่อพระเยซูคริสต์อย่างเหนียวแน่นมั่นคงและไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ความจงรักภักดีจะต้องมีการปกป้องสิ่งที่เราจงรักภักดี ก่อนมีการปกป้องเราต้องมีเหตุผล และรู้จุดยืนของเราเอง คริสเตียนจะต้องมีความทุกข์ยากลำบากแต่เรามีความชื่นชมยินดีไม่มีความกลัวหรือกังวล เปโตรบอกให้เราปกป้องความเชื่อของเราดังนี้ “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด (1 เปโตร 3:15) เหมือนกับทหารที่จะต้องปกป้องประเทศชาติของเขา คริสเตียนจะต้องมีจุดยืนของตัวเอง

ความจงรักภักดีคือการยอมจำนนต่อพระเจ้า ต่อพ่อแม่ ต่อเพื่อน และต่อเป้าหมายที่เราตั้งไว้ ปัญหาและความทุกข์ยากจะพิสูจน์ให้เห็นถึงความเหนียวแน่นของความจงรักภักดี ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นไม่มีวันเสื่อมคลาย ดังนั้นเราควรมีความจงรักภักดีต่อพระองค์เช่นนั้นด้วย

ก่อนอธิษฐานขอให้ทุกคนเงียบสงบใจลึกๆ คิดถึงความรักของพระเจ้า และทุกสิ่งทีพระองค์ทรงประทานให้แก่เรา เช่น ครอบครัว เพื่อนบ้าน คริสตจักร ประเทศชาติ ให้ครุ่นนำอธิษฐานด้วยขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งเหล่านี้ และอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ให้มีความจงรักภักดีอย่างมั่นคงต่อพระองค์ตลอดชีวิต เปิดโอกาสสำหรับเด็กๆ ถ้ามีบางคนที่ต้องการคำปรึกษาหรือการอธิษฐานเพื่อเป็นส่วนตัว

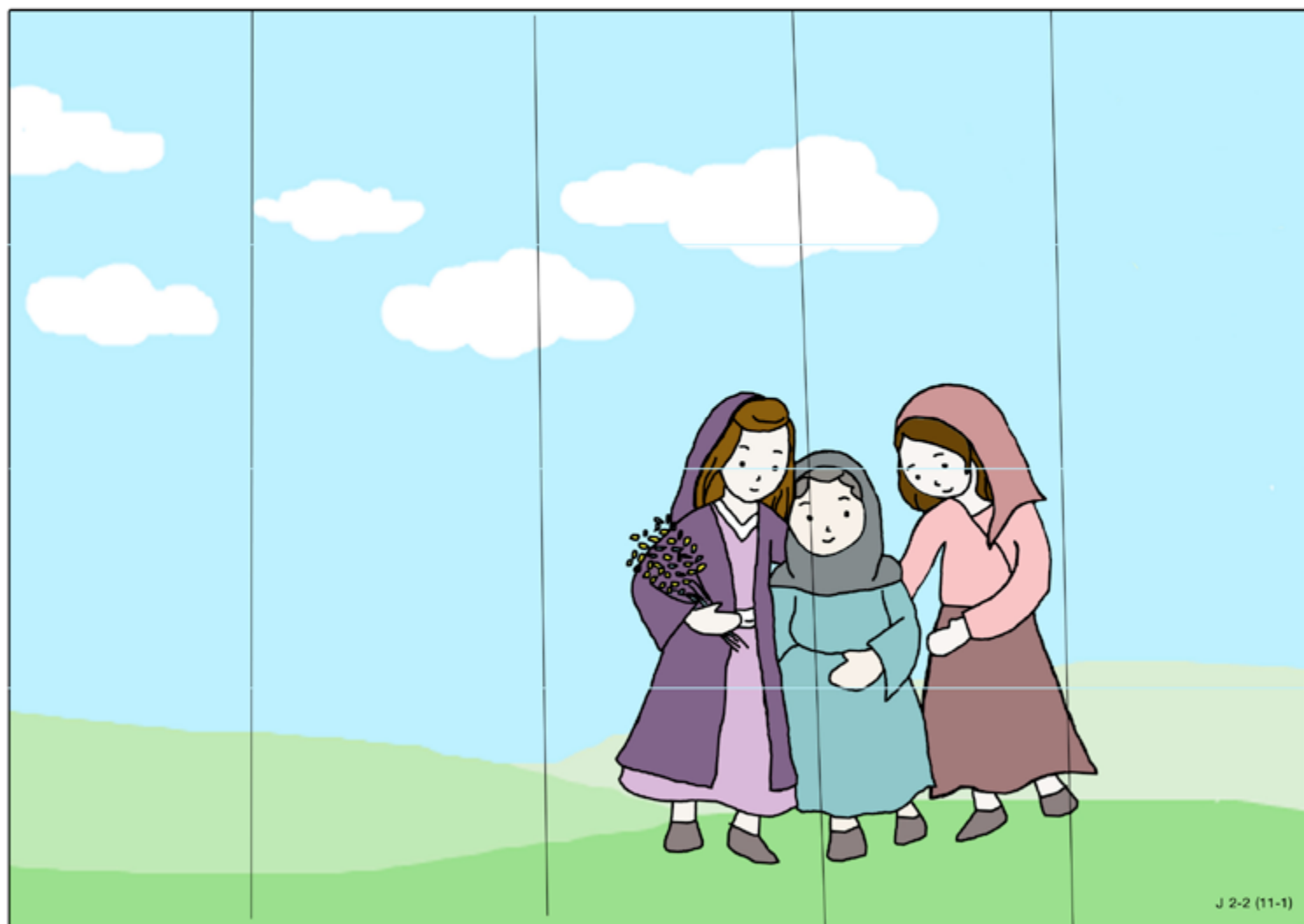
กิจกรรม

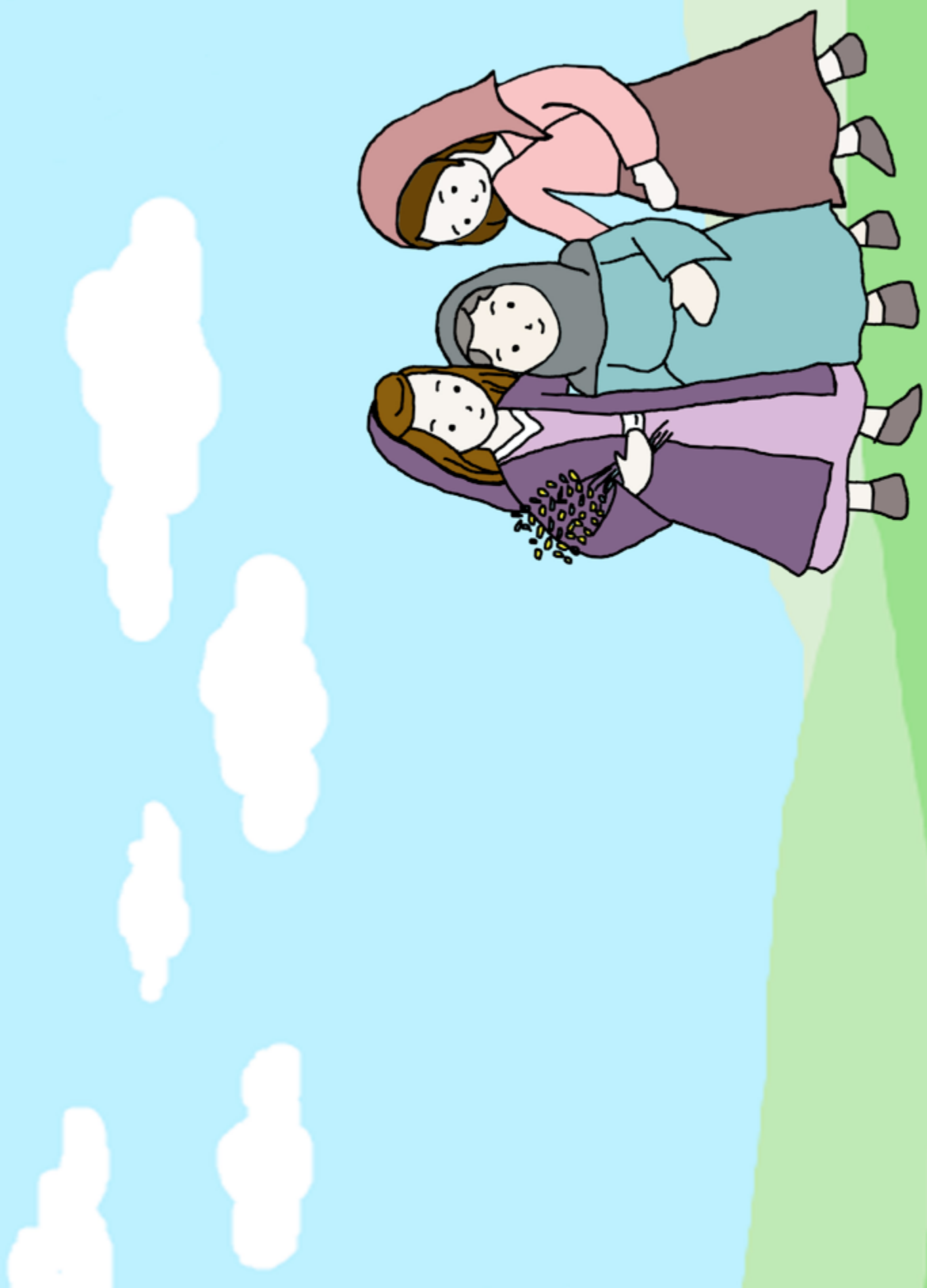
1. “ถอดความข้อท่องจำ”

เตรียม บัตรแข็งขนาด 3x5 นิ้ว, ดินสอ, ปากกา

แจกบัตรแข็งให้แต่ละแผ่น ด้านหนึ่งให้ลอกข้อพระคัมภีร์ที่เป็นข้อท่องจำนั้น เสร็จแล้วให้แบ่งปันกับเพื่อนๆ ในชั้น อาจจะเลือกคำถอดความที่ดีที่สุดเล่นต่อชั้นเรียน

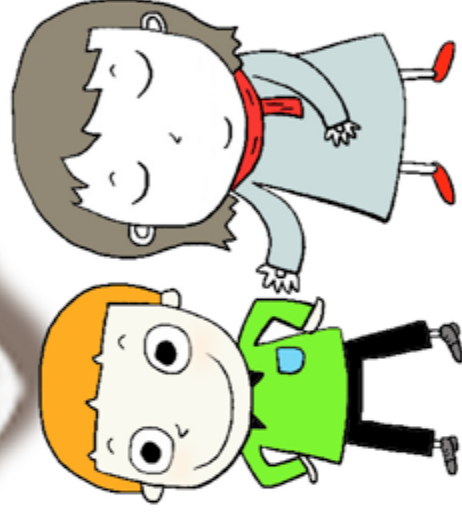
พระคัมภีร์พูดถึงรูฐผู้หญิงที่มีความจงรักภักดี วันนี้เราจะมาต่อภาพของนางรูฐ
ด้วยกัน ให้เด็กๆ ตัดภาพออกมา แล้วแข่งกันต่อว่าใครจะต่อภาพเสร็จ
ก่อนกัน

เมื่อเราจงรักภักดีกับใคร
หรือสิ่งใดเราจะให้สิ่งนั้น
ล่า คัญเป็นอันดับหนึ่ง

เราจะต้องแสดงตัวตาม
และยึดมั่นในสิ่งที่เราเลือก

12

เป็นคนงานที่ดี

ข้อพระคัมภีร์

โคโลสี 3:22-25, 1 โครินธ์ 10:31, ปัญญาจารย์ 9:10

เป้าหมายบทเรียน

การเป็นพยานที่ดีคือการทำทุกสิ่งให้ดีที่สุด หนุนใจให้เด็กๆ ทำทุกสิ่งให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้อทองคำ

“ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำการถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” (โคโลสี 3:23)

ข้อคิดสำหรับครู

บางทีพวกเด็กมีความเข้าใจยังไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับคำว่า “ทำให้ดีที่สุด” ความหมายที่แท้จริงของการทำให้อะไรดีเลิศหมายถึงการทำให้ดีกว่าคนอื่น แต่การทำให้ดีที่สุด หมายถึงการทำอย่างสุดกำลังหรือสุดความสามารถที่เราอยู่ ไม่ใช่ทุกคนสามารถทำให้ดีเลิศได้ ในบางกรณีก็หมายความว่าทำให้ดีขึ้น ถ้าเด็กไม่สามารถทำให้ดีเลิศ บางทีเขาอาจจะไม่อยากทำเลย ผู้ที่เป็นครูรู้ดีว่าเมื่อไรจะเป็นเวลาท้าทายให้เด็กทำบางสิ่งที่ดีกว่าที่เคยทำมาและครูควรเรียนรู้ด้วยว่าจะไม่ให้ความกดดันมากเกินไป จนทำให้เด็กเป็นกังวลหรือสับสน เพราะคิดว่าจะไม่สามารถทำให้ดีเท่าคนอื่น

อย่าลืมเน้นว่า พระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ให้มีคุณลักษณะ ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว พระเจ้าทรงพอพระทัยในฝีมือพระหัตถ์ และครูควรช่วยเด็กๆ ให้คำนึงว่า เราให้เกียรติแด่พระเจ้า เมื่อใช้ความสามารถของเราอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับคนอื่น ทุกคนเป็นตัวของตัวเองและไม่เหมือนใคร

บทเรียนอาทิตย์นี้จะทดสอบให้รู้ความหมายของคำว่า ทำอย่างสุดความสามารถเป็นการท้าทายให้เราก้าวหน้าต่อไป เป็นการพัฒนาความสามารถที่พระเจ้าประทานให้เรา เพื่อเราจะมีชีวิตที่สามารถเป็นพยานได้

นำสู่บทเรียน

ให้เริ่มชั้นเรียนโดยขอให้บางคนเล่าถึงสิ่งที่เขาสามารถทำอย่างสุดความสามารถได้ เฉพาะในสิ่งที่สามารถทำได้เท่านั้นหรือ (คำตอบอาจจะแตกต่างกันออกไป) บางคนทำสิ่งที่เขาทำได้อย่างสุดความสามารถ แต่บางคนไม่ได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่เพราะงานที่ทำนั้นง่ายเกินไป และมีเหตุผลอื่นๆ ที่เรามาดูกันต่อไปในบทเรียนอาทิตย์นี้

บทเรียนจากพระคัมภีร์

(แสดงภาพ 12-1) มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินผิวปากไปตามถนน และมีเด็กคนกำลังถอนหญ้าอยู่ข้างถนน ตะโกนถามชายหนุ่มนั้นว่า “ผิวปากได้เพราะแค่นี้หรือ?” ชายหนุ่มนั้นตอบว่า “ไม่หรอกที่จริงผิวได้เพราะกว่านี้ นื่องว่าผิวได้ดีกว่านี้ไหมเล่า?” เด็กคนนั้นตอบว่า “ได้ดีนี่” แล้วเขาก็ผิวปากอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เขาผิวปากได้ เพราะและดีกว่าเดิม เด็กคนนั้นจึงถามเขาว่า “ทำไมไม่ผิวปากให้เพราะที่สุดตั้งแต่แรก?”

(ขอให้ทุกคนอ่านโคโลสี 3:23) คำว่า “ไม่ว่าท่านจะกำลังใด” หมายถึงทุกสิ่งที่เราทำตลอด 24 ชั่วโมง (ท่องข้อท่องจำหลายทีเยว อ่าน 1 โครินธ์ 10:31) ในพระคำตอนนี้ใช้คำว่า “จะทำอะไรก็ตาม” ในโคโลสี 2:23 ได้ เน้นอะไรมากกว่าคำที่กล่าวมาแล้ว? (รอคำตอบ)

ในการกินและการดื่มตามธรรมดา พระเจ้าต้องการให้เราทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร? (ให้เปรียบเทียบโคโลสี 3:23 กับ 1 โครินธ์ 10:31) ให้เทียบคำว่า “ทำด้วยความเต็มใจและเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” บนกระดานขอให้บางคนอ่านปัญญาจารย์ 9:10 ให้เพิ่มคำว่า “ด้วยเต็มกำลัง” บนกระดาน ขอให้อ่านโคโลสี 3:23 จากอมตธรรมใช้คำว่า “จงขยันหมั่นเพียรและกระทำด้วยใจจดจ่อ” ให้ใส่คำนี้เรียงต่อกว่า “ทำด้วยความเต็มใจ” บนกระดาน และคำต่อจากนั้นกล่าวว่า “ดังหนึ่งท่านทำงานรับใช้พระเจ้า” ถ้าเราทำทุกสิ่งเหมือนกระทำถวายพระเจ้าเราจะทำให้ดีที่สุด พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าจะได้รับเกียรติจากสิ่งเหล่านี้ (แสดงภาพ 12-2) เมื่อคริสเตียนทำทุกสิ่งอย่างสุดความสามารถ พระเจ้าได้รับเกียรติเพราะชีวิตของสามารเป็นพยานที่ดี

บางทีคริสเตียนในเรื่องนี้อาจไม่ค่อยถูกต้อง โดยแบ่งชีวิตออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องชีวิตประจำวันธรรมดา ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องความเชื่อ ส่วนที่สองเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณที่ต้องเกี่ยวข้องกับคริสตจักร แต่ที่จริงเราเป็นคนคนเดียวกัน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหรือเป็นวันอะไร กิจกรรมการงานประจำของเรา ที่ทำอยู่ท่ามกลางคนไม่เชื่อพระเจ้านั้นแหละ เป็นการเป็นพยานด้วยชีวิตแม้จริง

ส่วนที่เป็นความรับผิดชอบเรียกว่างานของพระเจ้า ที่จริงก็ดูเหมือนว่าจะเป็นอย่างนั้นเพราะว่างานของพระเจ้า ก็ต้องสำคัญกว่างานสามัญธรรมดาทั่วไป คือจะต้องทำอย่างเต็มกำลังและด้วยความเต็มใจ (อ่าน 1 โครินธ์ 10:31) พระคำของพระเจ้าสอนว่า เราจะต้องทำทุกสิ่งอย่างเต็มกำลังและด้วยความเต็มใจ ไม่ว่าจะเป็นงานในชีวิตประจำวันหรืองานรับใช้พระเจ้าโดยตรง (ขอให้บางคนอ่าน โคโลสี 3:22-25) เราต้องทำทุกสิ่งด้วยความเต็มใจ ขยันขันแข็ง โดยอาศัยกำลังและสติปัญญาจากพระเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่จะช่วยเราในโลกนี้ และจะประทานบำเหน็จแก่เรา เราอาจจะไม่สามารถทำบางสิ่งได้ดีเท่ากับคนบางคน แต่พระเจ้าทรงทราบดีเมื่อเราทำอย่างสุดความสามารถของเรา

สมมุติว่ามีคนหนึ่งมีความจำไม่ค่อยดีและไม่ชอบวิชาเลขคณิต เมื่อครูให้เขาท่องจำก็เป็นสิ่งที่ยากสำหรับเขา ถ้าเขาจะต้องทำตามโคโลสี 3:23 เขาจะต้องทำอย่างไร? (ให้อภิปราย) พระเจ้าทรงรู้ว่าเด็กคนนี้มีความจำไม่ค่อยดี แต่พระองค์ปรารถนาให้เขาท่องจำสูตรคูณต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ คืออย่างดีที่สุดตามความสามารถแม้ไม่มีผลสำเร็จเต็มที่

สมมุติว่าอีกคนหนึ่งร้องเพลงเพราะมาก เป็นคนร่าเริง ถ้าเขาจะทำตาม โคโลสี 3:23 จะทำอย่างไร? (ให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็น)

ศัตรูที่ขัดขวางการดำเนินนั้นมีมาก สิ่งนั้นคืออะไรบ้าง (ความที่เกียจ ความเฉื่อยชาฝ่ายวิญญาณ มีท่าทีในจิตใจที่ไม่ถูกต้อง ผลัดวันประกันพรุ่ง)

เราจะทำอย่างไรที่จะกำจัดสิ่งขัดขวางเหล่านี้ให้หมดไป สิ่งสำคัญที่เราต้องพิจารณาก็คืออย่างหนึ่งคือ คำว่า “ความเด่นเฉพาะตัว” เราอาจจะไม่รู้ตัวว่าเรามี แต่ทุกคนมีจุดเด่นเฉพาะตัวในแต่ละคน จุดเด่นเฉพาะตัวไม่ใช่ความสำเร็จหรือความชำนาญ แต่หมายถึง “พรสวรรค์” หรือ “ความเป็นไปได้” หรือ “ความสามารถพิเศษ” หมายถึงอำนาจที่จะทำให้เป็นไปได้อัน (แสดงภาพ 12-3) เราควรจะยอมรับและใช้ของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้อย่างเต็มที่ด้วยใจอบพระคุณ

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราพัฒนาตัวเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราอาจจะฝึกฝนทางด้านดนตรีอย่างมาก แต่ไม่สามารถเป็นนักดนตรีที่ยิ่งใหญ่ได้ สมศรีอาจจะใช้ความพยายามอย่างมากในการวาดเขียน แต่ภาพของเธอไม่เคยได้รับรางวัลชนะเลิศ ประวิทย์อาจจะขยันมากในเรื่องคณิตศาสตร์แต่ก็ได้แค่เกรด C ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงให้เรา แต่ละคนมีความสามารถพิเศษไม่เหมือนกัน ข้อทองจำไม่ได้พูดว่า “ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดจงทำให้ดีกว่าคนอื่น” แต่พระเจ้าต้องการให้เราทำจนสุดความสามารถที่พระเจ้าประทานให้เท่านั้นก็พอแล้ว

ในช่วงเวลาอธิษฐานวันนี้ ขอให้แต่ละคนนึกถึงความสามารถที่พระเจ้าทรงประทานให้ และขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้ใช้ความสามารถเหล่านั้นเพื่อให้เกียรติแด่พระองค์ ขอให้เราเต็มใจรับใช้พระเจ้า ไม่ว่าอยู่ที่ไหนหรือทำอะไร ขอให้เรามีใจไวต่อความต้องการของเด็ก ๆ ถ้ามีบางคนต้องการคำปรึกษาหรืออธิษฐานเผื่อเป็นพิเศษ

กิจกรรม

1. “ศูนย์ดนตรี”

เตรียม เครื่องอัดเสียง หรือเพลงเบ็ดเตล็ด (เพลงที่มีแต่ดนตรี)

ให้เด็กๆ ทำงานด้วยกันเป็นกลุ่ม 2-3 คน ให้เด็กแต่งเพลงด้วยกัน จากนั้นอัดเสียงร้อง หรือเปิดดนตรีประกอบแล้วร้องตาม นำมาร้องให้เพื่อนฟังหน้าห้อง

2. “เรียนรู้จากธรรมชาติ”

เตรียม กระดาษวาดเขียนสีน้ำ ปากกาเมจิก

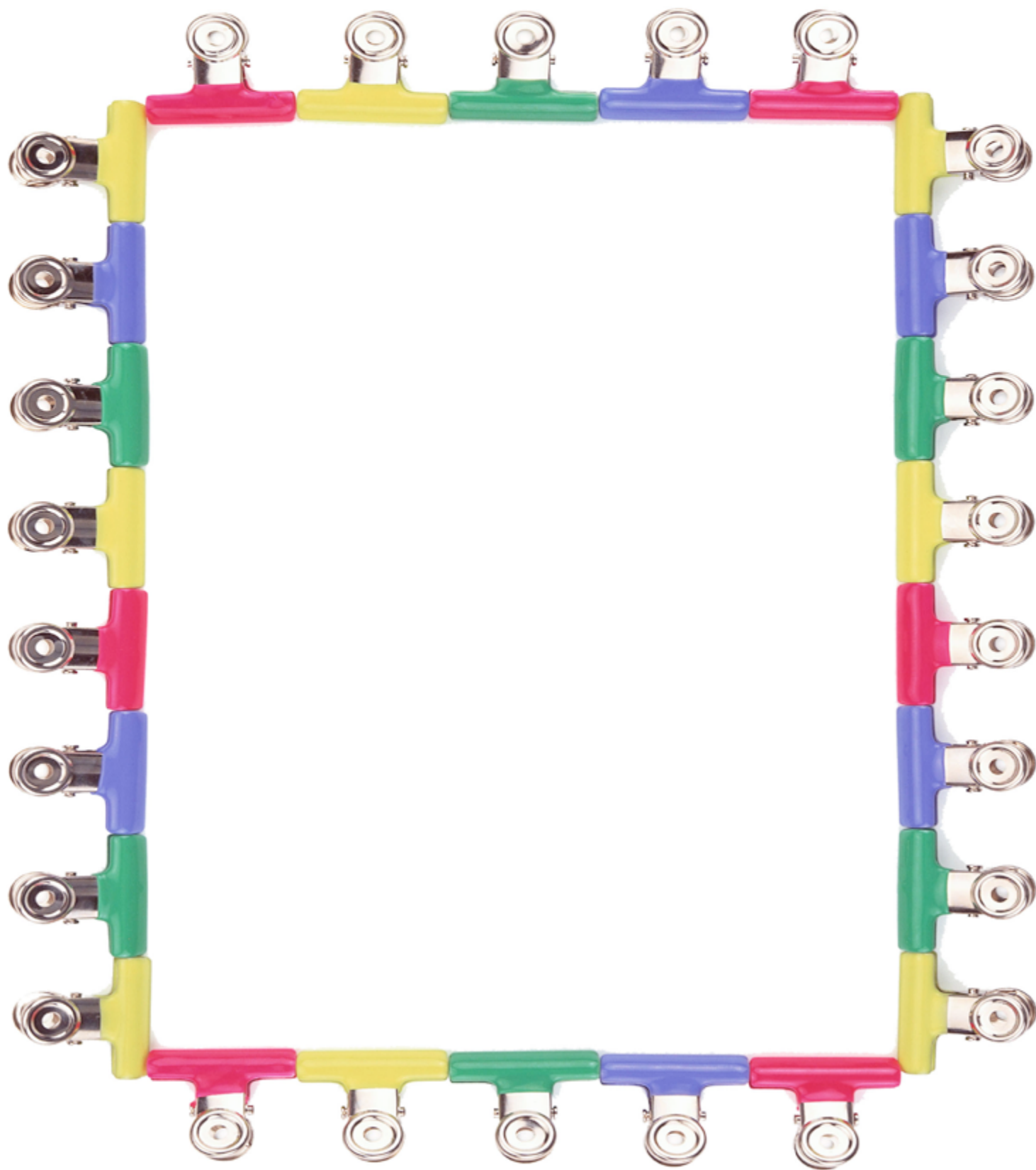
เรื่องเล่ามีอยู่ว่า นานมาแล้วมีนกพิราบสื่อสารของกองทัพตัวหนึ่ง ขณะที่มันบินออกไปเพื่อส่งข่าวสารนั้น ปีกของมันติดน้ำมันทำให้บินไม่ได้มันได้ตกลงมาแล้วพยายามเดินไป เพื่อส่งข่าวสารนั้นเป็นระยะทางไกลถึง 20 กม. ถ้าแม้แต่นกยังพยายามทำตามหน้าที่จนสุดความสามารถ แม้จะมีอุปสรรคขวางกั้นแล้ว เราซึ่งเป็นมนุษย์น่าจะมีความอุตสาหะพยายามอย่างสุดความสามารถมากยิ่งขึ้นอีก แม้ว่าจะต้องเผชิญกับอุปสรรคปัญหานั้นประการ

ให้เด็กๆ วาดรูปนกพิราบสื่อสารที่กำลังใช้ความพยายามอย่างที่สุดกำลัง และเขียนข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ใต้ภาพนั้นด้วย นำภาพนี้กลับบ้าน เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจ “ไม่ว่าจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด จงทำอย่างสุดความสามารถเหมือนกระทำความดีต่อพระเจ้า”

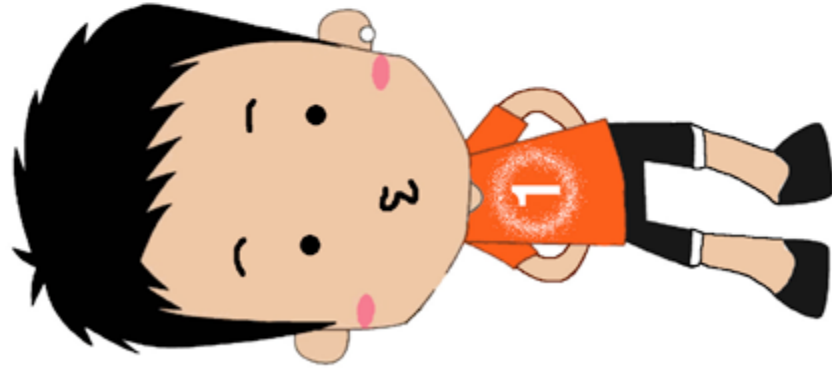
12

พร้อมรับใช้

เด็กๆ อยากเข้าส่วนงานรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรด้านใด
ให้เด็กๆ วาดภาพตัวเองกำลังทำงานด้านนั้น
เย็บๆ เรามารับใช้พระเจ้าด้วยกัน

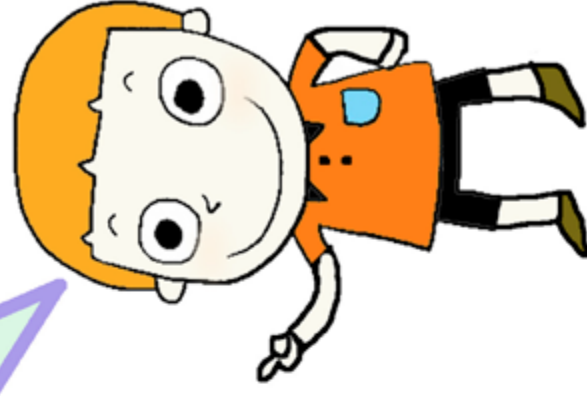
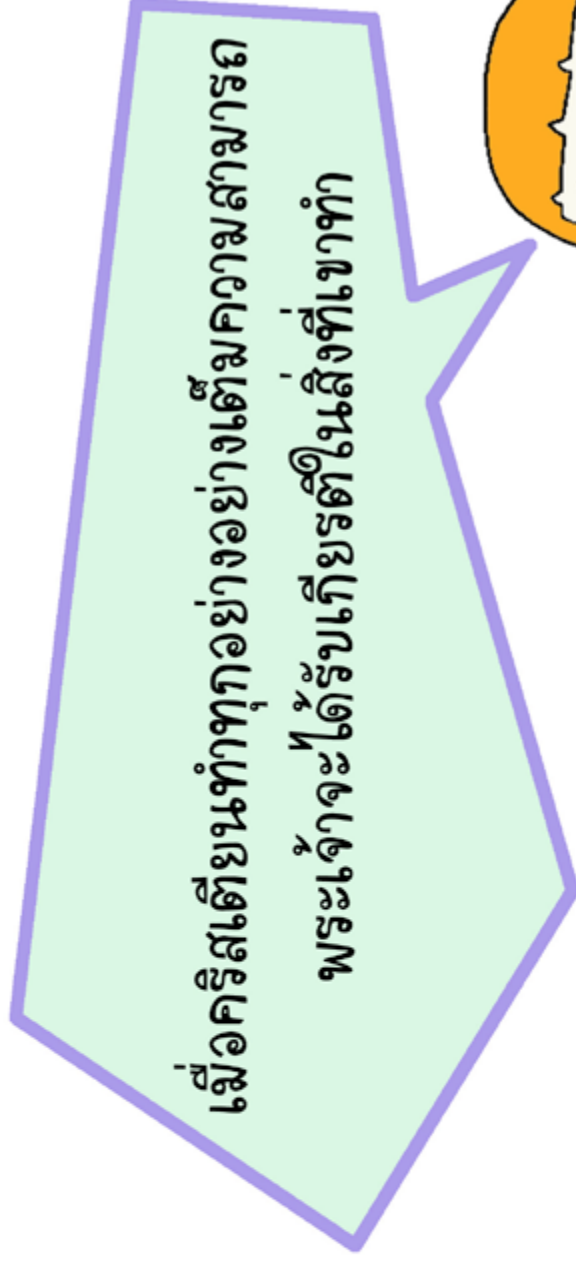

๕

๘

๖

เราควรยอมรับและใช้ของประทานที่พระเจ้าให้
อย่างเต็มกำลังด้วยใจขอบพระคุณ

13

จงมีเมตตา

ข้อพระคัมภีร์

2 ซามูเอล 9:1-13, ลูกา 6:35-36, เอเฟซัส 4:32

เป้าหมายบทเรียน

เพื่อจะสอนให้รู้ว่าความเมตตาเป็นคุณลักษณะของคริสเตียน
หนุนใจให้เด็กๆ มีความเมตตาต่อคนอื่น

ข้อท่องจำ

“ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่ว แต่จงหาทางทำดีเสมอ
ต่อพวกเขาท่านเองและต่อคนทั้งปวงด้วย” 1 เธสะโลนิกา 5:15

ข้อคิดสำหรับครู

ดาวิดและโยนาธานเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน บิดาของโยนาธานคือกษัตริย์ซาอูล ตามปกติแล้วโยนาธานจะต้องเป็นกษัตริย์ครองราชย์ต่อจากพระบิดาของเขา แต่พระเจ้าประทานราชอาณาจักรให้ดาวิด และโยนาธานรู้ว่าเพื่อนของเขาจะต้องได้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไปแทนเขาแต่สิ่งนี้ไม่มีผลกระทบต่อมิตรภาพของเขาทั้งสองเลย โยนาธานไม่มีใจอิจฉาเหมือนกับซาอูลบิดาของเขา ทั้งสองได้ให้สัญญาว่าจะเป็นมิตรต่อกันตลอดไปจนวันตาย

ใน 5 บทแรกของหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการขึ้นครองราชย์ของดาวิด เมื่อกษัตริย์ซาอูลสวรรคตแล้วได้เกิดการจลาจลในที่สุด ดาวิดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ปกครองชนชาติอิสราเอล 12 เผ่าและยึดเอากรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง ในตอนนี้พระคัมภีร์บันทึกว่า “และดาวิดทรงเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปเพราะพระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์ (2 ซามูเอล 5:10) ในเวลานี้เองที่ดาวิดได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับโยนาธาน ความเมตตาที่ดาวิดแสดงออกนั้นเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับเรา

นาสู่บทเรียน

ให้เขียนข้อความต่อไปนี้บนกระดาน

คนเยาะเย้ย	คนที่เหนียว
คนอหิัม ไม่ยอมคืน	คนชอบทะเลาะ
คนชอบวิพากษ์วิจารณ์	คนชอบชกต่อย

ให้อภิปรายปฏิกิริยาต่างๆ ของคนเหล่านี้และสรุปว่า คนเมตตาไม่ได้ตอบแทนอย่าง “สมน้ำหน้า” แต่ให้สิ่งที่ดีแก่เขาที่เขาไม่สมควรจะได้รับ

บทเรียนจากพระคัมภีร์

บทเรียนอาทิตย์นี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของคน 5 คน มีใครบ้าง? (ให้เขียนชื่อต่อไปนี้นบนกระดาน ดาวิด ชาอูล โยนาธาน ศิบา เมฟีโบเซ)

เราจะเรียนเรื่องอะไรบ้างเกี่ยวกับชีวิตของดาวิด อธิบายถึงชีวิตของดาวิดก่อนเป็นกษัตริย์ว่า เป็นเด็กเลี้ยงแกะ ได้รับการเจิมโดยผู้พยากรณ์ชาอูลได้ต่อสู้กับโกลิอัทชนะ และกษัตริย์ชาอูลมีความอิจฉาและพยายามจะฆ่าดาวิด เหล่านี้เป็นต้น)

ให้อ่าน 1 ชาอูล 20:1-17 เหตุการณ์เลวร้ายมาก ดาวิดพยายามหนีเอาชีวิตรอด ใครเป็นคนช่วยดาวิดให้หนีไป? (โยนาธานโอรสของชาอูล) ดาวิดและโยนาธานเป็นเพื่อนที่รักกันมากโยนาธานรู้ว่าพระเจ้าทรงเลือกดาวิดเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลต่อจากชาอูลแต่เขาไม่มีใจริษยาต่อดาวิดเหมือนบิดาของเขาเลย สิ่งที่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นความต้องการของโยนาธานด้วย เขารู้ดีว่าพระเจ้าไม่เคยทำอะไรผิดพลาด พระเจ้าป้องกันดาวิดไว้จากการปองร้ายของชาอูล (แสดงภาพที่ 13-1) ดาวิดจะต้องหนีจากวังไปและก่อนจากไปทั้งสองได้ทำสัญญาต่อกัน ดาวิดสัญญาว่าจะให้ความเมตตาต่อโยนาธานและครอบครัวของเขาจนวันตาย

ดาวิดมีชีวิตเร่ร่อนอยู่หลายปี ในที่สุดกษัตริย์ชาอูลตายในสนามรบพร้อมทั้งโยนาธานเพื่อนรักของเขา มีการจลาจลเกิดขึ้นในเวลานั้น ดาวิดยึดเมืองเยรูซาเล็มได้และตั้งที่นั่นเป็นเมืองหลวง ดาวิดได้ติดตามพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตสุดใจของเขาและพระเจ้าทรงอวยพระพรชีวิตของเขาอย่างมาก (ขอให้บางคนอ่าน 2 ชาอูล 5:10)

กษัตริย์ดาวิดระลึกถึงคำสัญญาที่ให้ไว้กับโยนาธาน และมีใจปรารถนาที่จะทำบางอย่างเพื่อโยนาธานตามที่เคยสัญญาไว้ จึงสืบหาครอบครัวของโยนาธานว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ การสืบหาใช้เวลาไม่นานนักได้พบคนหนึ่งชื่อศิบา เคยเป็นรับใช้ของกษัตริย์ชาอูล ดาวิดได้เรียกศิบามาพบและถามถึงครอบครัวของโยนาธานว่ามีใครมีชีวิตอยู่บ้าง เขาต้องการจะให้ความช่วยเหลือ ศิบาได้บอกกับดาวิดว่ามีลูกชายของโยนาธานคนหนึ่งยังมีชีวิตอยู่คือ (แสดงภาพที่ 13-2) เมฟีโบเซ ซึ่งมีขาทั้งสองข้างพิการ

(ขอให้บางคนอ่าน 2 ชาอูล 4:4) ได้บอกเราให้รู้ประวัติความเป็นมาของเมฟีโบเซ เมื่อเขาเสียอายุได้ 5 ขวบ โยนาธานบิดาของเขาถูกฆ่าตายในสนามรบ มีการโกลาหลครั้งใหญ่เกิดขึ้นในวังต่างคนต่างหนีเอาชีวิตรอด เพราะคิดว่าอีกไม่นานวังจะถูกศัตรูเข้ายึดครอง ในเวลานั้นเมฟีโบเซได้รับการดูแลจากพี่เลี้ยงที่เป็นพยาบาล ขณะที่พี่เลี้ยงพาเมฟีโบเซหล่นลงได้รับบาดเจ็บ พระคัมภีร์บอกเราว่าขาทั้งสองข้างของเขาเป็นง่อย

ไม่มีใครรู้เรื่องของเมฟีโบเซจนหลายปีต่อมา เมฟีโบเซเติบโตเป็นผู้ใหญ่และได้แต่งงาน มีลูกชายคนหนึ่งมีชื่อว่า มีคา อาศัยอยู่ที่เมืองโลเดบาร์ห่างจากเมืองหลวงไปทางด้านตะวันออกแม่น้ำจอร์แดน คงคิดจะหนีไปไกลจากกษัตริย์องค์ใหม่ แต่เวลานี้ศิบาคนรับใช้ของคุณปู่ของเขาได้บอกที่อยู่ของเขาแก่กษัตริย์ดาวิดแล้ว

เราคิดว่าเมฟีโบเซรู้สึกอย่างไร? เมื่อรู้ว่กษัตริย์ดาวิดขอให้เขาเข้าเฝ้า (รอคำตอบ) บางทีเขาอาจจะคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ต้องตายหลังจากที่ได้หลบซ่อนอยู่เป็นเวลาหลายปี เขาอาจจะมาและถูกปรับด้วย เมื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด เมฟีโบเซขบหน้าลงกราบถวายบังคม” (2 ชาอูล 9:6) บางทีอาจจะเป็นการแสดงความเคารพตามธรรมเนียม แต่มีคำไหนที่แสดงให้เห็นว่าดาวิดเข้าใจความรู้สึกที่แท้จริงของเมฟีโบเซ? (ขอให้คนหนึ่งอ่าน 2 ชาอูล 9:7)

ดาวิดกล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะแสดงสิ่งจากรุณาต่อท่าน เพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน” คำกล่าวนี้จะทำให้เมฟีโบเชทประหลาดใจมาก (แสดงภาพ 13-3) ดาวิดกล่าวต่อไปว่า “เราจะมอบที่ดินทั้งหมดของชาลุปูของท่านคืน แก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะเราเสมอไป”

ต่อจากนั้นดาวิดรับสั่งให้ศิบาเข้าเฝ้า แต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ดูแลที่ดินที่มอบคืนให้แก่เมฟีโบเชท ศิบาลมีบุตรชาย 15 คนและคนรับใช้ 20 คน เขาสัญญากับดาวิดว่าจะทำทุกสิ่งตามที่รับสั่งทุกประการ เมฟีโบเชทรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา กรุณาของดาวิดเป็นอย่างมาก (ให้ท่องข้อท่องจำด้วยกัน) เสร็จแล้วให้บทพจนนทั้งเรื่องโดยอ่าน 2 ซามูเอล 9:1-13, 21:7

กษัตริย์ชาลุปูได้ทำสิ่งชั่วร้ายต่อดาวิดหลายครั้งแต่ดาวิดไม่ได้ทำการร้ายเป็นการตอบแทน เราเคยได้ยินบางคนพูดอย่างนี้ไหม “ฝากไว้ก่อนเถอะ วันหลังจะมาเอาคืน” เขาหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดอย่างนั้น? (รอคำตอบ) พระเจ้าทรงมีท่าทีเช่นนั้นต่อเราไหม เมื่อเราทำให้พระองค์เสียพระทัย? (รอคำตอบ) (ลูกา 6:35-36) เมื่อเราเป็นคริสเตียน เราควรจะมี ความเมตตา กรุณาต่อคนที่ไม่รู้คุณ และทำผิดต่อเราเหมือนกับที่พระเจ้าทรงกระทำต่อเราด้วย ในเอเฟซัส 4:32 ทำไมเราจะต้องมีความเมตตาต่อคนอื่น? (รอคำตอบ) ไม่มีทางอื่นที่ดีกว่านี้ในการเป็นพยานนอกจากจะแสดง ความเมตตาต่อกัน ไม่ตอบแทนการชั่วด้วยการชั่ว แต่ทำดีต่อผู้ที่ทำผิดต่อเรา ถ้าเราดำเนินชีวิตเช่นนี้จะพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่า เรารักพระเยซูอย่างแท้จริงและต้องการทำให้พระองค์พอพระทัย

อธิษฐานขอให้ทุกคนมีความเมตตาต่อกัน โดยเฉพาะต่อคนที่ไม่น่าจะได้รับความเมตตา ให้เวลาที่จะอธิษฐานในใจ และหนุนใจให้ทุกคนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าที่จะแสดง ความเมตตาต่อคนอื่นได้ และจบคำอธิษฐานด้วยการสรรเสริญขอบพระคุณพระองค์ และเปิดโอกาสให้บางคนรับเชื่อในเวลานี้

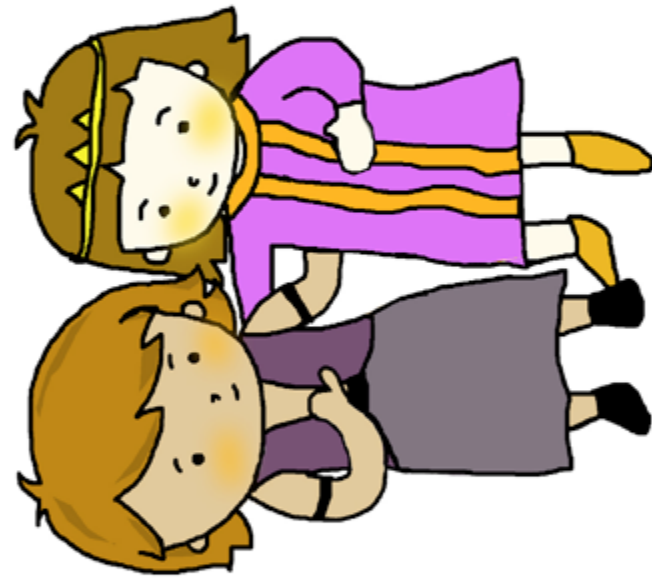
กิจกรรม

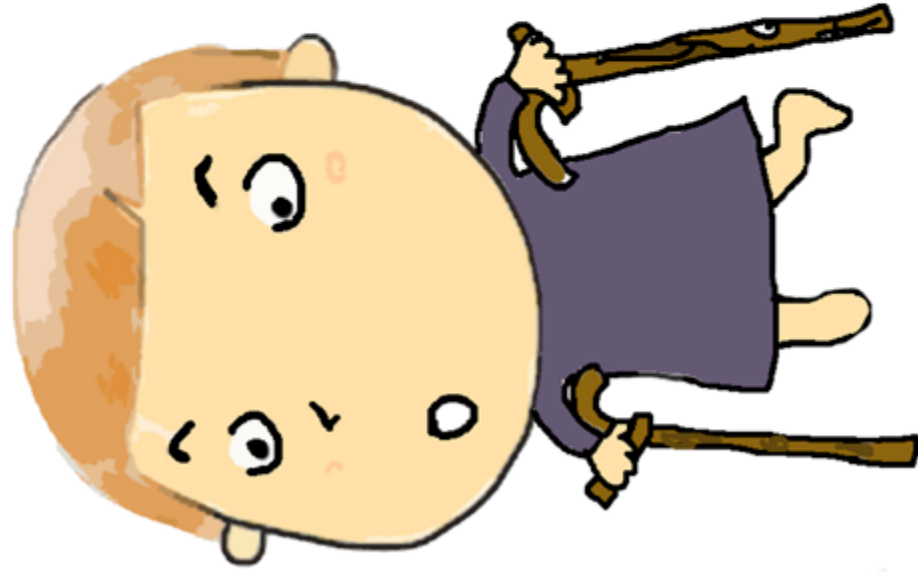
“วาดรูปคนมีเมตตา”

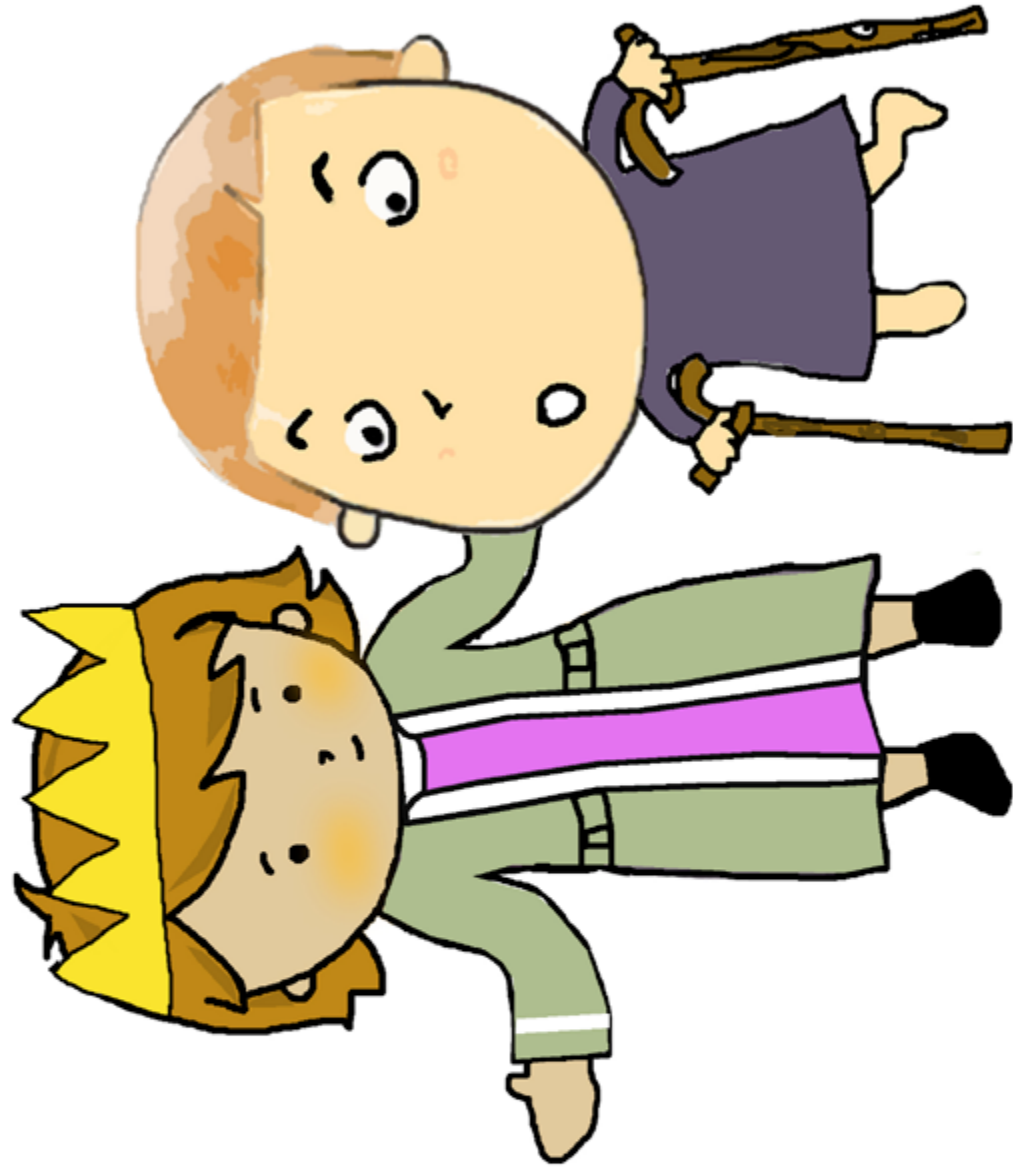
แจกกระดาษวาดเขียน ดินสอ และสี ให้เขาวาดรูปแสดงความหมายของข้อทองจำวันนี้ (ดาวิดและเมฟีโบเชห์ก็ได้ หรือจากชีวิตประจำวันของเราก็ได้)

บางครั้งการแสดงความเมตตาต่อบางคนต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างมาก วันนี้เราจะชวนเด็กๆ ผู้มีใจเมตตา มาแสดงความอดทนในการระบายสีแมวหน่อย โดยให้ระบายสีแต่ละช่องโดยใช้สีคนละสีกัน ระบายจนเต็มภาพ พร้อมทั้งจะอดทนด้วยกันหรือยัง พร้อมแล้วลุยเลยค่าบบบบบ

เฉลยข้อสอบท้ายเล่ม

1. ๗
2. ๓
3. ๗
4. ๑
5. ๑
6. ๓
7. ๗
8. ๗
9. ๗
10. ๓
11. ๑
12. ๗
13. ๓
14. ๑
15. ๓
16. ๓
17. ๓ และ ๑
18. ๗
19. ๓
20. ๗
21. ๓
22. ๑
- 23.
24. ๓
25. ๗
26. ๗

แบบทดสอบความจำ

แบบทดสอบนี้ใช้เพื่อวัดความเข้าใจที่เด็กๆ ได้เรียนไป

1. คนเราควรจะเลือกอะไรที่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
1. เลือกเพื่อนสนิท
2. เลือกว่าจะรับใช้พระเจ้าหรือจะรับใช้ซาตาน
3. จะเลือกไปประชุมที่คริสตจักรไหน
2. เมื่อถึงเวลาที่ต้องตัดสินใจ โมเสสเลือก
1. ยอมทนทุกข์ร่วมกับคนของพระเจ้า
2. เป็นทหารของอียิปต์
3. อยู่ในวังของฟาโรห์
3. ในโคโลสี 3:20 บอกว่าเราจะต้องเชื่อฟังบิดามารดา
1. ถ้าพ่อแม่เป็นคริสเตียน
2. ในทุกสิ่ง
3. เมื่อต้องการที่จะเชื่อฟัง
4. คนที่เชื่อฟังบิดามารดาจะได้รับบำเหน็จอะไร
1. ชื่อเสียง
2. ความมั่งคั่ง
3. อายุยืนยาว
5. นักปราชญ์พบพระเยซูโดยการติดตามอะไร
1. แผนี่
2. กองคาราวาน
3. ดาวประหลาด
6. ของขวัญที่สำคัญที่นักปราชญ์นำมาถวายคืออะไร
1. การนมัสการ
2. ทองคำ
3. มดยอบ
7. คู่ต่อไปนี้ใครไหนเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน
1. โยชูวา และ ดาเนียล
2. โยนาธาน และ ดาวิด
3. โยนาห์ และ ญูดาส
8. ถ้าต้องการที่จะมีเพื่อนเราต้อง

1. ร่ำรวย
2. มีอัครยาศัยดี
3. มีรูปร่างหน้าตาดี
9. พลเมืองที่ดีจะไม่
1. ทำตามกฎหมายของการกำหนดความเร็ว
2. วิพากษ์วิจารณ์คนที่มีอำนาจเหนือกว่า
3. เสียดาย
10. โรม 13 :1 บอกว่า “ผู้ที่ทรงอำนาจนั้น พระเจ้าแต่งตั้งขึ้น” หมายความว่า.....
1. ผู้ปกครองมีอำนาจ เพราะพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขามี
2. ผู้ปกครองทุกคนเป็นคนชอบธรรม
3. ควรจะเชื่อฟังผู้บริหารเท่านั้น
11. สามีภรรยาที่ตายเพราะพุ่มซ่า คือ
1. อาควินดา และ ปรีศลีลา
2. อับราฮัม และ ซาร่าห์
3. อานาเนีย และ สับฟีรา
12. ในสุภาษิต 12:22 กล่าวว่าอะไรเป็นที่น่าสนใจน่าฟังสำหรับพระเจ้า
1. การลักขโมย
2. ริมฝีปากที่มูสา
3. ขมาตรกร
13. หญิงม่ายได้ให้อาหารมือสุดท้ายแก่ใคร
1. เอลียาห์
2. เอลีซา
3. เอน็อค
14. อะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สามารถแบ่งปันให้คนอื่นได้
1. เงิน
2. อาหาร
3. ความเชื่อในพระคริสต์
15. อวัยวะส่วนใดของร่างกายที่ไม่สามารถทำให้เชื่อได้
1. ลิ้น
2. ผม
3. มือ
16. ลิ้นเปรียบเหมือนอะไร ในยากอบบทที่ 3
1. ไฟ
2. น้ำท่วม
3. หางเสือเรือ
17. เมื่อดาวิดมีโอกาสนำซาอูลเขา
1. เอาหอกและเหยือกน้ำไป
2. ยอมให้อาบีชัยฆ่าซาอูล
3. สั่งให้ทหารเข้าโจมตีกองทัพซาอูล

18. ข้อไหนที่ไม่ได้เป็นเหตุผลที่ดีที่จะให้อภัย
 1. เพื่อเราจะได้รับการอภัย
 2. เพื่อจะได้รับการชมเชย
 3. เพื่อจะได้เป็นพยาน
19. ในอุปมาเรื่องเงินสิบตะลันต์ เจ้านายคนนั้นทำอะไรกับคนใช้ คนที่ไม่ได้นำเงินไปทำอะไรเลย
 1. เอาเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ไปจากเขา
 2. ไล่เขาออกจากหนึ่งเมือง
 3. ไล่เสียค่าปรับ
20. คำอุปมาเรื่องเงินสิบตะลันต์ สอนบทเรียนเกี่ยวกับ
 1. พุทธความจริง
 2. ไวใจได้
 3. ให้อภัย
21. ใครคือลูกสะใภ้ที่จงรักภักดีต่อนาโอมิ
 1. นางรูธ
 2. ราเชล
 3. โอฟาห์
22. ใน 2 ทิโมธี 2:3 เราควรจะมีคุณสมบัติเหมือนกับ
 1. นักกรีฑาที่ดี
 2. คนรับใช้ที่ดี
 3. ทหารที่ดีของพระคริสต์
23. โคโลสี 3:23 กล่าวว่า ไม่ว่าท่านจะทำงานอะไร
 1. ทำให้ดีกว่าคนอื่น
 2. จงทำงานด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำการถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
 3. ทำอย่างไม่เต็มใจเหมือนกระทำการถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
24. อะไรต่อไปนี้ไม่ได้เป็นสิ่งขัดขวางไม่ให้เราทำอะไรอย่างสุดความสามารถ
 1. ความตั้งใจแน่วแน่
 2. การฝึกฝน
 3. ความไม่สนใจ
25. บุตรชายพิการของโยนาธานที่ดาวิดช่วยเหลือคือใคร
 1. เมธูเสลา
 2. เมฟีโบเชท
 3. เมโรเดค
26. ลูกา 6:37 บอกว่าเราควร
 1. แก่แค้นศัตรู
 2. มีความเมตตากรุณา
 3. ทำชั่วตอบแทนการชั่ว

